

OBNOVA VÍRY V DUCHU SVATÉM

P. Zdeněk Rafael Budil OFMCap

OBSAH OBNOVY VÍRY V DUCHU SVATÉM

- I. OPRAVA OBRAZU O BOHU
Emauzští učedníci. Cesta očistná.
- II. OPRAVA OBRAZU O ČLOVĚKU
Problém Zla.
- III. OSVOBOZENÍ Z OTROCTVÍ HŘÍCHU
Marnotratný syn.
- IV. UZDRAVENÍ
Od toho, co s hříchem souvisí i nemusí souviset.
- V. OBĚŤ JEŽÍŠE KRISTA
Abrahám a Izák. Cesta sjednocení.
- VI. ZVĚST O DUCHU SVATÉM
a Jeho působení.
- VII. EUCHARISTIE
Cesta osvětlení.
- VIII. SLOVO BOŽÍ A UČEDNICTVÍ
Sebeodevzdání.
- IX. CÍRKEV KRISTOVA
Svätost jednoty.
- X. CHARISMA VZTAHU
Manželství a celibát.
- XI. MODLITBA V JAZYCÍCH
Spojení s Bohem.

I. FALEŠNÉ PŘEDSTAVY O BOHU

Základní otázka člověka od pradávna zní: „Je Bůh?“ – nebo „Není Bůh?“

„Co pro mne znamená Ježíš Kristus? Co od Něho očekávám? Co si představuji pod pojmem „Bůh“?“

BŮH NENÍ

- = VŠECHNO KONČÍ SMRTÍ
- = ŽIJEME, ABYCHOM ZEMŘELI
- = JSME TU NĚJAKOU NÁHODOU
- = NIKDO NÁS TU NECHTĚL
- = NIKDO O NÁS NEMÁ ZÁJEM
- = NENÍ ABSOLUTNÍ SPRAVEDLNOST
- = NENÍ NEJVYŠŠÍ SOUDCE

BŮH JE

- = JE ŽIVOZ VĚČNÝ
- = JE BOŽÍ KRÁLOVSTVÍ
- = BŮH NÁS STVOŘIL
- = BŮH NÁS MILUJE
- = BŮH NÁS VYKOUPILO
- = JE ABSOLUTNÍ SPRAVEDLNOST
- = JE NEJVYŠŠÍ SOUDCE

„Co to znamená? Co to pro mne znamená? Jaké jsou z toho důsledky v mém životě?“
Protože to rozhodně ovlivňuje můj život, mé vztahy, mé štěstí a radost ze života...

Královská cesta

Tento seminář můžeme nazvat „KRÁLOVSKOU CESTOU“ – protože se vydáme po cestě, která má jednou končit v Božím království.

Na této cestě je nutné si udělat správné představy o Bohu – jinak jsme vedle.

Jedna věc je: co lidé tvrdí o Bohu – druhá je: co Bůh vypovídá o sobě. A tu správnou představu získáváme z Písma svatého – z Bible.

DEISTÉ: věří, že Bůh existuje, stvořil svět – ale dále se o něho nestará. Jako kdyby nařídil budíka – a ten běží svým chodem...

PANTEISTÉ: věří v Boha, ale chápou ho jako přírodu. „Matka příroda“. Bůh není osobní, bez vztahu k člověku.

MARXISTÉ: tvrdí, že „Bůh je výmyslem lidských představ“ – a v mnohém mají pravdu...

„NEBOJ SE BOHA SVÝCH PŘEDSTAV – PROTOŽE TAKOVÝ BŮH NEEXISTUJE!“

Základy víry

Žid 1:1-2: „Mnohokrát a mnoha způsoby mluvil v minulosti Bůh k našim předkům skrze Proroky. V této poslední době promluvil k nám skrze svého Syna Ježíše Krista.“

Jan 14:6: „Já jsem Cesta, Pravda a Život. Nikdo nepřichází k Otci, než skrze Mne.“

To jsou základy víry. Jsou to základní kameny stavby...

Nebudeme na tu velkolepou stavbu sami... Můžete si odnést a vybudovat něco, co jste v životě ještě neměli, bohatství víry a vztahu s Bohem. Bůh slibuje, že toho hodně udělá Duch Svatý – od vás se žádá jedině: OTEVŘÍT MU SRDCE.

Duch Svatý

Jan 14:16-17;18: „Já budu prosit Otce, a dá vám jiného zastávce (Parakletos = Advokát), aby s vámi zůstal navždy: Ducha pravdy. Svět ho nemůže přijmout, protože ho nevidí a nezná... Nenechám vás tady jako sirotky.“

Jan 14:26: „Zastávce – Duch Svatý, kterého Otec pošle v mém Jménu – ten vás naučí všemu a připomene vám všechno ostatní, co jsem vám řekl.“

Lk 24:13-35: ZKLAMANÍ UČEDNÍCI ODCHÁZÍ DO EMAUZ

- 13: „Téhož dne se dva z učedníků ubírali do vsi jménem Emauzy, která je od Jeruzaléma vzdálena asi tři hodiny cesty,
- 14 a rozmlouvali spolu o tom všem, co se událo.
- 15 A jak to v řeči probírali, připojil se k nim sám Ježíš a šel s nimi.
- 16 Ale něco jako by bránilo jejich očím, aby ho poznali.
- 17 Řekl jim: „O čem to spolu cestou rozmlouváte?“ Oni zůstali stát plni zármutku.
- 18 Jeden z nich, jménem Kleofáš, mu odpověděl: „Ty jsi asi jediný z Jeruzaléma, kdo neví, co se tam v těchto dnech stalo!“
- 19 On se jich zeptal: „A co to bylo?“ Oni mu odpověděli: „Jak Ježíše Nazaretského, který byl prorok mocný slovem i skutkem před Bohem i přede vším lidem,
- 20 naši velekněží a členové rady vydali, aby byl odsouzen na smrt, a ukřižovali ho.
- 21 A my jsme doufali, že on je ten, který má vykoupit Izrael. Ale už je to dnes třetí den, co se to stalo.
- 22 Ovšem některé z našich žen nás ohromily: Byly totiž zrána u hrobu
- 23 a nenalezly jeho tělo; přišly a vyprávěly, že měly i vidění andělů, kteří říkali, že je živ.
- 24 Někteří z nás pak odešli k hrobu a shledali, že je to tak, jak ženy vypravovaly, jeho však neviděli.“
- 25 A on jim řekl: „Jak jste nechápaví! To je vám tak těžké uvěřit všemu, co mluvili proroci!
- 26 Což neměl Mesiáš to vše vytrpět a tak vejít do své slávy?“
- 27 Potom začal od Mojžíše a všech proroků a vykládal jim to, co se na něho vztahovalo ve všech částech Písma.
- 28 Když už byli blízko vesnice, do které šli, on jako by chtěl jít dál.
- 29 Oni však ho začali přemlouvat: „Zůstaň s námi, vždyť už je k večeru a den se schyluje.“ Vešel tedy a zůstal s nimi.
- 30 Když byl spolu s nimi u stolu, vzal chléb, vzdal díky, lámal a rozdával jim.
- 31 Tu se jim otevřely oči a poznali ho; ale on zmizel jejich zrakům.
- 32 Řekli si spolu: „Což nám srdce nehořelo, když s námi na cestě mluvil a otvíral nám Písma?“
- 33 A v tu hodinu vstali a vrátili se do Jeruzaléma; našli jedenáct učedníků a jejich druhy pohromadě.
- 34 Ti jim řekli: „Pán byl opravdu vzkříšen a zjevil se Šimonovi.“
- 35 Oni pak vypravovali, co se jim stalo na cestě a jak se jim dal poznat, když lámal chléb.“

Je to příběh, který se stal třetí den po ukřižování Ježíše Krista.

Není to jen příběh dvou smutných učedníků, ale příběh každého z nás, v kterém se máme najít.

Příběh inspirovaný Duchem Svatým. Právě pro nás je text Evangelia (Radostné zvěsti).

Ježíšova smrt na kříži byla tak drastická, že se učedníci ze strachu schovali. Další dva utíkají z Jeruzaléma do Emauz. Zklamání, zničení... A jsou ZKLAMÁNÍ I Z BOHA!

I. FÁZE: ÚTĚK OD BOHA

Každý má svou cestu – a někdy je to cesta směřující od Boha. Cesta našich nepravých tužeb.

„Ježíš se vedle nich objevil“: učedníci šli jinam, než měli. Kdyby se vedle nich Zmrtvýchvstalý Ježíš neobjevil, zakončili by cestu v Emauzích. I my často směřujeme tam, kam jít nemáme, do svých „Emauz“...

„Ale něco jim zakrylo oči, že Ho nepoznali“: Dokud budeme mít falešnou představu o Bohu, nepůjdeme po Boží cestě. Tito dva učedníci ukázkově vykreslují dopad falešných představ o Bohu na člověka. Oni vlastně utíkají od své pravé cesty...

II. FÁZE: MODLITEBNÍ

Ježíš je iniciátorem podruhé: **„O čem to spolu rozmlouváte?“** Bůh je vždycky první, kdo osloví. Nemylme se, ani v modlitbě nejsme první. Nejdříve nás Bůh oslovil v srdci, modlitba začne až potom...

Kleofáš: „Ty jsi asi jediný v Jeruzalémě, kdo neví, co se stalo...“ **Ježíš: „A copak se stalo?“** Bůh shovívavě poslouchá. Vždyť On ví, co se stalo... A tak je tomu i v modlitbě. Bůh ví, co se stalo – co TOBĚ se stalo. Ale stojí o ten rozhovor, od srdce k srdci – o tom je pravá modlitba. Nepodceňujme to. „A copak se stalo? Co se děje? Jak ti je?“ – Bůh stojí o naše vyprávění.

Důvod Ježíšova připojení

To, že se Ježíš připojil ke dvěma učedníkům (Kleofáš a Lukáš), není rozhodně proto, že by ti dva byli ideální. Připojil se k nim proto, že šli špatným směrem. Jemu záleželo na tom, aby šli tam, kde je jejich pravá cesta. Stejně tak stojí o to, aby každý z nás tu pravou cestu našel – a šel po ní.

Mt 7:13-14: „Široká je brána a široká je cesta, která vede k záhubě, a mnozí se na ni vydávají. Ale těsná je brána a úzká cesta, která vede k životu, a je málo těch, kteří ji nacházejí.“

„Ženy říkaly, že viděly Anděly... A někteří z nás to viděli...“ (Jan a Petr) – Ale tito dva učedníci na to vůbec nereagují. Je zvláštní ten stav v duši. Klidně si maširují jinam... Co je fantastičtější než Zmrtvýchvstání? Nejen pro učedníky...

„A ty sám, kam kráčíš? Co je pro tebe zajímavějšího, přednějšího, že pro Boha není čas? Kam spěcháš? Kam máš namířeno? Od koho utíkáš?“

III. FÁZE: NASLOUCHÁNÍ BOŽÍMU SLOVU

Lk 16:31: „Jestliže neposlouchají Mojžíše a Proroky, nedají se přesvědčit, ani kdyby někdo vstal z mrtvých.“

Bůh je ochoten tě doprovodit až k branám Pekla, ale dál už je to tvá věc.

Ježíš se za nimi vydal, jako by neměl co jiného na práci. Všimni si této Boží vlastnosti.

Lk 24:25-27: „A on jim řekl: „Jak jste nechápaví! To je vám tak těžké uvěřit všemu, co mluvili proroci! Což neměl Mesiáš to vše vytrpět a tak vejít do své slávy?“ Potom začal od Mojžíše a všech proroků a vykládal jim to, co se na něho vztahovalo ve všech částech Písma.“

Rádi bychom byli při této „Emauzské katechezi“, vždyť v Písmu svatém je 486 mesiášských proroctví o Božím Synu...

(MOŽNO PŘIPOJIT: STAROZÁKONNÍ MESIÁŠSKÁ PROROCTVÍ A JEJICH NAPLNĚNÍ V ŽIVOTĚ JEŽÍŠE KRISTA.)

IV. FÁZE: VEČEŘE PÁNĚ

„*Ale On chtěl jít dál...*“ Bůh, který je ostýchavý. Čeká na pozvání člověka. Čeká na tvoje pozvání. Láska, kde je nucení – není láska. Bůh, který riskuje kvůli nám...

„*Připozdívá se, zůstaň s námi!*“: Toto je moment pro člověka rozhodující. Zde začne Bůh jednat nesrovnatelně jinak, než před tím.

Večeře: velikost spočívala v tom, že Bůh lámal sám sebe a zcela jim dával své Tělo Boží, těm, kteří nekonali vůli Boží. „Vezměte a jezte z toho všichni“ – slyšíme denně ve mši svaté...

Od této chvíle přestávají být „emauzskými učedníky“... Byli raněni láskou. Oni okamžitě zanechávají všeho a zjišťují špatný směr cesty. Okamžitě mění svou cestu – nečekají do rána – mají sílu se bezvýhradně oddat Bohu. Spěchají do Jeruzaléma, ujdou dalších 11 kilometrů.

A tam na ně čekají další milosti: setkání s Církví. Kdo je to svědek? Ten, který viděl, cítil, poznal – od této chvíle jsou svědky tito dva učedníci

Další milosti: vylití Ducha Svatého. Kdyby je Ježíš nezastavil, nikdy by tuto milost neprožili.

1.Kor 2:14: „Ovšem člověk jen se schopnostmi přirozenými se brání přijmout ty pravdy, které pocházejí od Božího Ducha. Zdají se mu HLOUPÉ a nemůže do nich přirozeným poznáním vniknout, protože ty věci se dají posoudit jen s pomocí Ducha Svatého.“

Tato „Emauzská otočka“ se může stát až po obnovení obrazu o Bohu. V Písmu se praví: „Kdo hledá Boha upřímně – ten Ho najde.“ Protože Bůh se mu dá poznat.

ROZDÍL MEZI KŘESŤANSTVÍM A JINÝMI NÁBOŽENSTVÍMI

Všechna náboženství slouží Bohu. Naše říká – sám Ježíš říká: „Nepřišel jsem, abych si nechal sloužit, ale abych sloužil.“ Bůh slouží člověku! Neslýchané!

Všechna náboženství se snaží o smír s Bohem. V našem nás Bůh předešel – poprosil nejdříve o smír nás: 2Kor 5:18-19: „*Bůh se s námi smířil skrze Krista* a nám svěřil službu, abychom hlásali toto usmíření. Vždyť Bůh to byl, který se pro Kristovy zásluhy smířil se světem...“

V jiných náboženstvích se v dějinách obětovalo Bohu zvířectvem nebo i lidmi, přinášely se největší oběti, aby se Bůh usmířil. V našem se obětoval sám Ježíš Kristus pro nás.

Byl někdo někdy pokornější než On? Narodil se nahý, zemřel nahý... Nechal se pokoušet od ďábla na poušti, nechal farizeje, aby Mu nadávali, římsí vojáci Mu naplivali do Tváře, bičovali Ho a ukřižovali – proč?....

Ježíš bývá nazýván „novým Adamem“, protože zakládá nový lid – lid Boží. *Křtem svatým se vstupuje do Boží rodiny.*

Bůh je „nešťastně zamilován“ do nás – do tebe! Proč „nešťastně? Protože mu lásku neoplácíme, jak si zaslouží nebo ji ignorujeme.

„Miluj Boha celým svým srdcem“ – zní přikázání. Ale když něco Bůh „přikazuje“, tak sám lásku prokazuje jako první a manifestoval ji do krajnosti na Kříži. Cokoliv po nás Bůh chce, nejprve sám vykonal.

Jan 3:16-17: „*Protože tak Bůh miloval svět,* že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v Něho věří, nezahynul, ale měl věčný život. Bůh přece poslal svého Syna na svět ne proto, aby svět odsoudil, ale aby svět byl skrze Něho spasen, zachráněn.“

Toto je základ Evangelia = Radostné zvěsti. Morek Nového zákona... Tato slova bychom měli mít vytesána do svých srdcí jako zdroj naděje a pramen lásky.

Pro rodiče je bolestné vidět umírat svoje dítě, raději by zemřeli místo něho.

Bůh také zemřel za nás. Zemřel místo nás, abychom byli zachráněni On je schopen pro nás udělat všechno. MOHL ČLOVĚK VYMYSLIT TOTO NÁBOŽENSTVÍ?

Řím 4:25: „Ježíš Kristus byl vydán na smrt, aby nám byly odpuštěny hříchy, a vstal z mrtvých, abychom došli ospravedlnění.“

Řím 5:21: „... ospravedlnění vede k věčnému životu skrze Ježíše Krista, našeho Pána.“

Řím 5:7-8: „Stěží někdo položí život za poctivého – možná za toho, kdo koná dobro, se ještě někdo umřít odhodlá. Ale Bůh DOKAZUJE SVOU LÁSKU K NÁM tím, že Kristus zemřel za nás, když jsme byli ještě hříšníci.“

Toto všechno jsou nesmírné projevy Boží lásky.

„Bůh není opravdu Bohem pro ty, kteří s ním nejsou spojeni láskou.“ Sv. Bazil.

„Neznalost Písma je neznalostí Krista.“ Sv. Jeroným.

„Kdo nemiluje, nepoznal Boha, neboť Bůh je láska.“ Sv Jan (1Jan 4:8).

Obrácení z Emauz do Jeruzaléma je přijetím lásky.

VÍRA NENÍ PŘESVĚDČENÍ O BOŽÍ MOCI – ALE SPOJENÍ S MOCÍ, KTERÁ ZACHRAŇUJE.

Nejde o to, aby člověk věděl, že Bůh je Všemohoucí, ale aby s Ním byl spojen a zakusil Jeho moc ve svém životě.

„ORODUJ ZA NÁS, SVATÁ BOŽÍ RODIČKO, ABY NÁM KRISTUS DAL ÚČAST NA SVÝCH ZASLÍBENÍCH.“

K I. HODINĚ: TECHNICKÉ PRVKY K ODEVZDÁNÍ SE BOHU

1) NASLOUCHÁNÍ BOŽÍMU PŘÍSLIBU

Přečtení úryvku Písma svatého.

Necháme působit na srdce...

2) VDĚČNÉ PŘIVLASTNĚNÍ

Musím uvěřit, že příslib je nejen pro všechny, ale i pro mě, každého člověka zvlášť.

Tak silná slova, že člověk až skoro stěží věří...

3) SKUTEK VÍRY, KTERÝ ŽÁDÁ BŮH

Očekávání Božího zásahu: v mém životě se nezmění nic, bez Božího zásahu.

Co to obnáší?

- a) „Přijď, Duchu Svatý!“ – prosím o pomoc Ducha Svatého.
- b) Uvěřím, že Duch je zde – věřím, že Bůh nelže, že splní přísliby
- c) Já dar přijímám – rozhodnutí o přijetí Daru. Naučit se brát a děkovat.

4) PŘIJETÍ FAKTU

Příslib se uskutečnil, i když se může projevat časem postupně.

Jako v Emauzích. Kladli vše do Mesiáše – a to se také splnilo.

5) PODLE ZASLÍBENÍ MĚNIT SVŮJ ŽIVOT

Nenechat si to sebrat, držet vírou.

Od ďábla mohou přijít pokušení. Máme poklad, pozor na Zloděje...

6) POKUŠENÍ OD NEPŘÍTELE SPÁSY ĎÁBLA

Nalhává, lže: „Kde je psáno, že Bůh to určil tobě?? Co si o sobě myslíš?

Tobě se to nepovede! Ty se stejně nezměníš, budeš stále stejný!“

Chce znemožnit Dary, které mohou přijít okamžitě.

NÁŠ BŮH JE VŠEMOHOUCÍ A MILUJE MNE.

Kdybys věřil, že Bůh je všemohoucí – ale nemiloval tě, co by to bylo platné, že věříš?

Kdybys věřil v Boha milujícího – ale ne všemohoucího, k čemu by ti bylo, že tě miluje, když ti nedokáže pomoci?

Pravá víra musí obsahovat obojí: BŮH JE VŠEMOHOUCÍ + MILUJE MNE.

Víra zvítězila nad tímto světem i ďáblem – ODEVZDÁNÍM SE BOHU.

Není třeba svalů ani veliké inteligence – ale SEBEODEVZDÁNÍ.

I člověk ležící na posteli, nemohoucí může tuto víru mít, může se odevzdat.

Chceš být vítězem? – Odevzdej se Bohu!

„Máte z Boha strach? Zachraňte se v Jeho náručí!“ – Sv. Augustin.

MODLITBY K PRVNÍ HODINĚ SEMINÁŘE

„Oprava obrazu o Bohu.“

Bůh klepe na srdce člověka

Zj 3:20 „Hle, stojím přede dveřmi a tluču; zaslechne-li kdo můj hlas a otevře mi, vejdu k němu a budu s ním večerět a on se mnou.“

Jan 3:1: „Hleďte, jak velikou lásku nám Otec daroval: byli jsme nazváni dětmi Božími, a jsme jimi. Proto jsme světu cizí, že nepoznal Boha.“

Rozjímání o hříchu

1Jan 4:16: „Také my jsme poznali lásku, kterou Bůh má k nám, a věříme v ni. Bůh je láska, a kdo zůstává v lásce, v Bohu zůstává a Bůh v něm.“

1Jan 3:4-6: „Každý, kdo se dopouští hříchu, jedná i proti zákonu Božímu, neboť hřích je porušení zákona. A víte, že Syn Boží se zjevil, aby hříchy sňal, a v něm žádný hřích není. Kdo v Synu zůstává, nehřeší; kdo hřeší, ten ho neviděl ani nepoznal.“

Kdo je z Boha, miluje bratra

1Jan 4:4;7-8;16;20-21: „Vy však jste z Boha, děti, a zvítězili jste nad falešnými proroky, protože ten, který je ve vás, je větší než ten, který je ve světě. Milovaní, milujme se navzájem, neboť láska je z Boha, a každý, kdo miluje, z Boha se narodil a Boha zná. Kdo nemiluje, nepoznal Boha, protože Bůh je láska. Také my jsme poznali lásku, kterou Bůh má k nám, a věříme v ni. Bůh je láska, a kdo zůstává v lásce, v Bohu zůstává a Bůh v něm. Řekne-li někdo: „Já miluji Boha,“ a přitom nenávidí svého bratra, je lhář. Kdo nemiluje svého bratra, kterého vidí, nemůže milovat Boha, kterého nevidí. A tak máme od něho toto přikázání: Kdo miluje Boha, ať miluje i svého bratra.

Láska k Bohu a Přikázání

1Jan 5:3: „V tom je totiž láska k Bohu, že zachováváme jeho přikázání.“

1Jan 5:18-20: „Víme, že nikdo, kdo se narodil z Boha, nehřeší, ale Syn Boží jej chrání a Zlý se ho ani nedotkne. Víme, že jsme z Boha, kdežto celý svět je pod mocí Zlého. Víme, že Syn Boží přišel a dal nám schopnost rozeznávat, abychom poznali, kdo je pravý Bůh. A jsme v tom pravém Bohu, protože jsme v jeho Synu Ježíši Kristu. On je ten pravý Bůh a věčný život.“

II. FALEŠNÉ PŘEDSTAVY O ČLOVĚKU

Téma: *Ježíš Kristus náš Spasitel*

Půjde nám o osvobození od vnějšího nepřítele.

Lk 1:72-75: „Slitoval se nad našimi otci a rozpomenul se na svou svatou smlouvu, kterou učinil našemu otci Abrahámovi, že nám dopřeje, abychom vysvobození z rukou nepřátel a prosti strachu jej zbožně a spravedlivě ctili po všechny dny svého života.“

Důraz klademe na to, abychom byli vysvobozeni od nepřátel, abychom byli zbaveni všeho strachu, který pochází od Satana, abychom mohli Bohu sloužit beze strachu nebo s Ním byli spojeni v lásce.

Jan 14:27-31: „Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne jako dává svět, já vám dávám. Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí! Slyšeli jste, že jsem vám řekl: Odcházím – a přijdu k vám. Jestliže mě milujete, měli byste se radovat, že jdu k Otci; neboť Otec je větší než já. Řekl jsem vám to nyní předem, abyste potom, až se to stane, uvěřili. Již s vámi nebudu mnoho mluvit, neboť **přichází vládce tohoto světa. Proti mně nic nezmůže.** Ale svět má poznat, že miluji Otce a jednám, jak mi přikázal.“

PROBLÉM ZLA

V této lekci se musíme zmínit: „Co se zlem?“

Kolikrát se nám může zdát, že zlého je více než dobrého, že zlo vítězí. A dobro prohrává...

Problém se zlem: lidské smýšlení se s touto okolností nedokáže vyrovnat. To také potvrzuje, že zlo není normální, přirozené.

Bůh nabízí, jak se se zlem vyrovnat. Odkrývá cestu, jak nalézt pravého Viníka.

Biblický slovník neměl dost výrazů, jako třeba řečtina, pro zlo. Proto hebrejský jazyk definoval vše, co způsobovalo utrpení – jako zlo.

„Působit zlo – připouštět zlo“: toto evropské jazyky rozlišují. V tom je veliký rozdíl.

„Bůh působí zlo“ – „Bůh dopouští zlo“ to už je zásadní rozdíl.

Zlo dělíme na zlo fyzické a morální.

Fyzické zlo: hlad, zemětřesení, vítr, sníh, oheň – za určitých okolností škodí.

Morální zlo: je působení bytosti, nedostatek povinného dobra.

Filosofie definuje: že zlo je nedostatek dobra. Dobro je podle tohoto vnímání Boží záměr a zlo je jeho nenaplnění.

Písmo svaté označuje za původce morálního zla lidské srdce, člověka se zlou vůlí.

Mt 15:18-19: „Co vychází z úst, jde ze srdce a špiní to člověka. Ze srdce totiž vycházejí špatné myšlenky, vraždy, cizoložství, smilnění, krádeže, křivá svědectví, urážky. Tyto věci špiní člověka.“

KDE SE VZALO ZLO?

Měl Bůh v úmyslu takového člověka stvořit? Bůh v žádném případě nezakódoval do lidského srdce zlo a působení zla.

PŘÍBĚH, KTERÝ OBRAZNĚ VYJADŘUJE PODSTATNÉ SKUTEČNOSTI.

Geneze 3:1-24: Pád člověka

- 1 Nejzchytralejší ze vší polní zvěře, kterou Hospodin Bůh učinil, byl had. Řekl ženě: „Jakže, Bůh vám zakázal jíst ze všech stromů v zahradě?“
- 2 Žena hadovi odvětila: „Plody ze stromů v zahradě jíst smíme.“
- 3 Jen o plodech ze stromu, který je uprostřed zahrady, Bůh řekl: „Nejezte z něho, ani se ho nedotkněte, abyste nezemřeli.““
- 4 Had ženu ujišťoval: „Nikoli, nepropadnete smrti.“
- 5 Bůh však ví, že v den, kdy z něho pojíte, otevrou se vám oči a budete jako Bůh znát dobré i zlé.“
- 6 Žena viděla, že je to strom s plody dobrými k jídlu, lákavý pro oči, strom slibující vševědoucnost. Vzala tedy z jeho plodů a jedla, dala také svému muži, který byl s ní, a on též jedl.
- 7 Oběma se otevřely oči: poznali, že jsou nazí. Spletli tedy fíkové listy a přepásali se jimi.
- 8 Tu uslyšeli hlas Hospodina Boha procházejícího se po zahradě za denního vánku. I ukryli se člověk a jeho žena před Hospodinem Bohem uprostřed stromů v zahradě.
- 9 Hospodin Bůh zavolal na člověka: „Kde jsi?“
- 10 On odpověděl: „Uslyšel jsem v zahradě tvůj hlas a bál jsem se. A protože jsem nahý, ukryl jsem se.“
- 11 Bůh mu řekl: „Kdo ti pověděl, že jsi nahý? Nejedl jsi z toho stromu, z něhož jsem ti zakázal jíst?“
- 12 Člověk odpověděl: „Žena, kterou jsi mi dal, aby při mně stála, ta mi dala z toho stromu a já jsem jedl.“
- 13 Proto řekl Hospodin Bůh ženě: „Cos to učinila?“ Žena odpověděla: „Had mě podvedl a já jsem jedla.“
- 14 I řekl Hospodin Bůh hadovi: „Protožeš to učinil, budeš proklet, odvržen ode všech zvířat a ode vší polní zvěře. Polezeš po břiše, po všechny dny svého života žrát budeš prach.“
- 15 Mezi tebe a ženu položím nepřátelství, i mezi símě tvé a símě její. Ono ti rozdrtí hlavu a ty jemu rozdrtíš patu.“
- 16 Ženě řekl: „Velice rozmnožím tvé trápení i bolesti těhotenství, syny budeš rodit v utrpení, budeš dychtit po svém muži, ale on nad tebou bude vládnout.“
- 17 Adamovi řekl: „Uposlechl jsi hlasu své ženy a jedl jsi ze stromu, z něhož jsem ti zakázal jíst. Kvůli tobě nechť je země prokleta; po celý svůj život z ní budeš jíst v trápení.“
- 18 Vydá ti jenom trní a hloží a budeš jíst polní byliny.“
- 19 V potu své tváře budeš jíst chléb, dokud se nenavrátiš do země, z níž jsi byl vzat. Prach jsi a v prach se navrátiš.“
- 20 Člověk svou ženu pojmenoval Eva (to je Živa), protože se stala matkou všech živých.
- 21 Hospodin Bůh udělal Adamovi a jeho ženě kožené suknice a přioděl je.
- 22 I řekl Hospodin Bůh: „Teď je člověk jako jeden z nás, zná dobré i zlé. Nepřipustím, aby vztáhl ruku po stromu života, jedl a byl živ navěky.“
- 23 Proto jej Hospodin Bůh vyhnal ze zahrady v Edenu, aby obdělával zemi, z níž byl vzat.
- 24 Tak člověka zapudil. Východně od zahrady v Edenu usadil cheruby s míhajícími se plamenným mečem, aby střežili cestu ke stromu života.“

Gen 3:1-7

„Nejlstivější ze vši zvěře byl had...“: kdo to byl?

Zj 12:7-9: „A strhla se bitva na nebi: Michael a jeho andělé se utkali s drakem. Drak i jeho andělé bojovali, ale nezvítězili, a nebylo již pro ně místa v nebi. A veliký drak, ten dávný had, zvaný ďábel a satan, který sváděl celý svět, byl svržen na zem a s ním i jeho andělé.“

Starý had – satan – ďábel se uchází o přízeň člověka. Je to historie, která se nesčíslněkrát opakuje. Když přistoupím na jeho námluvy – ponese to vážné důsledky. Měli bychom si uvědomit, jaké druhy pokušení na nás uplatňuje, abychom se mohli účinně bránit.

„Jak? Vám Bůh zakázal jíst?...“ Satan lichotí člověku. Předstírá zájem o člověka. To je vždycky na začátku. To člověku dělá dobře. „Vám, takovým vznešeným?? Jak to, že vám něco zakazuje? Jako diktátor!“ A my začínáme chápat rady od Boha úplně obráceně, jako když nás omezuje, okrádá, ošizuje... A začínáme mít o Bohu špatnou představu.

Tady satan přehání, ženě nahrává na smeč. Dovolil, aby žena na chvíli triumfovala. Aby žena mohla v dialogu zvítězit. Satan ví, že bude mít brzy navrch, že ji přelstí, vždyť je „nejlživější ze všech“. Žena to ale neví, vstoupila do dialogu, na který nemá...

My také, pokud koketujeme se zlem: „Já se jen podívám! Jen se mrknu, okouknu, včas vycouvám!“ A pak je to jako na skluzavce, už mě nic nezastaví...

„Nepropadnete smrti“, říká dále satan. To je sprostá lež. To je jedna z variant jeho lži. My říkáme: „To zvládnou!“ Ale on říká: **„V den, kdy pojíte, budete jako Bůh!“** Tím říká: „Bůh ví, ale vám to neřekl. On vám neřekl úplně všechno, protože to s vámi nemyslí dobře. On se bojí, abyste Mu nekonkurovali. Nechce, abyste všechno věděli. Ale já – satan- to s vámi myslím dobře. Já chci, abyste měli božské poznání.“

Bůh měl v úmyslu, aby člověk panoval v Božím království.

Mt 25:34: „Tehdy řekne král těm po pravici: „Pojďte, požehnaní mého Otce, ujměte se království, které je vám připraveno od založení světa.“

„Boží království“: to je především účast na Božím životě. Vztahy, které se podobají vztahům v Boží Trojici, mezi Otcem, Synem a Duchem Svatým.

Ale satan člověku nabídl nedovolenou zkratku. Člověk měl počkat, až se čas naplní a dostal by všechno v plnost.

„Až se vám otevrou oči, budete znát dobré i zlé.“ Lhal tady satan? Nelhal. V tomto měl pravdu. Satan používá směs polopravdy, lichocení, faleš s pravdou. Ale vždy tak, aby nás nachytil. Řekl pravdu, ale jen její polovinu, zamlčel vážné následky.

Žena poznává, že plod je dobrý a chtěla být VŠEVĚDOUCÍ. To je skryto v pohádkách: znát to, co si druzí myslí, co neví nikdo... Tomuto pokušení žena neodolala. Vzala a jedla – chtěla; rozhodnutí její vůle.

A hřích je na světě. Nezůstává izolován, žena plod nabízí i muži. **„Jedla a dala muži, který byl u ní.“** A tak to ženy mají na triku, že? Ale muž byl vedle ní. On byl při tom. Vyznáváme se na začátku mše svaté: „Nekonám, co mám konat.“ On jí měl střežit a zabránit jí v hříchu. Nebo se neúčastnit. Nese polovinu. I muž je dobrovolný viník. OBA JSOU VINNÍ.

„Oba poznali, že jsou nazí“: oni nebyli předtím slepí. Pod pojmem „nahota“ rozuměli hebrejci sociální stav. Společnost byla rozdělena: bohatí, střední vrstva, poddaní a otroci. Otroci se na trhu prodávali nazí, aby bylo vidět všechno. Tady se vyjadřuje, že padli tak nízko. Což jim satan cynicky předpověděl. „Poznali“: oni jsou zhrozeni tímto poznáním. To jim satan zamlčel. To dělá často: neřekne závěr.

„Spletli si fíkové listy a oděli se“: tím se chce říci, že maskují svůj současný stav. Snaží se ho zakrýt před druhým, před sebou i před Bohem. To je zakódováno v dědičném hříchu: dělat ze sebe lepší, než jsme i před sebou samými. Omlouváme své činy, zakrýváme je, „opásáváme se do listů lži“, abychom zakryli svou bídu. Maskujeme se, abychom zakryli svou duchovní prázdnotu, „nahotu“.

Satanovi se podařilo zfalšovat pravdu o Bohu. Že to s člověkem nemyslí dobře, že před člověkem něco tají, nechce mu dát vyšší poznání a moc. Že mu stále něco přikazuje, bere mu svobodu. Že ho omezuje, okrádá o ho rozkoš...

Toto je zakódováno v člověku – NEDŮVĚRA. To je též následek dědičné viny. Následky viny jsou uvedeny dále: bolestný porod, pot a námaha z práce... Tato břemena jsou od satana, ale on namluvil člověku, že kříže jsou od Boha, aby se člověk Bohu ještě více ODCIZIL.

Gen 3:8-14

„Hospodin se procházel po zahradě“: to je obraz královské zahrady a pokoje, do které byl pozván člověk. Člověk měl obrovskou milost být s Bohem „na procházce“, jako nejlepší přítel. Ale člověk na toto dostaveníčko nedošel...

„Kde jsi?“ Člověk se ukryl před Bohem kvůli své vině, hříchu. To je realita. Když se dopustím hříchu, vím, že už nemohu ke stolu Páně, ke svatému přijímání. A když nemohu k přijímání – vím, že se na mne budou lidi dívat skrz prsty... A začnu si namlouvat, že mám mnoho práce, že dnes do kostela nemůžu, snad mám teplotu... a dostaví se ODPUDIVOST k Boží hostině. A sami přicházíme o dary...

„Skryl jsem se, protože jsem nahý“ Začínáme nacházet výmluvy. To jsou zbraně, které nám nabízí Nepřítel. Ježíš satana nazval „otcem lži“. Adam neřekl: „Skryl jsem se, protože jsem spáchal hřích“ – on mlží a říká: „Protože jsem nahý“! Chápete ten rozdíl?

„Kdo ti řekl, že jsi nahý?“ Bůh to ví, ale chce od nás, abychom se nad tím stavem zamýšleli. Bůh stojí o pravdivý dialog! Bůh taktně přivádí člověka, aby pochopil a UZNAL svou vinu.

„Žena, kterou jsi mi dal, ta mi dal z toho stromu“ Adam neříká: „Žena mi dala z toho stromu“ – ale říká: „Žena, kterou JSI MI DAL TY!“ – jinak řečeno: „Já za to nemohu, ale můžeš za to TY, neboť TYS mi jí dal = kdybys mi Evu nedal, já bych nikdy nedopadl, jak jsem dopadl!“

Tento způsob myšlení je geniálně vyjádřen. Dobrá, tak snad se Eva vyjádří jinak... Řekne: „Bože, ano. Já jsem to zavinila, lituji toho...“ Ale nikoliv, žádná lítost. Pouze:

„Had mi dal – a tak jsem jedla“ dialog Boha s člověkem měl vést ke změně myšlení, k dané nápravě. Stačilo říci: „Já jsem to zavinila. Ze srdce litujeme oba!“ – A MNOHO VĚCÍ MOHLO BÝT ZACHRÁNĚNO.

Nikdo nelitoval kvůli Bohu. Litovali jen kvůli ztrátě vznešeného stavu + vůči Bohu si nesli jenom VÝČITKY BOHU.

Rakovina hříchu se rozlévá do čistých vod.

Dochází k mravní katastrofě hrůzností hříchu. Boží práva jsou pošlapána. Vztah je narušen.

Autorská práva Boží: Bůh něco stvořil a dal tomu zákony – ale my s tím nakládáme, jak uznáme za vhodné.

Poslouchat Boha nebudeme a ani nechceme. Desatero je nám ukradené... Já jsem normou...

Toto je v nás: házet vinu na druhého, podvědomě obviňovat i Boha, že za to může On.

To se satanu povedlo.

SATANOVO KRÁLOVSTVÍ

Ježíšovo pokušení na poušti: Lk 4:5-6: „Pak Ježíše ďábel vyvedl vzhůru, v jediném okamžiku mu ukázal všechna království země a řekl: „Tobě dám všechnu moc i slávu těch království, poněvadž mně je dána, a komu chci, tomu ji dám: Budeš-li se mi klanět, bude to všechno tvé.“

Nabídka satana Božímu Synu. Staví Ježíše do role pokoušeného. Ježíš je nový Adam zachraňující lidstvo (viz. Řím 5. kap.). Prochází stejnou cestou pokušení jako Adam a Eva, ale On nezklame.

„**Moc i slávu království můžu dát, komu chci**“ satan je „otec lži“ – má v tomto případě pravdu?? – ANO. MÁ PRAVDU. Tato moc mu byla dána. Od Boha?...

Moc nad Stvořením byla dána člověku. Měl a směl pojmenovat všechno stvořené = to bylo vyjádření vlády a vlastnictví, znak panství. Člověk měl v Ráji vládnout VŠEMU a poslouchat jedině Boha. Byl „spoluvládce“ s Bohem.

ČLOVĚK TUTO NADVLÁDU A MOC VYDAL HŘÍCHEM SATANU.

Kdo vymyslí více zla proti svému Bohu?

Zlo není něco jako zkažené ovzduší:

1Jan 3:8: „Kdo činí hřích, je z ďábla, neboť ďábel hřeší od počátku. Proto se zjevil Syn Boží, aby zmařil skutky ďáblů.“

Já sám jsem „hřích“, dítě ďáblů – dokud nejsem osvobozen.

Zj 12:9: „Veliký drak, ten dávný had, zvaný ďábel a satan, který sváděl celý svět, byl svržen na zem a s ním i jeho andělé.“

Satan byl svržen na Zem a ví, že má krátkou dobu šíří pohromu. Lidi nenávidí ze své podstaty. Je si vědom, že je poražen. Je jako vojsko, které prohrálo válku – a na ústupu ničí vše, co mu přijde do cesty. Zlo bude končit Božím zásahem na Konci světa.

1Jan 5:19: „Víme, že jsme z Boha, ale celý svět má v moci Zloduch.“

Svět dostal satan od člověka. A člověk nad ním nezvítězí, než skrze Ježíše Krista.

1 Pt 5:8: „Buďte strážliví! Buďte bdělí! Váš protivník, ďábel, obchází jako `lev řvoucí` a hledá, koho by pohltil.“

Tou kořistí jsem já sám.

Ef 2:1-2: „I vy jste byli mrtvi pro své viny a hříchy, v nichž jste dříve žili podle běhu tohoto světa, poslušni vládce nadzemských mocí, ducha, působícího dosud v těch, kteří vzdorují Bohu.“

Satan působí nejvíce v lidech, kteří vzdorují Bohu. To je jeho živná půda. Odpor k Bohu pochází od satana. Satan si nepřeje, aby byl poznán. Jeho triumfem je, když lidé v něho NEVĚŘÍ. Satanu velmi vyhovuje, když o něm nevíme. Pro něho je dobré, když nebezpečí nevnímáme. Jeho heroldy jsou všichni, kteří tvrdí, že neexistuje.

MAGIE A BOŽÍ SLOVO

Eden byla celá planeta. Byl v ní strom poznání. Člověk toužil po božském poznání a touží po něm dodnes. Ale jsou způsoby legální, boží – a jsou způsoby Bohem zapovězené, nebezpečné. Satan nabízí poznání, které má hrůzné důsledky. Tím je magie. Není magie černá – špatná a magie bílá – dobrá. Všechny magie mají stejný původ.

Černá magie: vědomě přejeme někomu zlo a dovoláváme se pomoci satana.

Bílá magie: přejeme si úspěch a dovoláváme se pomoci od satana.

Stejný princip. Dále je to okultismus, vyvolávání duchů zemřelých, různé formy věštění, fetišismů atd...

5. Mojž 18:9-12

„Až vejdeš do země, kterou ti Hospodin, tvůj Bůh, dává, neuč se jednat podle ohavných způsobů oněch národů. 10 Ať se u tebe nenajde, kdo by svého syna či dceru provedl ohněm! [a] Stejně tak žádný věstec, jasnovidce, hadač, čaroděj, 11 zařikávač, vyvolávač duchů, věstkyně ani ten, kdo se radí s mrtvými. 12 Každý, kdo páchá něco takového, je pro Hospodina ohavný! Právě kvůli takovému ohavnostem je Hospodin, tvůj Bůh, před tebou vyhání.“

Iz 44:25: „Hospodin ruší znamení žvanilů a z věstců činí pomatence, obrací mudrce nazpět a jejich poznání mate.“

Iz 47:13-14: „Jen ať se postaví a zachrání tě ti, kdo pozorují nebesa, kdo zírají na hvězdy, kdo při novoluní uvádějí ve známost, co by tě mohlo potkat. Hle, jsou jako sláma, spálí je oheň. Ti nevyšvobodí z moci plamene ani vlastní život.“

Takoví jsou v reálném pokušení satanově. To jsou jeho prostředky. To ho ustanovuje pánem nad člověkem – a vládne mu. To je cesta k satanovi. Okultismus je pozvánkou pro demony.

Posedlostí se to projevuje. Až po nucení k sebevraždě. Pohybují se nábytky, něco je stíhá... V domě jsou často věci ze spiritistických obřadů. Pozor na to, co máme v domě. Kletby satanistů přivozují i smrt.

Posese: posedlost zlým duchem. Člověk ztrácí sebekontrolu. Člověk se satanu vydal, upsal nebo se nebránil.

Obsese: nutkavé jednání silnější než vůle. Nevysvětlitelný hněv, agrese, výbuchy vzteku. Trapič: člověk pochybuje o Božích zaslíbeních, neschopnost uvěřit. Psychické poruchy...

Propadá se drogám, alkoholu, sexu v nezřízené míře. Zmatky a bludy ovládnou mysl...

Magie černá i bílá funguje – ale není to zdroj Boží. Proto je tak nebezpečná.

„Tělo“: zcestné vášně. Trojí hlad v duši: pýcha ducha, chlípnost těla, panovačnost.

„Odumřít tělu“: aby zemřely zvířecí a satanské sklony. Ty nezemřou, dokud si t“tělo“ uchová nezřízené žádosti: lež, pýcha, hněv, nadřazenost, smyslnost, lakota, lenost. S tímto není člověk svobodný, ale je otrokem hříchu.

STROM ŽIVOTA V ZAHRADĚ EDEN

„Nepřipustím, aby člověk měl přístup ke Stromu života.“

Jsou dva stromy: strom poznání a strom života + stromy ostatní. Člověk měl možnost jíst ze stromu života – náznak věčného života, vyhnouti se smrti tak, jak ji známe my. Byl by to jiný způsob, netragický. Spíš přechod ze života k věčnému životu formou pokojného zesnutí a proměnění smrtelného těla na tělo oslavené.

„Nepřipustím, zapudím, postavím Cheruby...“ Navztekal se Bůh? Byl v tu chvíli zlý?

Jaká by to byla představa, kdyby lidé jako Hitler, Stalin a další byli nesmrtelní?...

Smrt je tedy dar, který zamezuje nekonečné působení zla. To není ze zlosti Boha, ale z lásky. Není to projev nekontrolovaného hněvu, ale zabránění, aby pohroma nebyla DEFINITIVNÍ. Aby člověk v poníženém stavu nezůstal navěky. Proto nemohl okusit nesmrtelnost ze stromu života.

NEPŘÁTELSTVÍ MEZI ŽENOU A SATANEM

Gen 3:15: „Nad to, nepřátelství položím mezi tebou a mezi ženou, i mezi semenem tvým a semenem jejím; ono potře tobě hlavu, a ty potřeš jemu patu.“

Tomuto úryvku Písma říkáme „praevangelium“. Bůh slibuje, že sám zasáhne proti zlu a říká, že ho bude řešit vlastní silou. Aktivita nikoliv člověka, ale Boha. Každý slib, který Bůh dal, splní.

„Žena“: je Svatá Panna, z které se narodil Mesiáš, Spasitel světa. Tak, jak bylo předpovězeno. Iz 7:14: „Hle, Panna počne a porodí Syna. A bude nazván Emanuel, to je Bůh s námi.“ Mariino Neposkvrněné Početí...

„Símě“: plod mateřského lůna, Ježíš Kristus. Potažmo vše, co k Němu náleží...

„Ty Jemu zasáhneš patu“: to se naplnilo na Kříži. Uštknutý hadem. Ježíš zemřel, i když byl bez hříchu, neboť na sebe vzal všechn hřích světa.

Lk 23:39-43: UKŘIŽOVÁNÍ JEŽÍŠE KRISTA A DVOU LOTRŮ

„Jeden z těch zločinců, kteří viseli na kříži, se mu rouhal: „To jsi Mesiáš? Zachraň sebe i nás!“ Tu ho ten druhý okřikl: „Ty se ani Boha nebojíš? Vždyť jsi sám odsouzen k stejnému trestu. A my jsme odsouzeni spravedlivě, dostáváme zaslouženou odplatu, ale on nic zlého neudělal.“ A řekl: „Ježíši, pamatuj na mne, až přijdeš do svého království.“ Ježíš mu odpověděl: „Amen, pravím ti, JEŠTĚ DNES budeš se mnou v Ráji.“

„Ty se nebojíš Boha?“ První lidé se nebáli Boha. Strach od Boha odvádí. Tento ubožák našel bázeň před Bohem, ale předtím se hřešit nebál. Tento lotr rozpoznává Ježíše jako nevinného. Viděl Ježíše, jak neproklíná, modlí se za své nepřátelé, prosí, aby jim Otec odpustil... Proto říká: „Ježíši, až přijdeš do svého Království, pamatuj na mne!“

A jak s ním jedná Ježíš? „Ještě DNES SE MNOU BUDEŠ V RÁJI!“

Takto by Bůh „zatočil“ s prvním člověkem, kdyby se k Němu po hříchu obrátil s kajícíností. Tento člověk byl zločinec – a Ježíš mu slibuje život věčný.

Umírání na kříži je stav mezi strašnou bolestí a dušením.

Proto Ježíš říká tak málo slov. Ale na každém slově záleží. Před důležitou větou říká „Amen“, tady dokonce dvakrát, protože Mu na tom záleželo: „Amen, amen, pravím ti, ještě dnes se mnou budeš v Ráji.“

Bylo kolem tří hodin odpoledne. Židovský den končil stmíváním = tzn. „za chvíli“...

„Kdo to je, že může povolat legii Andělů a otevřít bránu Ráje pro člověka ze šibenice?“

I tyto události vypovídají ve prospěch Ježíšova Božství – protože zmučený člověk by si těžko na něco hrál... Minuty před smrtí. Jsme svědky kanonizace prvního svatého.

Co je potřeba, aby Ježíš přivedl člověka do Ráje? Zvláště, když na to má několik posledních minut? Ježíš má dost moci, aby takového člověka přivedl do věčného života. Ježíš likviduje všechny překážky ze zajetí, abychom se mohli dostat do Ráje.

Zj 16:18: „Nic se neboj, já jsem alfa i omega (počátek i konec), já mám klíče od života i smrti.“

Zj 2:7: „Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím: Kdo vítězí, tomu dám jíst ze stromu života v Božím ráji.“

Žid 2:14: „Protože děti mají účast na krvi a těle, podobně i on se jich stal účastným, aby skrze smrt zahladil toho, kdo má vládu nad smrtí, totiž ďábla.“

Ježíš v okamžiku „prohry“, viděno lidskýma očima, se stává Vítězem. Tomu můžeme uvěřit, když položíme nepřátelství mezi sebe a satana.

Bylo řečeno „símě“, tedy množné číslo. My jsme tím símětem Božím, símětem Mariiným.

ROZJÍMÁNÍ K II. HODINĚ SEMINÁŘE

1) CO TĚ TÍŽÍ, ČEMU OTROČÍŠ

Napiš své modly: kariéra, moc, sex, alkohol, drogy...

Pros o položení nepřátelství mezi sebe a satana.

Člověk, který není rozvázán z otroctví, se nedostane dál, satan mu to nedovolí.

Křest jsme udělali jako liturgickou praxi, ale toto musíme udělat svým jasným postojem. Zvláště, když se do našeho života nějakým způsobem dostalo zlo.

2) SVÁTOSTI A SVÁTOSTINY

Rozdíl mezi magií a liturgickými věcmi, svátostinami: svěcená voda, olej, sůl...

V čem spočívá rozdíl? Voda, olej, sůl, víno – jsou vyřazeny z běžného používání, jsou posvěceny Boží mocí a slouží k posvěcování a ochraně osob a míst před zlým duchem. Ta moc vyvěrá z moci Ježíšovy Krve a Jeho zásluh na Kříži.

3) KROK VÍRY

Vědomě odmítni účast na jakémkoli zlu, všechny spolupráce se zlem: lákadla, zaměstnání, které není ve shodě s Božími zákony (penězokazectví, účast na interrupcích, parta, která stahuje, okultismus, zničit všechny okultní pomůcky, účast ve shromáždění bludařů, které útočí na Božství Ježíše Krista: jehovisté, buddhisté atd.).

Jinak je snaha marná.

Vírou se odhodlat k rozhodnutí. Dnešní nabídka je jasná: dovolit Bohu, aby položil nepřátelství mezi tebe a satana. Potom je možná svoboda. Toto si ověřujeme textem Písma svatého a svou vírou.

1Jan 2:14: „Napsal jsem vám, děti, že jste poznali Otce. Napsal jsem vám, otcové, že jste poznali Toho, který je od počátku. Napsal jsem vám, mládenci, že jste silní a Boží slovo ve vás zůstává a zvítězili jste nad tím Zlým.“

DOVOLUJI BOHU, ABY TRVALE POLOŽIL NEPŘÁTELSTVÍ MEZI MĚ A SATANA. NEJSEM JEHO OTROKEM, ALE JSEM DÍTĚ BOŽÍ. JSEM BOŽÍ DÍTĚ, SVOBODNÉ!

Před křtem jsme se zřekli Zlého ducha a všech jeho praktik, případně to za nás učinili rodiče a my se k tomu skrže život ze svátosti smíření a později biřmování osobně přiznali. A každý rok si to slavnostně o Velikonocích nejen připomínáme, ale také do toho aktivně znovu vstupujeme. Méně známé už je, že **zřeknutí se Zlého může účinně fungovat také jako prostředek duchovního boje**. Ve chvílích pokušení se nemusíme uchýlovat pouze k modlitbě a prosbě o pomoc Boží, tedy k obraně. Můžeme a máme se také **pouze za sebe** proti všemu pokušení a působení zlých duchů rozhodně postavit, zvláště jde-li o zlé věci, ke kterým nás opakovaně pokouší. Nazýváme to "AUTOEXORCISMUS" a jde v podstatě o jednoduché obnovení křtu:

"Chci žít ve svobodě dětí Božích a odříkám se proto ducha zla a všeho čím působí a všeho, čím se pyšní" a mohu konkrétně dodat např. také **"zvláště ducha pýchy, lenosti, malomyslnosti, negativismu, perfekcionismu, atd..."** Podle toho, k čemu jsem nejčastěji pokoušen.

Je to konkrétní aplikace výzvy apoštola Jakuba: *„Vzepřete se d'áblu a uteče od vás“* (Jak 4,7). Před sebou, před Bohem, i před celým světem temna tak prohlašuji, na čí straně chci stát a kam patřit a mám na to v moci křtu plné právo získané Krví Kristovou. Tento "protiútok" účinně doplňuje naše úsilí o zachování čistého srdce modlitbou. Lidé bojující se závislostí se tak denně, třeba hned ráno, mohou postavit proti tomu, kdo je do ní stahuje, a být posíleni silou Kristovy milosti pramenící z našeho křtu.

III. OSVOBOZENÍ Z OTROCTVÍ HŘÍCHU

Jan 8:34-36: „Ježíš odpověděl: „Amen, amen, pravím vám, že každý, kdo hřeší, je otrokem hříchu. Otrok nezůstává v domě navždy; navždy zůstává syn. Jestliže tedy Syn z vás udělá lidi svobodné, budete skutečně svobodní.“

„Otroky hříchu“: můžeme být skutečně svobodní, jen když nás osvobodí Boží Syn. Jsou desítky zotročení, které člověka trápí. Není jiného Spasitele, než Ježíše Krista. Naději můžeme vložit v Něho, protože všechny, sliby, které Bůh dal – vždycky splnil.

Lk 15:11-32: *Marnotratný syn*

11. „Ježíš pokračoval: "Jeden člověk měl dva syny.
12. Ten mladší řekl otci: `Otče, dej mi díl majetku, který mi náleží.´ A tak jim rozdělil své jmění.
13. Za pár dní mladší syn všechno prodal a odešel do daleké země, kde svůj majetek promrhal rozmařilým životem.
14. Když všechno utratil, nastal v té zemi veliký hlad a on začal trpět nouzi.
15. Později se uchytil u jednoho občana té země a ten ho poslal na pole pást prasata.
16. Toužil se najíst aspoň lusků, které žrala ta prasata, ale nedostával ani to.
17. Nakonec přišel k sobě. Řekl si: `Kolik nádeníků má u mého otce jídla nazbyt, a já tu umírám hladu!
18. Vstanu, půjdu k otci a řeknu mu: Otče, zhřešil jsem proti nebi i proti tobě!
19. Už si nezasloužím být považován za tvého syna. Udělej mě jedním ze svých nádeníků.´
20. A tak vstal a vydal se ke svému otci. Otec ho spatřil už z veliké dálky. Pohnut soucitem přiběhl, padl mu kolem krku a zasypal ho polibky.
21. `Otče,´ řekl syn, `zhřešil jsem proti nebi i proti tobě. Už si nezasloužím být považován za tvého syna.´
22. Otec však nařídil svým služebníkům: `Přineste nejlepší šaty a oblečte ho. Navlékněte mu prsten a obujte ho.
23. Přiveďte vykrmené tele a porazte je. Jezme a oslavujme,
24. neboť tento můj syn byl mrtev a ožil, byl ztracen a je nalezen!´ A tak začali oslavovat.
25. Starší syn byl zatím na poli. Když se blížil domů, uslyšel hudbu a tanec.
26. Zavolal si jednoho ze služebníků a ptal se, co to má být.
27. Ten mu řekl: `Přišel tvůj bratr. Tvůj otec porazil tučné tele, že ho má zpátky živého a zdravého.´
28. Ale on se rozhněval a ani nechtěl jít dovnitř. Když za ním vyšel jeho otec a prosil ho,
29. odpověděl mu: `Podívej se, kolik let ti sloužím! Nikdy jsem nezanedbal jediný tvůj příkaz, ale tys mi nikdy nedal ani kůzle, abych se poveselil s přáteli.
30. Když ale přišel tenhle tvůj syn, který prožral tvůj majetek s děvkami, porazil jsi pro něj vykrmené tele!´
31. `Synku,´ řekl otec, `ty jsi stále se mnou a všechno, co mám, je tvé.
32. Ale oslavovat a radovat se bylo namístě, neboť tento tvůj bratr byl mrtev a ožil, byl ztracen a je nalezen.´“

„Evangelium v Evangeliu“ – tak se říká tomuto podobenství.

Zde je rovněž poopravování zkráceného obrazu o Bohu a nakonec i o sobě. Sv. František si vždycky kladl otázku: „Kdo jsi Ty, Bože – a kdo jsem já?“

V podobenství má otec čest sehrát dvojí roli: svou tatínkovskou a roli Boha Otce. Proto Ježíš vypravoval tuto perikopu. Ježíš chce ukázat vlastnost nebeského Otce. Proto musíme dávat pozor na každé slovo, které má hluboký smysl.

„Jeden člověk měl dva syny“: Ježíš velmi často dává lidi vedle sebe pro srovnání.

„Otče, dej mi z toho, co mi náleží“: mladší chlapec žádá, co mu v daleké budoucnosti má náležet – dědictví po otci. A žádá ho ještě za života otce...

On měl dost sloužení v domě svého táty. Synové byli zapojeni do chodu hospodářství. Chlapec měl JINÝ názor na řízení hospodářství, než jeho otec. Měl tak nadnesené představy o svém štěstí, svých schopnostech – že by ho otec nedokázal udržet ani v tak bohatém hospodářství. Kdyby dospělého syna držel v domě násilím, jeho srdce by se zatvrdilo vůči otci. On otce vnímal jako toho, kdo mu upírá štěstí. Chtěl podnikat, být svobodný – lépe řečeno chtěl být bez dozoru, dělat konečně to, po čem touží jeho srdce. Primárně to byl hřích: užít si světa, naplno bez vyčítavých pohledů rodiny... Bylo by nemyslitelné, kdyby do domu dotáhl štetky, pasáky a začal by konečně pořádný mejdan... Tím postojem vlastně otci nedal šanci. Kdyby ho otec držel doma – zahořknul by... Nepřijímal jinou alternativu – než odchod z domu.

„On jim majetek rozdělil – oběma“: to oběma bude v příběhu ještě důležité.

„Netrvalo dlouho, a mladší syn všechno pobral“: Bůh Otec nám svěřuje také majetek: zdraví půdu, schopnosti, nakonec celou Zemi – je to naše vlastní? My jsme to nestvořili, jsme jenom správci, nejsme původci. Rozdíl je „stvořit“ = tzn. z ničeho udělat, to může jen Bůh, a rozdíl „tvorit“ = tzn. něco přetvářet, vyrábět, to dělá člověk. A jednou se za způsob hospodaření budeme zodpovídat.

Pozoruhodné je, že otec (Bůh) vyhověl přání tohoto chlapce. Nenechme se ale mýlit, že Bůh je fanatikem svobody. Tady platí: „Když TY si to přeješ, když nedáš jinak, budiž. Staň se tedy podle tvé vůle (spíše svévole).“ Protože tam, kde je manipulace a násilí, tam přestává být láska.

„Hřích“: co to vlastně je? Že bereme Bohu to, co Mu právem náleží. „To je MOJE! Moje zdraví, moje schopnosti, můj život, do toho mi nebude nikdo kecat, já si budu dělat, co chci, jak chci a kdy chci...“ Ono to všechno není mé, já to dostal svěřeno – a jednou z toho budu dělat inventuru!

Věci se stávají MODLOU, když si je dáme na hromadu a odstěhujeme se z Otcova domu. „já si život zařídím podle sebe a svých pravidel“ – a netrvá to dlouho a člověk se Bohu odcizí. Tak, jak se v Edenu odcizili Adam s Evou... To bylo jejich rozhodnutí, to byla jejich volba...

A pak nastávají trable.

„Když všechno utratil“: těmito slovy popisuje Pán uvedení do hříchu. Musel hledat pomoc v cizím národě, protože odešel daleko od domova. A byl to národ pohanů.

„Cizinec, pán ho poslal pást vepře“: pro hebrejce, Izraelitu nebylo větší potupy.

„Rád by utišil hlad lusky, které žrali vepři, ale nikdo mu je nedal.“ Člověk daleko od Boha ztrácí všechno. Upadne do bídy mravní a často i sociální. V řeči Starého zákona „zjistil, že je nahý“ (tak jako Adam s Evou). Ale na rozdíl od prvních lidí, kteří se po hříchu před Bohem schovávali, si mladík řekl:

„U mého otce je tolik nádeníků, kteří se mají lépe, než já“: řekl si to proto, že měl o otci dobry, pozitivni obraz. Kdyby ho neměl, měl by strach se domů vrátit, a kdo ví, jak by to skončilo...

Je nutné mít dobrý obraz o Bohu, abychom se po hříchu vůbec mohli vrátit do Otcovského domu, to je do Církve.

„Vstanu a půjdu ke svému otci“: Pán nám ukázal upadnutí do hříchu, ale také povstání z něho. Ten chlapec ještě spolupracoval „s vepří“, ale řekl si: „Vstanu a půjdu...“ To je důležité rozhodnutí. Že uznává svou vinu... Přiznat, uznat svou vinu a přijmout i spravedlivý trest. A končí prosbou: **„Řeknu svému otci: vezmi mě jako jednoho ze svých služebníků“:** Návod na pokání je prostý, ale nesmí být vynechán ani jeden prvek.

A on také vstal a šel – vlastně do „zповědnice“. Návrat nikdy není snadný. Ale je psáno:

„Když byl ještě daleko, otec ho uviděl“: Proč? Jak to, že ho uviděl ještě z dálky?

Protože se otec díval dennodenně k obzoru, za kterým syn zmizel. Když syn odcházel do světa, radostně si pískal... A tátovy tekly po tvářích slzy... Ted' otec vyhlížel starýma očima každý den, čekající na jeho návrat.

Kdyby se Otec Bůh nedíval na nás se soucitěm, mnoho lidí by nedošlo odpuštění.

„Otec byl jat pohnutím“: Boží milosrdenství je stejné – On nám poběží vstříc.

Lk 15:7: „Říkám vám, že právě tak bude v nebi větší radost nad jedním hříšníkem, který činí pokání, než nad devadesáti devíti spravedlivými, kteří pokání nepotřebují.“

Lk 15:10: „Pravím vám, právě tak je radost před Anděly Božími nad jedním hříšníkem, který činí pokání.“

„Přiběhl, objal ho a políbil“: pro hebrejce bylo obejmutí jako bytostná smlouva přátelství + polibek, který to zpečetil. To není pouze emotivní přijetí, ale smlouva pokoje. Tady ještě happy end nekončí. Je třeba SMÝT NÁSLEDKY HŘÍCHU.

„Otče, zhřešil jsem proti Bohu i proti tobě“: to je vyznání člověku. Nejen „já a Bůh“, ale také vztah má být frekventován mezi mnou a člověkem. Nemůžu někoho ranit – a pak se vyznat jen Bohu, a je to v cajku... Vyznání Bohu + člověku, to je správná zповěď.

„Už nejsem hoden, abych se nazýval tvým synem“: On uznává svou vinu! A chtěl dodat: „Udělej mne svým služebníkem!“ Ale co se stalo? Otec, táta ho nenechá domluvit. Nenechá mu ani dokončit to trapné vyznání a popis hříchů. Neponíženého ho zvedá ze země...

„Honem, přineste nejlepší roucho!“: žádné fíkové listy hanby, šaty lži a podvodu – ale ty nejlepší!

„Dejte mu na ruku prsten!“: to nebyl žádný pout'ový prstýnek. To byl rodinný prsten, na kterém byla rodová pečeť = tzn., že kdo ho nosil, byl oprávněn uzavírat smlouvy, dokonce syn místo otce. Chlapci jsou vráceny všechny insignie = odznaky moci.

„Obujte ho“: tehdy otroci a služebníci chodili bosí, obuv byla výsada pánů. Důkladná restituce = navrácení majetku... Otec syna bere tak, jako kdyby neodešel a nepřipravil ho o značný majetek. A to ještě není vše:

„Přiveďte vykrmené tele, zabijte ho a hodujme!“: TAKTO S NÁMI „ZATOČÍ“ BŮH, KDYŽ MU VYZNÁME SVÉ HŘÍCHY!

„Vykrmené tele“: ne nějakou chudinku před smrtí...

Otec neřekl: „Chlapče, uvidíme. Rok, dva budeš služebníkem – a pak se uvidí!“ On mu dal vše! Bůh není troškař.

Otec nevyčítá, nešťourá v jeho minulosti, nevyzvídá. Nedělá scény: „Cos nám to provedl? Podívej se na sebe, jak vypadáš! Udělal jsi nám ostudu před sousedy! Zapomíná na synovu minulost...“

Sv. Bazil definuje hřích takto: „Špatné užívání schopností daných od Boha, k dokonání zla.“

My jsme obrátili dary ve zlo nebo v marnost...

Chlapec prošťuroval svěřené hřivny, nerozmnožil je ani nezachoval.

HŘÍCH ZAČÍNÁ ROZDÍLNÝM NÁZOREM NA SKUTEČNOST, NEŽ MÁ BŮH.

Iz 30:1: „Běda vzpurným dětem! Praví Hospodin. Spřádají plány, jež nejsou ze mne, vstupují do smlouvy ne s mým Duchem, a tak jen vrší hřích na hřích.“

Papež Jan Pavel II.: „Obrácení není proces, ale jednorázová činnost.“ Obrácení se dá stanovit na hodinu i minutu – potom začíná proces... „Obrácení není požadavek – ale odpověď na Boží volání.“

Hostina příběhu jde finálním směrem: protože to je předobraz nebeské svatební hostiny. Otec dal jasný úvod, prolog k této hostině. Poselství: Nebe bude šťastné. Člověk se může obrátit, dokonce i na smrtelné posteli... Nikdy není pozdě na obrácení. Není situace v životě člověka, s kterou by si Bůh nedokázal poradit.

Toto je základní zvěst o cestě hříšníka. To je proces očištění.

Chlapec čekal pokárání – přišlo objetí.

Chtěl být sluhou – přišlo navrácení důstojnosti.

Čekal trest – místo něho hostina.

Čekal službu – místo ní panování.

To s ním muselo pěkně zacvičit. A musel takovou lásku dlouho rozcházet... S tím se musel dlouho vypořádávat, než mohl takovou lásku unést... A jeho postoj, vztah k otci se zásadně změnil.

Od té chvíle nebylo: „Já, já, já...“ – Ale: „SPOLU, otče!“

Otcova pokora: otec respektuje synovu svobodu. Nevydírá, neproklíná...

Otcova naděje: vyhlíží syna po jeho odchodu. Dává synu naději, že se jednou vrátí.

Otcův soucit: nesouhlasil s jeho činy, ale má ho stále rád, za všech okolností.

Otcova odvaha: syn se měl pokorit. Zatím co otec spěchá vstříc, objímá, s láskou hostí syna.

Otcova radost: otec smývá synovu vinu a má z toho radost, že syn je živ a zase doma.

Lk 15-32: Otcův starší syn

25. Starší syn byl zatím na poli. Když se blížil domů, uslyšel hudbu a tanec.
26. Zavolal si jednoho ze služebníků a ptal se, co to má být.
27. Ten mu řekl: 'Přišel tvůj bratr. Tvůj otec porazil tučné tele, že ho má zpátky živého a zdravého.'
28. Ale on se rozhněval a ani nechtěl jít dovnitř. Když za ním vyšel jeho otec a prosil ho,
29. odpověděl mu: 'Podívej se, kolik let ti sloužím! Nikdy jsem nezanedbal jediný tvůj příkaz, ale tys mi nikdy nedal ani kůzle, abych se poveselil s přáteli.'
30. Když ale přišel tenhle tvůj syn, který prožral tvůj majetek s děvkami, porazil jsi pro něj vykrmené tele!'
31. 'Synku, ' řekl otec, 'ty jsi stále se mnou a všechno, co mám, je tvé.'
32. Ale oslavovat a radovat se bylo namístě, neboť tento tvůj bratr byl mrtev a ožil, byl ztracen a je nalezen. '“

Příběh pokračuje. Je tady ještě druhý syn, starší.

„Byl právě na poli“ – makal, dřel, vedro... dostal zabrat. Vlekl se domů, uslyšel hudbu a tanec: tedy byla hostina i muzikanti. Jeho reakce je zvláštní:

„Zavolal si jednoho z e služebníků“ – on se plazil domů, nechtělo se mu, on nesouhlasil s hospodařením otcovým. On nebyl tak razantním, jako mladší syn, ale odcizil se od otce srdcem. Nebyl šťastný ve svém domově.

On se stal majitelem hospodářství, ale nechová se jako šéf, posílá služebníka. Přetvářka je jeho vlastností. Služebník odpovídá, že se vrátil jeho bratr zdrav. To by měla být radost, ale on se rozzlobil a nechtěl vejít dovnitř. Jak to, že na tak pozitivní věc je negativní reakce? (To je někdy i naše reakce. Naše srdce je schopno obvinít Hospodina.) Je zde zachycena pýcha, závist, pokrytectví, sobectví...

A tak táta má i druhého ztraceného syna.

„Nechtěl vejít dovnitř.“ „Ti, kdo nepřijali mé pozvání – neokusí mé hostiny“, říká Pán.

Člověk se rozhoduje pro Peklo sám. Nechce sedět vedle toho, který mu v životě ublížil. Neochota odpustit. Kdo jsme ale my? Jako kdybychom měli pozvání na hostinu od krále a zjistili jsme, že budu celý večer sedět vedle člověka, kterého nemám rád. Představme si nebeskou hostinu: budu sedět vedle někoho, koho jsem neměl rád? Tak odmítnu, ztratím Nebe? Ale v Božím království to bude jiné. Tam neusedne nikdo, kdo není očištěný, kdo neprošel katarzí, obrácením.

Ale i v tomto případě jde otec za druhým synem. Jde za ním ven a přemlouvá ho. Teď uslyšíme důvody, proč byl starší syn nespokojen, nešťasten.

„Hle, tolik let ti sloužím!“ On to nebral jako SPOLUVLÁDU. On neříká „táto, tatínku pohled“ – nebere ho jako otce, on ho nemiluje, už ho tak nebere. „Hleď... ty jeden...“

„Mně si nikdy nedal ani kůzle, abych se poveselil se svými přáteli!“ To jsme my, kteří jsme „nikdy nic neudělali špatného“. Je zahořklý, že nebylo vše podle jeho. Sebelítost je vždycky svinstvo. Měl STRACH Z TÁTY. Nikdy mu to neřekl. A teď se z něj řine hořkost. Léta v sobě dusil zlost.

„Když přišel tenhle tvůj syn“ – neřekl „můj bratr“ – **„který prohýřil svůj majetek s děvkami, dal jsi mu vykrmené tele!“**

On to vlastně všechno chtěl otci pěkně vrátit, chtěl mu to dát „sežrat“... Především arogance a pýcha. On nechce se svým otcem mít nic společného. On si myslí, že ví všechno lépe, než táta = pýcha.

Nevysvětlitelný hněv. A máme hned hříchy na světě: pýcha, hněv, nespravedlivé výčitky, lakota – v podtextu závist, že si mladší bratr pěkně užil s nevěstkami. Jak to věděl, když bratr byl v daleké cizině? On mu podsouvá to, co by udělal sám, kdyby byl na jeho místě. „Já bych si tak rád užil – a místo toho makám na poli!“

A toto všechno kolikrát leze i z nás, těch, co chodíme do kostela pravidelně, kteří „nepřekračují žádný Otcův ZÁKAZ. Takový „křesťan“ se projeví hned: zakyslý ksicht, nadávání, stálá kritika, závist těm „bezbožným pohanům, co si užívají“, aby je stihl trest Boží... Zasmušlost i po svatém přijímání, kdy jsme byli u svatební hostiny samého Boha.

Tragédie tohoto člověka je horší – protože si hřích vůbec nepřipouští, je ochoten se zapřísahat svou „spravedlností“.

Dokázat, přijmout, že jsi skutečný hříšník – je zázrak Božího světla.

Otec ani tohoto vzpurníka nepřestane nazývat svým dítětem: „*Dítě, vždyť VŠECHNO, co je moje – je i tvoje*“ otec si pro sebe nenechal vůbec nic. Vzpomeňme, že na začátku příběhu znělo: „*A otec rozdělil majetek OBĚMA*“. Takže starší syn nebyl ošizen. Dostal stejný díl, jako mladší syn. Mohl s ním hospodařit, jak uznal za vhodné.

„*Tento tvůj bratr byl mrtev. Byl ztracen a je zase nalezen*“ – otec se snaží vrátit bratra bratrovi = tvůj bratr“. „Nepřijmeš-li ho jako svého bratra – tak nepřijmeš ani mne jako svého otce.“

Hřích není tak strašný jako hříšnost! Hřích je jednorázová záležitost. Ale hříšnost je trvalý postoj, za kterým důsledně stojíme. Nesoulad s vlastním životem a jeho okolnostmi.

Nesmířenost s Božím plánem: když jsem permanentně nespokojen s tím, kde jsem se narodil, s rodinou, ve které žiji, zemí, kontinentem... Zapomínám na to, že Bůh tady a teď má se mnou plán. Když nesouhlasím s Božím plánem: vyčítám Mu, že jsem malý nebo příliš velký, tlustý, hubený, sklerotický... Někdo se učí – a nic, jiný se skoro neučí – a jde mu to... To je „výzva ke vzpouře“: vyčtu to Bohu, že je nespravedlivý, nesmírím se s tím, nejsem smířen sám se sebou, vlastnostmi, majetkem, měrou úspěchu... JAK ALE POTOM BÝT ŠTASTNÝ??

Nesmířenost s druhými: nebereme ostatní, rodiče, prarodiče, sourozence, příbuzné, partnera... Žádná nesmířenost nesmí zůstat v člověku, chce-li být Boží a šťasten. Zaměřit se na své hřivny: na dary, které dal Bůh mně, hledat své charisma (dar ke službě ostatním).

Nesmířenost s něčím: nejsem smířen s tím, že nejsem Angličan, že jsem vyrůstal za komunistů a nic jsem si neužil, nemohl cestovat. Že jsem chudý. Že nejsem milionář. Že jsem Čech... Že mám takového faráře. Nesmířenost s rasou, národem, postavením atd.

Všechny tyto elementy jsou překážkou k usmíření se s Bohem.

1Jan 4:20: „Kdo říká „Miluji Boha“ a přitom nenávidí bratra, je lhář. Když někdo nemiluje bratra, kterého vidí, nemůže přece milovat Boha, kterého nevidí.“

Přísl 19:3: „Pošetilostí si člověk podvrací cestu, ale jeho srdce má zlost na Hospodina.“

Žid 4:14-16: „Když máme tak úžasného velekněze – Božího Syna Ježíše, který vešel až do nebe – držíme se pevně svého vyznání. Nemáme ovšem velekněze neschopného cítit s našimi slabostmi, ale takového, který byl v každém ohledu zkoušen jako my, avšak zůstal bez hříchu. Proto přistupme k trůnu milosti se smělou důvěrou, abychom došli milosrdenství a našli milost, když potřebujeme pomoci.“

Ježíš ví velice dobře, kdo je to člověk.

2Kor 5:18-20: „Všechno je to od Boha, který nás se sebou smířil prostřednictvím Krista a dal nám službu smíření. To znamená, že Bůh se sebou smířuje svět prostřednictvím Krista a nepočítá lidem jejich provinění. A poselství o tom smíření svěřil nám. Jsme tedy vyslanci, kteří zastupují Krista, jako by Bůh naším prostřednictvím vybízel lidi. Jako Kristovi zástupci prosíme: „Smířte se s Bohem.““

Kouzlo biblistiky spočívá v rozlišování toho, kdo je Bůh, jaký je Bůh – a jaký je k tobě.

Vidíme, že ten, kdo v usmíření jedná – je sám Bůh. On začal jako první se smírem, s podanou rukou hříšníkovi.

My nemusíme Boha přemlouvat, aby se usmířil. Bůh nemá s tvým hříchem problémy. Dokáže odpustit úplně všechno – viz lotr na kříži, který se kál: „Ještě dnes se mnou budeš v Ráji.“ Ale ten smír musíš přijmout! Bůh ho nevnučuje!

„Nechte se smířit s Bohem“: to my tručujeme, ne Bůh. Bůh netrucuje.

2Kor 21:21: „S tím, který byl úplně bez hříchu, jednal kvůli nám jako s největším hříšníkem – abychom my skrze Něho byli u Boha spravedliví.“

Jak to, že máme pořád problém s usmířením? Teď je řada na nás. Bůh už vykonal vše. On chce, abychom se nechali pozvat na hostinu s muzikanty a radostí tančili. A přestali se konečně tvářit nakvašeně a vzdorně. Otočit se k Bohu čelem a přijmout všechny Jeho laskavé nabídky.

Mich 7:19: „Opět se nad námi slituje, rozšlape naše nepravosti.“

Iz 1:18: „Pojďte, projednejme to spolu, praví Hospodin. I kdyby vaše hříchy byly jako šarlat, zbělí jako sníh, i kdyby byly rudé jako purpur, budou bílé jako vlna.“

Ef 1:7: „V Kristu máme vykoupení skrze jeho krev, odpuštění hříchů pro jeho nesmírnou milost.“

To je zvěst. Radostná zvěst. Protože naše hříchy jsou nám odpuštěny. Co když zhřešíme znovu? Co potom? Když zhřešíš, hned vyřkni prosbu o smilování. Satan hřích ihned registruje, chystá se ho použít proti tobě, zneužije tvé slabosti a zaútočí na ni...

Rozhodující je vyznání – Bůh odpouští všechno, ale hřích, který nevyznám, je mým vlastnictvím a já se stanu jeho otrokem, kořistí. Já se ztročuju, nikoliv Bůh mne.

Lk 18:10-14: **„Dva muži přišli do chrámu, aby se pomodlili; jeden farizej a druhý publikán.** Farizej si stoupl dopředu a modlil se: ‚Bože, děkuji ti, že nejsem tak chamtivý, nečestný nebo rozbíječ rodiny jako ostatní lidé, třeba jako tady ten výběrčí daní. Dvakrát týdně se postím a dávám ti desetinu ze všech svých příjmů.‘ Ten výběrčí stál úplně vzadu, hlavu měl skloněnou, ani se neodvážil pohlédnout vzhůru. Na znamení lítosti se bil do prsou a modlil se: ‚Bože, slituj se nade mnou, jsem velký hříšník.‘“ Ježíš uzavřel: „Publikán nebyl v chrámu nadarmo; Bůh ho vzal na milost, ale toho farizeje si ani nevšiml. Každý, kdo vynáší sám sebe, bude pokořen, a kdo se před Bohem koří, bude povýšen.“

Pán Ježíš říká: „Odešel neospravedlněn“. S Bohem se takto neobchoduje jako s kuplířem.

Katolická církev ovšem vyžaduje zpověď.

Každý hřích má společenský rozměr. Hřích je nejen proti Bohu, ale i proti bratru. Abych uzavřel celý proces, musím se smířit i s člověkem.

Jan 20:23: „Pokoj vám! Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha Svatého! Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“

Jan 8,1-11: „Ježíš odešel na Olivovou horu. Na úsvitě přišel opět do chrámu a všechen lid se k němu shromažďoval. On se posadil a učil je. Tu k němu zákoníci a farizeové přivedou ženu, přistiženou při cizoložství; postaví ji doprostřed, řeknou mu: ‚Mistře, tato žena byla přistižena při činu jako cizoložnice. V zákoně nám Mojžíš přikázal takové kamenovat. Co říkáš ty?‘“ Tou otázkou ho zkoušeli, aby ho mohli obžalovat. Ježíš se sklonil a psal prstem po zemi. Když však na něj nepřestávali naléhat, zvedl se a řekl: ‚Kdo z vás je bez hříchu, první hod’ na ni kamenem!‘“ A opět se sklonil a psal po zemi. Když to uslyšeli, vytráceli se jeden po druhém, starší nejprve, až zůstal sám s tou ženou, která stála před ním. Ježíš se zvedl a řekl jí: ‚Ženo, kde jsou ti, kdo na tebe žalovali? Nikdo tě neodsoudil?‘“ Ona řekla: ‚Nikdo, Pane.‘“ Ježíš řekl: ‚Ani já tě neodsuzuji. Jdi a už nehřeš!‘“

MEDITACE K III. HODINĚ SEMINÁŘE

„Uznáváš, že jsi hříšník – kterému je ovšem nabídnuto milosrdenství?

Pros o dar obrácení.

Pros o dar odpuštění a smír se všemi.

Veřejné provinění – smír veřejně.

Skryté provinění – smyj skrytě.

Pros za ono nepřátelství mezi satanem a tebou.

Odmítni účast na jakémkoli zlu a hříchu.

Nauč se přijímat milosti od Boha.

Vyznej, nejlépe ve zpovědi: sobectví, vnitřní zlost, neodpuštění, hněv, lakotu, lenost...

Pokud nejsi pokřtěný, vyznej to v modlitbě alespoň Bohu.

Chval Boha za Jeho milosti, že tě oslovil, ukázal ti v čem je problém...

Děkuj za to, co pro tebe Bůh vykonal, Ježíš Kristus...

Pros za odstranění potíží, za sílu, za odpuštění hříchů, za svobodu Božího dítěte...

Pamatuj:

2Kor 5:19: *„Nebot' Bůh byl v Kristu, když smířoval svět se sebou a nepočítal lidem jejich provinění, a uložil nám kázat o tomto usmíření.“*

Bůh už nám nepřičítá olitovaný a vyznaný hřích, zvláště když to bylo ve svátosti smíření = zpovědi.

To my si ho kolikrát „ponecháme“ a trápíme stále dokola nad svým selháním...

Zde potom může působit satan – abychom se cítili pořád provinile, hříšní, málo vyzpovídání, málo odpuštění... A nakonec byli zdeptaní a našli odpor k Bohu, jako k nějakému podivnému Pánu, kterému se „musíme stále zpovídat“.

Tímto uvažováním bychom uvedli Ježíšovu Oběť v úplný nesmysl a Boží lásku k nám taktéž.

A právě toto pole působnosti má na svědomí satan, „řvoucí lev, chodící okolo, čekající, koho by zhltnul“ (srv. 1Pt 5:8).

„Vyzpovídal ses? – Ale málo!“

„Vyzpovídal ses? – Ale tvoje lítost byla mizerná!“

„Ty se stejně nezměníš!“

„Tobě není pomoci!“

Satan nemůže „zhltnout“ člověka v posvěcující milosti – tzn. po svaté zpovědi, který je přímo spojen s Ježíšem Kristem.

Proto je jeho působení tak silné, když se rozhodujeme podniknout kroky ke svaté zpovědi... Nedivme se tomu a nenechme se nikdy a ničím odradit, když Bůh klepe na srdce, když se ozývá v našem svědomí.

Cesta ke svobodě stojí za to!!!

Zpověď je dar Boha člověku.

Ve zpovědi se nejenom odpouští hříchy, ale Bůh se dotýká otevřené rány v srdci a léčí ji. Osvobozuje od vlivu satana. Uděluje posvěcující milost. Dává dar Ducha Svatého na další cestu.

IV. UZDRAVENÍ OD TOHO, CO S HŘÍCHEM SOUVISÍ, ALE TÉŽ NEMUSÍ

Žl 107:20: „Seslal slovo své – a uzdravil je.“

Slovo Boží má moc, která uzdravuje. Je třeba je přijmout s vírou. Slovo má uzdravující účinky našeho nitra.

Přísl 15:13: „Radostným srdcem zkrásní tvář, kdežto trápení srdce ubíjí ducha.

Kdo nezná co to je trápení srdce? Je to obvyklá věc v našem životě. Trápení, soužení, které se promítá do duchovního i duševního života.

Podvědomě i vědomě mnozí lidé obviňují Boha: „Co jsem komu udělal, že mě Bůh tak trestá? Že musím tak trpět? Proč trestá zrovna mě?“ Od Boha svádí satan. Od Boha odvádí mnohdy i utrpení. Ale výsledek je stejný. Každá bolest je jako rána zezadu. Člověk padne tam, kam se zrovna dívá. Jeden padne do Boží náruče, druhý od ní...

Utrpení nespravedlnosti: skupina nešťastníků postřílí nevinné lidi na nádraží...

Psychologové zkoumali dětství vrahů: okolo pěti let svého života utrpěli velikou křivdu od dospělých a utkvěla v nich vnitřní představa „pomstít se dospělým“. A zlost v nich přetrvávala.

My kolikrát nejsme „tvor rozumný“. Nejednáme podle zdravého rozumu, ale často podle podvědomí a nevědomí.

O psychice je známo, že se OPOŽDUJE za rozumem. Kolikrát si dáváme otázku. „Proč jsem jednal tak přehnaně? Nemusel jsem být tak hrubý, sprostý, nervózní...“ Naše jednání nás překvapilo. Rozum něco ví, ale psychika to nebere.

Diktát podvědomí

Případ 14-ti leté dívky, která přistihla svého otce, svého „ideálu“, jak si to v kanceláři rozdává se sekretářkou...

Dívka se okolo svých 20-ti let zamilovala do řidiče svého otce. Byli milionáři, tedy pro otce šok. Řidič byl pro něho pól. Po scénách se vzali. Manželství netrvalo ani rok.

V podvědomí dívky bylo nevyrovnané zranění. Pocit křivdy, kterou chtěla otci oplatit. Nebyla schopna rozlišit „ratio“ od „diktátu podvědomí“. Pocit křivdy – aby ten, koho milovala a uctívala, zakusil stejnou bolest. Ona se opravdu zamilovala, ale souviselo s tím nevyrovnaným. Po pomstě otci – se zase snadno „odmilovala“.

Můžeme i nemusíme nutně rozumět psychologii a psychiatrii. Ale co můžeme, je pozvat do problému Ducha Svatého, Dárce Pravdy.

Rána hříchu: to je jako zánět v těle, prolíná se skrze krev do celého těla.

Nedělám to, co nechci

Řím 7:14-21: „Víme, že zákon je svatý – já však jsem hříšný, hříchu zaprodán. Nepoznávám se ve svých skutcích; vždyť nedělám to, co chci, nýbrž to, co nenávidím. Jestliže však to, co dělám, je proti mé vůli, pak souhlasím se zákonem a uznávám, že je dobrý. Pak to vlastně nejsem já, kdo jedná špatně, ale hřích, který je ve mně. Vím totiž, že ve mně, to jest v mé lidské přirozenosti, nepřebývá dobro. Chtít dobro, to dokážu, ale vykonat už ne. Vždyť nečiním dobro, které chci, nýbrž zlo, které nechci. Jestliže však činím to, co nechci, nedělám to já, ale hřích, který ve mně přebývá.“

To je pasáž, která nahání hrůzu. Dokonce tam je věta: „Já nešťastný člověk!“ - Ale tento text Písma svatého takto nekončí. Končí otázkou a hned odpovědí: „Kdo mě vysvobodí od těla propadlého této smrti? Díky Bohu! JE TO MOŽNÉ – skrze Ježíše Krista, našeho Pána.“

Nezapomeňme, že Ježíš je Pánem nad životem i smrtí, že je absolutní Vítěz i nad satanem a hříchem!

TOUHY A CITY

Jestliže zjednodušíme problematiku na touhy a city, tak tyto neodumřou ani po rozhodnutí vykročit správným směrem. Tyto závislosti se sami přihlásí. Buďto jsou neovládány – nebo jsou potlačovány. Extrém je obojí.

Potlačování není ovládnání. Působí vnitřní napětí, které může vydat nevhodné, nežádoucí reakce. To je i to, když je také nechceme PŘIZNAT. To jsou různá manželství plná zmatků a hádek... To jsou kolikrát i vstupy do řeholí z falešného motivu... A psychiatři mají práci. Z takových napětí vznikají neurózy, poruchy orgánů = psychosomatické nemoci.

Proč? Často je to nesprávné postavení se k problému. Ano, do jisté míry to působí „hřích ve mně“. Hřích je sice po zpovědi odstraněn, vina prominuta – ale rána se musí zhojit. O tom ví Církev od začátku (sv. Pavel, sv. Augustin...).

„Problém“ tj. zakřivení do sebe. Stahovat věci do sebe, přizpůsobovat všechno do mne jako středu věcí a skutků – sebestřednost, egocentrismus... Nevidím druhé. Vidím sebe a chci, aby mi lidé foukali na moje bebínka – tito lidé jsou často velcí, přerostlí sobci, rozbourávají vztahy všude, kde jsou...

SPÁNEK DUŠE

To je výraz pouštních Otců, zvláště východních. Sv. Efrém: „Když má duše „spánek“, Nepřítel si s ní dělá, co chce.“ Skrze tento smutek – obsesí a posesí – to jsou už přímé varianty. Spánek vzniká především z pocitu viny. Z tohoto pocitu vznikala i „přírodní náboženství“ a kultury (co si člověk sám vymyslel, mimo Zjevení od Boha). Bohu obětovat za odpuštění. „Bůh se hodně, hodně hněvá – musíme mu přinést velikou oběť!“ A šlo to u pohanů tak daleko, že obětovali i své novorozence!

Pocit viny: člověk ví, že něco není v pořádku. Hlas ve svědomí mu našeptává, že udělal něco zle. Jak je velice důležité rozlišování duchů! Protože ve svědomí promlouvá Bůh – když člověka vede ke spáse; a na „svědomí“ může útočit i satan – aby člověka zdeptal.

Sv. Ignác z Loyoly: píše v knize Rozlišování duchů o základním působení satana: „Nejdříve se snaží člověka strhnout do hříchu, který by mu uškodil. A když se člověk probere – tak změní taktiku a začne mu tu vinu vyčítat, aby ho zkušil.“

Svědomí může být také falešné. Úzkostlivé: kdy člověk vidí vinu i tam, kde žádná není. Volné: kdy naopak žádnou vinu nepocítuje – i když je markantní. A perplexní: to znamená zmatené – člověk v tom má úplný chaos.

Neovládaný pocit viny: ztráta důvěry – jak v Boha, tak i sebe, „pro mě není naděje“... Těžkomyslnost. Pocit naprosté opuštěnosti od lidí i od Boha. To je „klinická duchovní smrt“. Takový člověk má pocit, že je tady zbytečně. Přetrvává i vazby vztahů. Nesmírně trpí samotou.

Potlačovaná vina: obojí jsou extrémy. Nepřijetí sebe jakožto „hříšníka“. Nerad se smírují s tím, že za chvíli udělám to samé. A znovu a znovu... A připravím si bezesné noci.

Přijmout sám sebe v reálném čase. Tzn., že jsem na cestě, v procesu uzdravování, nebude to sice hned, ale nejsem zoufalý. „Přeji si, abych byl někdo jiný“, přání sice pochopitelné, ale nereálné. Vytváří si vysněný obraz o sobě a nežije sám se sebou, je ve snech. Toto může dojít až k schizofrenii. Přijmout sám sebe reálně – jinak ztratím svou identitu.

Proč to děláme? Chceme si o sobě uchovat dobrý obraz. Důležité je mít pravdivý obraz o sobě i o Bohu. Nevylepšovat si obraz o sobě a nezhoršovat obraz o Bohu, neboť to přináší hořké ovoce.

Jan 8:32: „Poznáte pravdu – a pravda vás OSVOBODÍ.“ Je příslib Boží.

Vytváříme si „charakterový pancíř“, aby pravda nebyla tak krutá – ale uzdravující síla Ducha Svatého nemůže proniknout do srdce.

Lk 18:11-14 **O farizeovi a celníkovi:** O těch, kteří si na sobě zakládali, že jsou spravedliví, a ostatními pohrdali, řekl Ježíš toto podobenství: „Dva muži vstoupili do chrámu, aby se modlili; jeden byl farizeus, druhý celník. Farizeus se postavil a takto se sám u sebe modlil: ‚Bože, děkuji ti, že nejsem jako ostatní lidé, vyděrači, nepoctivci, cizoložníci, nebo i jako tento celník. Postím se dvakrát za týden a dávám desátky ze všeho, co získám.‘ Avšak celník stál docela vzadu a neodvážil se ani oči k nebi pozdvihnout; bil se do prsou a říkal: ‚Bože, slituj se nade mnou hříšným.‘ Pravím vám, že ten celník se vrátil ospravedlněn do svého domu, a ne farizeus. Neboť každý, kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se poníží, bude povýšen.“

Farizeus se zabořil se do svého „svědomí“ a omluvil si činy. Uzavřel tak cestu Božímu milosrdenství. Ke své škodě.

Lk 7:36-50 **O farizeovi a hříšnici:** „Jeden z farizeů pozval Ježíše k jídlu. Vešel tedy do domu toho farizea a posadil se ke stolu. V tom městě byla žena hříšnice. Jakmile se dověděla, že Ježíš je u stolu v domě farizeově, přišla s alabastrovou nádobkou vzácného oleje, s pláčem přistoupila zezadu k jeho nohám, začala mu je smáčet slzami a otírat svými vlasy, líbala je a mazala vzácným olejem. Když to spatřil farizeus, který ho pozval, řekl si v duchu: „Kdyby to byl prorok, musel by poznat, co to je za ženu, která se ho dotýká, že je to hříšnice.“ Ježíš mu na to řekl: „Šimone, chci ti něco povědět.“ On řekl: „Pověz, Mistře!“ – „Jeden věřitel měl dva dlužníky. První byl dlužen pět set denárů, druhý padesát. Když neměli čím splatit dluh, odpustil oběma. Který z nich ho bude mít raději?“ Šimon mu odpověděl: „Mám za to, že ten, kterému odpustil víc.“ Řekl mu: „Správně jsi usoudil!“ Pak se obrátil k ženě a řekl Šimonovi: „Pohleď na tu ženu! Vešel jsem do tvého domu, ale vodu na nohy jsi mi nepodal, ona však skropila mé nohy slzami a otřela je svými vlasy. Nepolíbil jsi mne, ale ona od té chvíle, co jsem vešel, nepřestala líbat mé nohy. Nepomazal jsi mou hlavu olejem, ona však vzácným olejem pomazala mé nohy. Proto ti pravím: Její mnohé hříchy jsou jí odpuštěny, protože projevila velikou lásku. Komu se málo odpouští, málo miluje.“ Řekl jí: „Jsou ti odpuštěny hříchy.“ Ti, kteří s ním byli u stolu, začali si říkat: „Kdo to jen je, že dokonce odpouští hříchy?“ A řekl ženě: „Tvá víra tě zachránila, jdi v pokoji!“

Ježíš nám v podobenství zanechává formy dvou extrémů: farizeje a celníka, farizeje a ženy.

Farizeus potlačuje pocit viny. On opomene základní formy pohostinství, v orientu velmi důležité. Toto je jeden z lišáckých úskoků. Pozvat Ježíše a číhat, až řekne něco, za co bychom ho mohli lapit.

Žena přichází nepozvána. Oni leželi okolo stolu paprskovitě, do tvaru „U“, Ježíš měl nohy ven z místnosti, a tak žena k nim měla blízko.

„Ona se dozvěděla, že tam je, vzala nádobku a mazala Ho drahocenným olejem“: 300 denárů. Plat dělníka byl 1 denár denně. Tedy to byl skoro celoroční plat!

„Ona se rozplakala“: I tato žena se vyrovnává se svým nitrem – za každou cenu se vydat tímto směrem. Ona vycítila, že Ježíš je Spasitel.

„Slzami smývá Ježíšovi nohy“: Ježíš je má zaprášené, žena vidí rozmazaný prach, nemá ručník, ale zamilovaný člověk si poradí – utírá je svými vlasy. Ale to jí nestačí. Obětuje svůj majetek – drahocenný olej. Ale farizeje to pohorší – farizeje ve mně. On se hamuje, nesnáší projevy lásky, které sám není schopen.

„Kdyby to byl prorok, poznal by, že je to hříšnice“: on touží po poznání Ježíšových slabostí. Toto je úsudek člověka s potlačenou vinou. Jenže Ježíš zná i jeho srdce a, má rád i farizeje proto se pouští do vyučování, aby dal šanci i jemu.

„Jen mluv, mistře“: v podtextu: „já už vím, jak tomu je, já dobře vím, jak se věci mají, já jsem pan Chytrý...“

A tak Ježíš dá příklad dvou dlužníků, nechá farizeje odpovědět na otázku větší lásky... Dokonce ho pochválí za správný úsudek. Ale farizej neví, že jeho NITRO podle toho nejedná a nechce si to přiznat. A tak Ježíš pokračuje.

„Vešel jsem do tvého domu, ale vodu na nohy jsi mi nepodal, ona však skropila mé nohy slzami a otřela je svými vlasy. Nepolíbil jsi mne, ale ona od té chvíle, co jsem vešel, nepřestala

líbat mé nohy. Nepomazal jsi mou hlavu olejem, ona však vzácným olejem pomazala mé nohy.“ Ježíš vynesl věci na světlo. Ukázal stav farizeova nitra. „Neomyl jsi mi nohy, nepolíbil mne na pozdrav“: protože se farizej nechtěl shodit před svědky.

„Jsou jí odpuštěny hříchy“: v okamžiku, kdy si farizeus říká, že Ježíš není prorok – On odpouští hříchy.

„Komu se málo odpouští, málo miluje“: odpuštění probíhá stejným kanálem, jakým my milujeme Boha. Záleží na nás, nakolik otevřeme svá srdce. Zde leží návod na „samoobsluhu odpuštění“. To říká Bůh, který se žene za jednou zatoulanou ovčí ze stáda a stádo má přitom ovčí hodně.

Mt 18:10-14: „Dejte pozor, abyste nepohrdli ani tím nejprostším člověkem. Věřte tomu, každý z nich má anděla, který ho stále zastupuje před Bohem. Přišel jsem zachránit ztracené. Když má někdo sto ovcí a jedna z nich se ztratí, co myslíte, že takový člověk udělá? Nenechá těch devadesát devět na pastvině a nepůjde hledat tu ztracenou? A když ji najde, má z ní větší radost než z těch devadesáti devíti, které mu zůstaly. A právě tak můj Otec nechce, aby sebenepatrnější člověk zahynul.“

Mt 9:10-13: „Když Ježíš seděl u stolu v domě, hle, mnoho celníků a jiných hříšníků stolovalo s Ním a jeho učedníky. Farizeové to uviděli a řekli jeho učedníkům: "Jak to, že váš Mistr jí s celníky a hříšníky?" On to uslyšel a řekl: "Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní. Jděte a učte se, co to je: 'Milosrdenství chci, a ne oběť'. Nepřišel jsem pozvat spravedlivé, ale hříšníky.“

Farizeus se zablokoval – to je pro nás zdvižený prst. Žena, když projevila velkou lásku, se rozplakala. Tady je živá ilustrace pocitu viny, opuštěnosti... Teď nehledí napravo ani nalevo, je jí jedno, co si řeknou ostatní – šla přímo za Ježíšem. A dočkala se odpuštění

Vynést věci na světlo, nazvat věci pravými jmény – i to je milost. Ona u Ježíše našla pochopení, soucit, pokoj a vyléčení. On říká: „Tvá víra tě zachránila“: víra v to, že v Něm našla lékaře nitra. Toto je vysvobození z pocitu viny: když si necháme Bohem odpustit.

Neuralgický bod

Pokud budeme v sobě mít neuzdravenou ránu, nebudeme šťastni. Kdykoliv se někdo dotkne zraněného místa – budeme jednat nelogicky, nešťastně, bolestivě a bez lásky. Bude nás to brzdit...

Svátostná pomoc: pomazání nemocných

Jak 5:14-16: „Je někdo z vás nemocen? Ať zavolá starší církve, ti ať se nad ním modlí a potírají ho olejem ve jménu Páně. Modlitba víry zachrání nemocného, Pán jej pozdvihne, a dopustil-li se hříchů, bude mu odpuštěno. Vyznávejte hříchy jeden druhému a modlete se jeden za druhého, abyste byli uzdraveni. Velkou moc má vroucí modlitba spravedlivého.“

Uvěř, že tě Bůh miluje takového, jaký jsi, bez výhrad.

Ukaž Mu svou ránu, přiznej malomyslnost.

Přijmi diagnózu.

Neříkej: „Ale, se mnou to není tak zlý!“

1Jan 4:18: „V lásce není strach, ale dokonalá láska strach zahání; vždyť strach působí muka, a kdo se bojí, nedošel dokonalosti v lásce.“

Žl 147:3: „Uzdravuje ty, kdo jsou zkroušeni v srdci, jejich rány obvazuje.“

MEDITACE KE IV. HODINĚ

Kde je tvá rána? Co tě nejvíc tíží a trápí?
Čeho se nemůžeš zbavit?
Jaký je tvůj neuralgický bod?

Pros o dar víry.

Pros o uzdravení nitra.

Krok uzdravení: velká modlitba, kdy Pánu říkáme příběh svého života. Začínáme tím, na co si vzpomínáme: současnost, zaměstnání, vztahy... Buď kde jsme byli zraněni, nebo kde jsme ranili my.

Vrátit se k Pánu času: On může věci napravit, srovnat. To je „cestování s Bohem v čase“. To je velká věc - cestování našeho Pána. On je vládce času. Svěřit Bohu čas svých dějin. Procházet s Ním svůj život...

Minulost: svěřit Božímu milosrdenství.

Budoucnost: svěřit Boží prozřetelnosti.

Přítomnost: svěřit Boží lásce.

Zhojení zhojitelného: aby modlitbou bylo uzdraveno.

Smysluplné zvládnutí nezhojitelného: abychom unesli to, co zhojit nejde nebo nám Bůh ponechá. Tady prosit o unesení zátěže, o klid, přijmutí... Bůh má dost síly, aby ti sílu dal. Jsou i lidé na vozíčku, kteří dokáží být šťastni.

Pamatujme, že i sv. Pavlovi nebylo vše odňato – a jaký to byl Apoštol!

2 Kor 12:7-10: „Aby mi ta úžasná zjevení příliš nestoupla do hlavy, byl mi dán do těla osten, satanův posel, který mě sráží, abych si o sobě příliš nemyslel. Třikrát jsem kvůli tomu prosil Pána, aby to ode mě odešlo, ale řekl mi: „Moje milost ti stačí. Má moc se plně projeví uprostřed slabosti.“ Milerád se tedy budu chlubit svými slabostmi, aby na mně spočívala Kristova moc. S radostí snáším slabosti, příkoří, strádání, pronásledování a úzkosti pro Krista – vždyť má síla je v mé slabosti!“

V. OBĚŤ JEŽÍŠE KRISTA

Křesťany začínáme být, až se plně odevzdáme Bohu.

Křesťané jsou ti, kteří se odevzdali Kristu – zde začíná křesťanství.

Problém odevzdání: to je téma nekonečné, na celý život. Každý den dostáváme něco nového – a zapomínáme to odevzdávat, spojovat s Bohem. Často také bereme věci „nazpět“, jako by všechno bylo jenom naše vlastnictví. Odevzdat všechno, protože Pán nám nabízí víc.

Sv. František: „Bohu jsme slíbili velké věci, ale ještě větší slíbil On nám.“

Když si ponecháme nějakou věc nebo člověka – tak přes to „naše vlastnictví“ oddělené od Boha, nás bude Nepřítel napadat. To je pak naše slabá stránka.

Řím 6:5: „Jestliže jsme s ním sjednoceni, protože máme účast na jeho smrti, jistě budeme mít účast i na jeho zmrtvýchvstání.“

Žid 9:15: „Proto je Kristus prostředníkem nové smlouvy, aby ti, kdo jsou od Boha povoláni, přijali věčné dědictví, které jim bylo zaslíbeno – neboť jeho smrt přinesla vykoupění z hříchů, spáchaných za první smlouvy.“

Kristova smrt nás zbavila hříchu. Abychom pronikli do sebeodevzdání – je nutno pochopit „likvidaci hříchu“. My o hříchu uvažujeme jako o urážce, o dluhu... Ježíšova oběť přinesla takový poklad, z kterého mohou a jsou zaplaceny naše dluhy, smazány všechny hříchy. Ale ta oběť musí být přijata. Něco jiného je vyjádřit – a něco jiného je to pochopit.

Gen 4:7: „Cožpak nebudeš pozdvižen, budeš-li jednat správně? A jestli nebudeš jednat správně, ve dveřích číhá hřích. Dychtí po tobě, ale ty nad ním máš vládnout.“

Levit. 16:20-22: „Když kněz dokončí smírčí obřady za svatyni, za stan setkávání a za oltář, přivede živého kozla. Aron vloží obě ruce na hlavu živého kozla. Vyzná nad ním všechny nepravosti Izraelců a všechna jejich přestoupení se všemi jejich hříchy a vloží je na hlavu kozla; pak ho dá připraveným mužem vyhnat do pouště. Kozel na sobě ponese všechny jejich nepravosti do odlehlé země. Toho kozla vyžene na poušť.“

Kol 2:14-15: „Kristus vymazal dlužní úpis, jehož ustanovení svědčila proti nám, a zcela jej zrušil tím, že jej přibil na kříž. Tak odzbrojil a veřejně odhalil každou mocnost i sílu a slavil nad nimi vítězství.“

Hřích je zde jako dlužní úpis. Naše dluhy jsou přibity na Kříž. Jedná se jakoby o nějaký nezaplacený dluh – dlužní úpis je sám Ježíš.

Hřích není „něco“ – ale „někdo“. Důsledkem hříchu se něco změnilo v srdci člověka vůči Bohu. Hříchem je naše nemocné srdce.

Mt 15:19: „Ze srdce totiž vycházejí špatné myšlenky, vraždy, cizoložství, smilnění, krádeže, křivá svědectví, urážky.“

Jak se likviduje hřích?

Řím 8:3-4: „Bůh učinil to, co bylo zákonu nemožné pro lidskou slabost: Jako oběť za hřích poslal svého vlastního Syna v těle, jako má hříšný člověk, aby na lidském těle odsoudil hřích, aby tak spravedlnost požadovaná zákonem byla naplněna v nás, kteří se neřídíme svou vůlí, ale vůlí Ducha.“

Boží Syn se stane jedním z nás a v moři lidských hříšníků bude jeden Spravedlivý.

Fil 2:6-11: „Kristus Ježíš, ačkoli má božskou přirozenost, nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jedním z lidí. Byl jako každý jiný člověk, ponížil se a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži. Proto ho také Bůh povýšil a dal mu Jméno nad každé jiné jméno, takže při Ježíšově jménu musí pokleknout každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí a každý jazyk musí k slávě Boha Otce vyznat: Ježíš Kristus je Pán.“

Ale jak se Ježíš může spojit se hříchem? – Tím, že se spojí s námi a my s Ním.

Je to jako v nemoci: jsem nemocen a potřebuji nutně lék. Ale musím tento lék přijmout – spojit se s ním „v jedno“. Tělem se spojit s Ježíšem Kristem v Eucharistii.

Mt 26:26-28: **„Když jedli (při poslední Večeři), Ježíš vzal chléb, požehnal, lámal a dal učedníkům se slovy: „Vezměte a jezte; toto je mé tělo.“ Potom vzal kalich, vzdal díky a podal jim ho se slovy: „Pijte z něj všichni; toto je má krev nové smlouvy, která se prolévá za mnohé na odpuštění hříchů.“**

Ted' mé hříšné srdce a Ježíš tvoříme „jednu bytost“. „Co je mé – je i Tvé“. Zcela se odevzdat, aby On mohl s mým srdcem nakládat „jako se svým“.

Samozřejmě ovšem platí:

1. Kor 11:27-29: „Kdo by tedy jedl tento chléb a pil kalich Páně nehodně, proviní se proti tělu a krvi Páně. Necht' každý sám sebe zkoumá, než tento chléb jí a z tohoto kalicha pije. Kdo jí a pije a nerozpoznává, že jde o tělo Páně, jí a pije sám sobě odsouzení.“

Ježíš svým utrpením a prolitou krví přijal „jedovatou krev“ své nevěsty. A dává jí transfúzi, aby nezemřela na otravu.

Musíme k této očistné transfúzi otevřít celou tepnu, abychom svou krev očistili krví Božskou.

Žid 2:14-15: „Protože děti spojuje krev a tělo, i on se stal jedním z nich, aby svou smrtí zbavil moci toho, kdo smrtí vládne, totiž d'ábla, a aby tak vysvobodil ty, kdo byli strachem před smrtí drženi po celý život v otroctví.“

2. Kor 5:21: „S tím, který byl úplně bez hříchu, jednal kvůli nám jako s největším hříšníkem – abychom my skrze Něho byli u Boha spravedliví.“

Jan 15:13: „Ježíš řekl apoštolům: „Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele.“

Řím 6:8 „Jestliže jsme s Ním zemřeli – budeme s Ním také žít“ – to je úkol křesťana, tomuto uvěřit.

Ozeáš 14:5: „Uzdravím jejich odvrácení, milerád je budu milovat; můj hněv se od nich odvrátí.“

Satan myslel, že Ježíše zlikviduje smrtí. Ježíš tento smysl obrátil svým vítězstvím nad smrtí i nad d'ablem.

Gen 22:1-18: Abraham obětuje svého syna Izáka

1 „Po těch událostech se stalo, že Bůh Abrahama zkoušel. Řekl mu: Abrahame! On odpověděl: Tady jsem.

2 Bůh řekl: Nuže, vezmi svého syna, svého jediného, jehož miluješ, Izáka, a jdi do země Morijsa. Tam ho obětuj jako zápalnou oběť na jedné z hor, o níž ti povím.

3 Abraham vstal časně ráno, osedlal osla, vzal s sebou dva své služebníky a svého syna Izáka, našťípál dříví k zápalné oběti a vydal se k místu, o kterém mu řekl Bůh.

4 Třetího dne, když Abraham pozvedl oči, uviděl v dáli to místo

5 a řekl svým služebníkům: Zůstaňte tady s oslem a já s chlapcem půjdeme až tam. Pokloníme se Bohu a vrátíme se k vám.

6 Potom vzal Abraham dříví k zápalné oběti a naložil je na svého syna Izáka. Vzal s sebou také oheň a nůž. A šli oba spolu.

7 Tu Izák řekl svému otci Abrahamovi: Otče? Abraham řekl: Tady jsem, synu. Izák řekl: Zde je oheň a dříví, ale kde je beránek k zápalné oběti?

8 Abraham odpověděl: Bůh si opatří beránka k zápalné oběti, můj synu. A šli oba spolu.

9 Když přišli na místo, o kterém mu řekl Bůh, Abraham tam postavil oltář, připravil dříví, svázal svého syna Izáka a položil ho na oltář na dříví.

10 Pak vztáhl ruku a vzal nůž, aby zabil svého syna.

11 Vtom na něho zavolal Hospodinův anděl z nebes: Abrahame, Abrahame! Odpověděl: Tady jsem.

12 I řekl: Nevztahuj ruku na chlapce a nic mu nedělej, protože teď jsem poznal, že jsi bohobojný a že jsi mi neodepřel svého syna, svého jediného.

13 Abraham pozvedl oči a uviděl, že se jeden beran zachytil za rohy v houštině. Šel, vzal toho berana a obětoval ho v zápalnou oběť místo svého syna.

14 A Abraham pojmenoval ono místo: Hospodin opatří. Odtud se dodnes říká: Na hoře Hospodinově se opatří.

15 Hospodinův anděl zavolal z nebes na Abrahama podruhé

16 a řekl: Při sobě jsem přísahal, je Hospodinův výrok: Protože jsi učinil tuto věc a neodepřel jsi mi svého jediného syna,

17 proto tě jistě požehnám a tvé símě velice rozmnožím jako nebeské hvězdy a jako písek na mořském břehu. Tvé símě zdědí bránu svých nepřátel.

18 Ve tvém semeni si budou žehnat všechny národy země, protože jsi mne uposlechl.“

Tento text se čte o Velikonocích na Bílou sobotu.

Pán Bůh nás zkouší? – NE!

Abraháma Bůh zkouší – aby ho zachránil.

Starý Abrahám byl okouzlen chlapečkem, jediným dítětem. On tím chlapečkem vytlačil Pána Boha z prvního místa v srdci.

„Teď jsem poznal, že jsi bohobojný“ – Bůh pochybuje? Nikoliv! Do této chvíle pochyboval Abrahám. Bohu na Izákovi velmi záleželo, protože z tohoto pokolení měl jednou vyjít Ježíš.

„Abraháme“, nejsem si jist tvou bohobojností. Takto nás Bůh někdy volá také...

„Odejdi do země Moria a tam ho obětuj obětí zápalnou!“ To je úplné spálení.

Nám se to celé může zdát šílené. Ale když se podíváme do starověku na pohanská náboženství, tam bylo zvykem, že obětovali své děti. Existovala bronzová socha boha Molocha, v které rozdmýchali oheň a do chřtánu té sochy vhazovali nemluvňata.

Nad celým textem jakoby zněla otázka Boha: „Miluješ mne natolik, že bys byl schopen obětovat své dítě, jako to dělají pohané? Máš „stejnou lásku“ jako oni?“

„Izáka“: každý máme nějakého „Izáka“ nebo alespoň „Izáčka“, který dostane přednost před Bohem. Kterého nechceme dát, který nám přináší „radost“...

V Palestině jsou vedle sebe tři pahrbky:

Moria: název biblického místa, kde měl Abrahám obětovat Izáka, a také návrší, kde stál Šalomounův chrám, podle židovské tradice Chrámová hora v Jeruzalémě.

Hora Sion: právě tady se měla odehrávat poslední Večeře Páně, zde se nachází také kostel Zesnutí Panny Marie a hrob krále Davida.

Golgota: hora, na níž byl podle Bible ukřižován Ježíš Kristus. V doslovném překladu "lebka", podle tradice je to místo úmrtí Adama, prvního člověka.

Abrahám měl obětovat svého syna kousek od hory, kde Bůh obětoval svého Syna. Samozřejmě je to kruté pro ty, kdo nevěří v život věčný...

„Abraham vzal dříví k zápalné oběti a naložil je na svého syna Izáka“

On sebou táhne tři dni dříví! – Já bych spoléhal na to, že dříví bude na místě – a ještě lépe, že tam žádné nebude – a já se vymluvím!

„Vzal syna Izáka“: zde Abraham musel prožít podobnou bolest, jako prožívala Panna Maria, když hleděla na Ježíšovu oběť... Její duši pronikl meč (srv. Lk 2:35).

„Počkejte zde, já se synem jdu k oběti sám“: jsou v životě chvíle, kdy musíme jít sami: ke smrti.

„Vzal obětní nůž“: Abraham tady sehrává roli Nebeského Otce. Je to předobraz toho, co se jednou stane v životě Ježíše Krista.

ABRAHÁM – JAKO NEBESKÝ OTEC.

IZÁK – JAKO BOŽÍ SYN.

Je tady ale obrovský rozdíl: Bůh nenechal Abraháma oběť dokončit!

Žid 11:17-19: „Vírou Abraham obětoval Izáka, když byl zkoušen. Ten, který přijal ta zaslíbení, obětoval jediného syna, o kterém bylo řečeno: "Z Izáka bude povoláno tvé símě." Usoudil, že Bůh je mocen křísit i z mrtvých. Proto ho dostal zpět jako předobraz.“

Nebeský Otec vzal dříví k Oběti = Kříž, vložil jej na svého syna Ježíše. Vzal oheň a obětní nůž...

ZDE JE VELKÁ REHABILITACE OBRAZU BOŽÍHO.

„Otče“: Ježíš Otce oslovil z Kříže...

„Kde je beránek?“ – ptal se Izák otce...

„Bůh sám si vyhlédne beránka“: tím Beránkem je On sám... Nikoho by takto nenechal trpět – tak miluje člověka.

Jan 16:32: „Hle, přichází hodina, a již přišla, kdy se rozprchnete každý do svých domovů a mne necháte samotného. Ale nejsem sám, neboť Otec je se mnou.“

Takto člověk odplácí – nechá Ho samotného, když je Mu nejhůř...

Abraham krvácel v srdci, když kráčel no horu Moria. Raději by sám zemřel za svého milovaného mladého syna. Musí se dívat na oběť...

Stejně i Bůh sám raději zemře za své syny – lidstvo...

„Vybuďoval oltář, narovnal dříví, svázal syna do kozelce, položil ho na oltář“: co muselo být v očích toho starce, když vztahoval nůž na svého syna?...

„Abraháme, Abraháme!“, volá Anděl Boží, **„zadrž svou ruku!“**

Na hoře Golgotě nebyl žádný hlas, který by volal: „Zadrž svou ruku! Nevztahuj nůž na Syna!“... Jak muselo být Bohu Otcí, když viděl vraždu svého Syna.

Jestli chceme být úplně svobodní, musíme to se svým Izáčkem dotáhnout takto daleko. Zřící se všech vztahů, kteří mě od Boha odlučují.

Přines zcela vážně na oltář „hory Moria“ – a Bůh ti daruje daleko více.

Abraham ho skutečně duchovně zabil. Ale co bylo potom? Radost v srdci. Pochopení, o čem to vlastně bylo. Z hory Moria jde Abraham zcela svobodný. Volný, nesvázaný, důvěřivý. S novým vztahem k Hospodinu. A hoře dal jméno: „Hospodin vidí“.

Z „hory Moria“ je třeba korigovat vztahy k Bohu. Jsme skutečně ochotni Bohu nabídnout úplně všechno?

Bůh nechce tvou smrt. On hledá víru – ne smrt. Žízí po tvé touze – ne po tvé krvi.

Pravá obět'

Co dělá obět' obětí – je DOBROVOLNOST. Kdyby Abrahám obětoval syna z donucení, nic by mu to nepomohlo. Bůh chce svobodnou vůli.

Bůh nás zachránil láskou svého Syna k Oběti. Kdyby Ježíš zemřel nedobrovolně, Jeho smrt by pro nás neměla smysl.

Jan 17:1-5: „Po těch slovech Ježíš pozvedl oči k nebi a řekl: „Otče, přišla má hodina. Oslav svého Syna, aby Syn oslavil tebe, stejně jako jsi učinil, když jsi mu dal moc nad všemi lidmi, aby vše, co jsi mu svěřil, dal jim: život věčný. A život věčný je v tom, když poznají tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista. Já jsem tě oslavil na zemi, když jsem dokončil dílo, které jsi mi svěřil. A nyní ty, Otče, oslav mne svou slávou, kterou jsem měl u tebe, dříve než byl svět.“

VI. ZVĚST O DUCHU SVATÉM

„Pán a Dárce života“ = titul Ducha Svatého.

Když řekneme „Pán“, říkáme tím i „Bůh“. Ve Starém zákoně bylo zakázáno vyslovit Boží Jméno: „Jsem, který Jsem“, tak se představil Mojžíšovi v hořícím keři.

A tak jméno Boha opisovali. Adonaj, „Pán“. JHVH, překládané jako Hospodin, ve Vulgátě jako Dominus, v Septuagintě jako Κύριος. Jedná se o vlastní Boží Jméno, které bylo podle tradice vyslovováno jednou ročně veleknězem v Chrámě na Jom kipur (slavnost události, kdy Hospodin prominul odlévání zlatého telete, modly).

Nakládání s Božími jmény vyžaduje zvláštní úctu a obezřetnost, neboť III. přikázání z Desatera nařizuje „nebrat je nadarmo“.

V Novém zákoně máme jasnou zprávu o Boží Trojici:

Mt 28:19: „Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtíte je ve jméno Otce i Syna i Ducha Svatého.“

Obráťte se, dejte se pokřtít a dostanete dar Ducha Svatého

Sk 2:38: „Obráťte se a každý z vás ať přijme křest ve jménu Ježíše Krista na odpuštění svých hříchů, a dostanete dar Ducha Svatého.“

Čiňte pokání: nechte zlých skutků. Nechte se milovat Bohem, který vás miluje takové, jací jste.

Přijmout křest: právě na odpuštění všech hříchů, které člověk za celý život udělal. Smýt ze sebe vinu.

Dar Ducha Svatého: potom následuje. Ale to vše musí jít ruku v ruce. Nelze z toho nic vynechat nebo obcházet. Vyžaduje to celého člověka, zapojení. To jsou Boží podmínky.

Jak ale poznáme Ducha, který není vidět? Poznáme Ho podle PROJEVŮ:

Gal 5:22-23: „Ovoce Božího Ducha však je láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost a sebeovládání.“

Dar Ducha Svatého nám přislíbil sám Ježíš Kristus. Je to jeden z největších Božích příslibů:

Jan 14:15-18: „Milujete-li mne, budete zachovávat má přikázání; a já požádám Otce a On vám dá jiného Přímluvce, aby byl s vámi navždy - Ducha Pravdy, kterého svět nemůže přijmout, poněvadž ho nevidí ani nezná. Vy jej znáte, neboť s vámi zůstává a ve vás bude. Nezanechám vás osiřelé...“

a) On s vámi zůstane navždy b) On je s vámi c) Bude ve vás

To je ROZDÍL! Duch Svatý existuje, ale chce více: chce být v nás! Ale k tomu žádá souhlas, nevstupuje jako násilník. Potřebuje také vyprázdňené srdce od hříchů! Bůh také vyžaduje lásku.

Jan 13:34-35: „Nové přikázání vám dávám, abyste se navzájem milovali; jako já jsem miloval vás, i vy se milujte navzájem. 35 Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým.“

Podle míry naší lásky se bude orientovat svět – uvidí lásku mezi námi a podle ní si udělá úsudek na křesťanství.

1Jan 4:8: „Kdo nemiluje, nepoznal Boha, protože Bůh je láska.“

Nedejme se mýlit, chytrí lidé toho o Bohu hodně namluví, ale často „Ho nežijí“ – nerozumí Mu. Ježíšovi nerozuměli ti nejučenější z Izraele. „Do vlastního přišel – a vlastní jím pohrdli.“ Nakonec skončil na Kříži...

Život s Bohem není jenom nauka, to je VZTAH. Správnost cesty poznáváme podle našeho chování. Jestli jsme slepí k chudým, ubohým, hříšným, k nepřátelům... jdeme po jiné cestě! Náš vztah s Bohem je na „O“... Mám-li v sobě nenávisť a nechám si ji, nerostu v lásce. Láska dává všemu smysl. Bez Boží lásky nemáme perspektivu. Nemluvíme tu jen o emocích...

Velepíseň lásky: 1Kor 13:1-7: „1 Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, ale lásku bych neměl, jsem jenom dunící kov a zvučící zvon. Kdybych měl dar proroctví, rozuměl všem tajemstvím a obsáhl všecko poznání, ano, kdybych měl tak velikou víru, že bych hory přenášel, ale lásku bych neměl, nic nejsem. A kdybych rozdal všecko, co mám, ano, kdybych vydal sám sebe k upálení, ale lásku bych neměl, nic mi to neprospěje. Láska je trpělivá, laskavá, nezávidí, láska se nevychloubá a není domýšlivá. Láska nejedná nečestně, nehledá svůj prospěch, nedá se vydráždit, nepočítá křivdy. Nemá radost ze špatnosti, ale vždycky se raduje z pravdy. Ať se děje cokoliv, láska vydrží, láska věří, láska má naději, láska vytrvá. Láska nikdy nezanikne.“

Jan 17:26: „Otče, dal jsem jim poznat tvé Jméno a ještě dám poznat, aby v nich byla láska, kterou máš ke mně, a já abych byl v nich.“

Stále je řeč o tom, že Bůh chce být V NÁS! Pán nabízí způsob PŘIJETÍ lásky od Pána. Potom nebudeme mít problém milovat ostatní – když bude Jeho láska v nás.

Řím 5:5-6: „A naděje neklame, neboť Boží láska je vylita do našich srdcí skrze Ducha Svatého, který nám byl dán. Když jsme ještě byli bezmocní...“

Ježíšovo setkání s pohankou ze Samařska

Jan 4:3-15: „Ježíš opustil Judsko a odešel do Galileje. Musel však projít Samařskem. Na té cestě přišel k samařskému městu jménem Sychar, v blízkosti pole, jež dal Jákob svému synu Josefovi; tam byla Jákobova studna. Ježíš, unaven cestou, usedl u té studny. Bylo kolem poledne. Tu přichází samařská žena, aby načerpala vody. Ježíš jí řekne: „Dej mi napít!“ – Jeho učedníci odešli předtím do města, aby nakoupili něco k jídlu. – Samařská žena mu odpoví: „Jak ty jako Žid můžeš chtít ode mne, Samařanky, abych ti dala napít?“ Židé se totiž se Samařany nestýkají. Ježíš jí odpověděl: „Kdybys znala, co dává Bůh, a věděla, kdo ti říká, abys mu dala napít, požádala bys ty jeho, a on by ti dal vodu živou.“ Žena mu řekla: „Pane, ani vědro nemáš a studna je hluboká; kde tedy vezmeš tu živou vodu? Jsi snad větší než náš praotec Jákob, který nám tuto studnu dal? Sám z ní pil, stejně jako jeho synové i jeho stáda.“ Ježíš jí odpověděl: „Každý, kdo pije tuto vodu, bude mít opět žízeň. Kdo by se však napil vody, kterou mu dám já, nebude žíznit navěky. Voda, kterou mu dám, stane se v něm pramenem, vyvěrajícím k životu věčnému.“ Ta žena mu řekla: „Pane, dej mi té vody, abych už nežíznila a nemusela už sem chodit pro vodu.“

Samařsko byla nepřátelská krajina. Židé zbourali Samaritánům chrám, v této době tam byly jen trosky. Když Samaritáni vidí Žida – otevírá se jim kudla v kapse.

„Dej mi napít!“: to byl šok pro ženu. „Ty, Žid žádáš Samaritánku? Ani rabíni (učitelé) neoslovovali ženu na veřejnosti. Zde Pán překračuje všechny zvyklosti Židů i Samaritánů...“

„Kdybys znala Boží dar“: kdybychom znali Boží Dar – Ducha Svatého... Kdybychom věděli, kdo od nás chce napít. Ježíš žízní – ale po naší lásce, po naší spáse... On po nás chce něco, co je v naší režii.

„Pane, vždyť ani nemáš vědro“: zde dochází k nedorozumění. Židé se nedotýkali žádných předmětů, zvláště od pohanské ženy. Mysleli, že by od nich odstoupilo Boží požehnání, natolik byla jejich víra a představy o Bohu ubohé.

Ježíš evangelizuje na ulici. Využívá každé situace, aby mohl ženu posunout o něco výše. To je Ježíš: každého tahá o poschodí výš. Pro něho není žena nepřitelem, náboženskou stěnou...

Jan 4:16-26: „Ježíš jí řekl: „Jdi, zavolej svého muže a přijď sem!“ Žena mu odpověděla: „Nemám muže.“ Nato jí řekl Ježíš: „Správně jsi odpověděla, že nemáš muže. Vždyť jsi měla pět mužů, a ten, kterého máš nyní, není tvůj muž. To jsi řekla pravdu.“ Žena mu řekla: „Pane, vidím, že jsi prorok. Naši předkové uctívali Boha na této hoře, ale vy říkáte, že místo, na němž má být Bůh uctíván, je v Jeruzalémě!“ Ježíš jí odpoví: „Věř mi, ženo, že přichází hodina, kdy nebudete ctít Otce ani na této hoře ani v Jeruzalémě. Vy uctíváte, co neznáte; my uctíváme, co známe, neboť spása je ze Židů. Ale přichází hodina, ano, již je tu, kdy ti, kteří Boha opravdově ctí, budou ho uctívat v Duchu a v pravdě. A Otec si přeje, aby ho lidé takto ctili. Bůh je Duch

a ti, kdo ho uctívají, mají tak činit v Duchu a v pravdě.“ Žena mu řekla: „Vím, že přichází Mesiáš, zvaný Kristus. Ten až přijde, oznámí nám všecko.“ Ježíš jí řekl: „Já jsem to – ten, který k tobě mluvím.“

A tady to máme: žena pětkrát rozvedená, se šestým žije jen na hromádce... A Ježíš nepohrdá jejím životem. Ale volá ji, chce ji zachránit před ní samotnou.

O sv. Františkovi: „Bůh ho zachránil dříve – než by se zcela zničil.“

„Jestliže kdo žízni, ať přijde ke mně a pije!“

Jan 7:37-39: „V poslední, velký den svátků Ježíš vystoupil a zvolal: „Jestliže kdo žízni, ať přijde ke mně a pije! 38 Kdo věří ve mne, proudy živé vody poplynou z jeho nitra,“ jak praví Písmo.“ 39 To řekl o Duchu, jež měli přijmout ti, kteří v něj uvěřili.“

Pramen živé vody mne nejen napojí, ale budu jím přetékat a zavlažím i ostatní. To chce Pán Ježíš. „On s vámi zůstane navždy“ – to je ten zázrak! V tomto životě i v životě věčném – navždy.

Nemáme „rozpukané cisterny“, z kterých voda pořád ubývá – ale pramen živé vody.

Sk 5:32: „My jsme svědky toho všeho a s námi Duch Svatý, kterého Bůh dal těm, kdo ho poslouchají.“

Sv. Cyril Alexandrijský: „Kristus nepřijal Ducha pro sebe, ale v sobě pro nás. Protože všechna Jeho dobra přecházejí v Něm na nás.“

Ježíš koná skutky v Duchu Svatém. Duch Svatý mluví v Kristu a skrze Krista:

Jan 3:34: „Ten, koho poslal Bůh, mluví slova Boží, neboť Bůh udílí svého Ducha v plnosti.“

Sk 10:38: „Bůh obdařil Ježíše z Nazareta Duchem Svatým a mocí, Ježíš procházel zemí, všem pomáhal a uzdravoval všechny, kteří byli v moci ďáblů, neboť Bůh byl s ním.“: „

Řím 8:11: „Jestliže ve vás přebývá Duch toho, který Ježíše vzkřísil z mrtvých, pak ten, kdo vzkřísil z mrtvých Krista Ježíše, obživí i vaše smrtelná těla Duchem, který ve vás přebývá.“

Vzkřísil Ho Duch Svatý. Samozřejmě Otec i On sám sebe vzkřísil. Všechno je dílem Boží Trojice. Jestliže budeme mít Ducha – máme jistotu, že vstaneme z mrtvých.

Sk 2:33: „Byl vyvýšen na pravici Boží a přijal Ducha Svatého, kterého Otec slíbil; v hojnosti Ho vylil, jak vidíte a slyšíte.“

Po vzkříšení z mrtvých, co udělal Ježíš jako první? Dělí se o Ducha Svatého. Ducha, který zabíjí Nepřítele a tvoří všechno nové. Ježíš je v tomto smyslu „nový Adam“. Začíná tvořit nové společenství, pokolení. Dělí se na ty, ve kterých přebývá, nebo nepřebývá Duch Svatý.

Letnice – vylití Ducha Svatého

Svátek letnic pochází z židovského svátku týdnů (Šavu'ot). Teologicky se tento svátek vztahuje v židovství k předání Zákona na Sinaji a v křesťanství k seslání Ducha Svatého na apoštoly po Ježíšově nanebevstoupení. Křesťanský svátek se slaví 50 dnů po Velikonocích a 10 dnů po Nanebevstoupení Páně.

Sk 2:1-4: „Když nastal den letnic, byli všichni shromážděni na jednom místě. Náhle se strhl hukot z nebe, jako když se žene prudký víchř, a naplnil celý dům, kde byli. A ukázaly se jim jakoby ohnivé jazyky, rozdělily se a na každém z nich spočinul jeden; všichni byli naplněni Duchem Svatým a začali ve vytržení mluvit jinými jazyky, jak jim Duch dával promlouvat.“

Ježíš přemostil propast mezi Bohem a člověkem, mezi Nebem a Zemí. Něco takového nenajdeme v jiných náboženstvích. Křesťanská víra se zásadně liší od buddhismu nebo hinduismu atd. Liší se celou svou podstatou. Vnější symboly sice máme podobné: chrámy, oltáře, ornáty, svíce, kadidla atd. Ale PODSTATU máme naprosto odlišnou.

Duch Svatý uzdravuje, rozvazuje, přináší spásu, rozdává dary... Kdo poprosí Ježíše o „vodu“ – tomu ji neodmítne. Co slíbil – také splní.

Mt 12:31-32: „Proto vám pravím, že každý hřích i rouhání bude lidem odpuštěno, ale **rouhání proti Duchu svatému nebude odpuštěno**. 32 I tomu, kdo by řekl slovo proti Synu člověka, bude odpuštěno; ale kdo by řekl slovo proti Duchu Svatému, tomu nebude odpuštěno v tomto věku ani v budoucím.“

Největší Boží bolest. Vše, co vedlo dokonce k ukřižování Ježíše, lze odpustit, ale toto nikoliv. Tzn. Bohu plivnout do Tváře. Rouhání proti Duchu Svatému je odmítnutí spásy. Nepochopitelné, ale existuje. Jak u satana, tak u lidí.

Sv. Augustin: „**Bůh tě bez tebe vykoupil – ale bez tebe tě nemůže spasit.**“

Protože do Nebe nevtáhne nikoho násilím. Z Boží strany je uděláno VŠECHNO. Z naší strany: ??? Duch Svatý ti nese víc, než potřebuješ, ale my Ho nepouštíme dál. Duch Svatý se představil jako Dech života. Ježíš Ho vdechuje do života Církve svým dechem.

Eliša vzkřísil mrtvého chlapce

Největší ze starozákonních proroků byl Eliáš. Ten měl svého žáka, na kterém spočinul duch učitelův.

2Král 4:32-37: „Eliša vešel do domu, a hle, mrtvý chlapec byl uložen na jeho lůžku. Vstoupil, zavřel dveře, aby byli sami, a modlil se k Hospodinu. Pak se zdvihl, položil se na dítě, vložil svá ústa na jeho ústa, své oči na jeho oči a své dlaně na jeho dlaně; byl nad ním skloněn, dokud se tělo dítěte nezahřálo. Potom se obrátil a prošel se domem sem a tam. Vrátil se a sklonil se nad chlapcem; ten sedmkrát kýchl a otevřel oči. Eliáš zavolal Géchazího a řekl: „Zavolej tu Šúnemanku!“ Zavolal ji. Když k němu přišla, řekl: „Vezmi si svého syna.“ Vstoupila, padla mu k nohám a poklonila se až k zemi. Pak si vzala svého syna a odešla.“

Naše úloha je se položit na místo mrtvého chlapce.

Lk 19:10: „Neboť Syn člověka přišel, aby hledal a spasil, co zahynulo.“

V jedné křesťanské písni je verš: „lůžko Pána Ježíše“, myšleno kříž, ale já se mám stát tím „lůžkem“.

„**Zavřel dveře, aby byli sami**“: tento úkon je mezi Bohem a mnou. Jsou věci, do kterých nikomu nic není...

„**Položil se na dítě**“: ruce na ruce – oni byli v podobě kříže. Udělejme to samé...

Proto jsou někteří svatí stigmatizováni (na těle měli viditelné rány jako Ježíš po ukřižování). Láska nese stejný úděl s milovaným. Mystická láska.

Kam patří Ježíš? Jeho ruku – na svou ruku. Jeho nohu – na mou nohu. Jeho oko – na moje oko. Jeho ústa – na moje ústa. Jeho srdce – na moje srdce. Jeho Duch – na mého ducha... Potřebuji oživit, jako ten mládenec. Ale bez víry to nejde.

Mk 6:4-6: „A pohoršovali se nad Ježíšem. On jim řekl: "Nikde prorok neznamena tak málo jako ve své vlasti, u svých příbuzných a ve své rodině." A nemohl tam udělat žádný zázrak; jenom na několik málo nemocných vložil ruce a uzdravil je. Divil se jejich nevěře.“

Lk 4:24-31: „Řekl: „Amen, pravím vám, žádný prorok není vítán ve své vlasti. Po pravdě vám říkám: Mnoho vdov bylo v Izraeli za dnů Eliášových, kdy se zavřelo nebe na tři a půl roku a na celou zemi přišel veliký hlad. A k žádné z nich nebyl Eliáš poslán, nýbrž jen k oné vdově do Sarepty v zemi sidónské. A mnoho malomocných bylo v Izraeli za proroka Elizea, a žádný z nich nebyl očištěn, jen syrský Námán.“ Když to slyšeli, byli všichni v synagóze naplněni hněvem. Vstali, vyhnali ho z města a vedli ho až na sráz hory, na níž bylo jejich město vystavěno, aby ho svrhli dolů. On však prošel jejich středem a bral se dál.“

Je veliký rozdíl mezi „vědět“ – a mezi „věřit“.

Jan 14:20: „V onen den poznáte, že já jsem ve svém Otci, vy ve mně a já ve vás.“

To je den, kdy bude darován Duch Svatý. Současně Duch Otce i Syna. Protože to je dar Boží Trojice.

Jan 14:23: „Ježíš mu odpověděl Filipovi: „Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo, a můj Otec ho bude milovat; **přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek.**“

Potom jsi chrámem Boží Trojice.

1 Kor 6:19: „Cožpak nevíte, že vaše tělo je chrámem Ducha Svatého, který je ve vás a kterého máte od Boha?“

2Kor 1:22: „On nám také vtiskl svou pečeť a do srdce nám dal svého Ducha jako závdavek toho, co nám připravil.“

„Do srdce vtiskl svou pečeť“: k pečeti musíme mít pečetící vosk a oheň. Ohněm je Duch Svatý – voskem jsem já sám. Teprve „prohřátí“ Duchem Svatým jsme schopni přijmout podobu Syna Božího. Nevyhledávejme tolik vnější projevy. Nejde o „vidění“, jde o POSLECHNUTÍ.

Sk 5:32: „My jsme svědci toho všeho a s námi Duch Svatý, kterého Bůh dal těm, kdo ho poslouchají.“

Jak poznat přítomnost Ducha Svatého

Nahmatat Ducha nelze, je možné zjistit Jeho projevy. Jeho přítomnost vyvolává reakce, případně i naše tělesné. Pochody prožíváme a zároveň poznáváme, že je nepůsobíme my.

Duch Svatý někdy přijde, aniž to člověk nějak silně poznal. Jak se tedy přesvědčit, že Ho máme? Podle ovoce, plodů – podle nich se pozná působení Ducha Svatého.

Gal 5:22: „**Ovoce Božího Ducha však je láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrotá, věrnost, 23 tichost a sebeovládání.**“

Především je to rozpoznatelné podle míry lásky k druhým lidem, k člověku. Pokud nás Duch opravdu mění – je to „předělání“. To není jen nějaká povrchní kosmetika – to jde na podstatu našeho ducha i duše. To je „generálka“.

Ježíš podstoupil u Jordánu křest Duchem, kvůli nám. **Ten křest Duchem je především pro SLUŽBU druhým.** To není o nějakém „sobeckém vylepšení“, „duchovním makeupu“... Přijmout Ducha Svatého ke službě pro druhé.

Charisma pro službu

1Kor 12:27-31: „Vy jste tělo Kristovo, a každý z vás je jedním z jeho údů. 28 A v Církvi ustanovil Bůh jedny za apoštoly, druhé za proroky, třetí za učitele; potom jsou mocné činy, pak dary uzdravování, služba potřebným, řízení církve, řeč ve vytržení. Jsou snad všichni apoštoly? Jsou všichni proroky? Jsou všichni učitelé? Mají všichni moc činit divy? Mají všichni dar uzdravovat? Mají všichni schopnost mluvit ve vytržení rozličnými jazyky? Dovedou je všichni vykládat? Usilujte o vyšší dary! A ukážu vám ještě mnohem vzácnější cestu:...”

A co následuje, to jsme si už četli... Následuje Velepíseň lásky 1Kor 13:1-7. Viz. výše.

Příklady špatné prosby

Babička dala klukovi kolo – a on usedl a frf... Ani nepoděkoval. A babička zůstala sama. Nenechme „Boha samotného“...

Je tomu, jako když rodina očekávala bohatou tetičku, která měla přiletět z Ameriky. A oni se těšili více na její kufry, než na tetičku...

Neprosíme o dary Ducha Svatého proto, abychom si vylepšili profil. Abychom nějak mimořádně vynikli. Prosíme o to, abychom se stali lepšími lidmi. Jeden biskup řekl výstižně: „Kdo je to „normální člověk“? – Normální člověk je svatý člověk, protože je Boží.“

Ef 3: 14-21: „Proto klekám na kolena před Otcem, od něhož pochází každý nebeský i pozemský rod, a prosím, aby se pro bohatství Boží slávy ve vás jeho Duchem posílil a upevnil ‚vnitřní člověk‘ a aby Kristus skrze víru přebýval ve vašich srdcích; a tak abyste zakořenění a zakotvení v lásce mohli spolu se všemi bratry pochopit, co je skutečná šířka a délka, výška i hloubka: poznat Kristovu lásku, která přesahuje každé poznání, a dát se prostoupit vší plností

Boží. Tomu pak, který působením své moci mezi námi může učinit nade všechno víc, než zač prosíme a co si dovedeme představit, jemu samému buď sláva v Církvi a v Kristu Ježíši po všechna pokolení na věky věků! Amen.“

VII. EUCHARISTIE

Tři iniciační stupně svátosti (uvedení a zasvěcení do tajemství; do nové životní etapy).

Křest.

Břimování.

Svátost oltární.

Eucharistie

Nejde jen o teologický kurz, ale především o VZTAH S BOHEM. Který se projevuje tím, že přijímáme Jeho dary. Dary Ducha Svatého i Syna Božího i Boha Otce.

Jer 31:31: „Hle, přicházejí dny, praví Hospodin, kdy s domem Izraele a s domem Judy uzavřu novou smlouvu.“

Smlouva v hebrejském jazyce byla především o vztahu. První smlouvy byly ve Starém zákoně s Noem, Abrahámem a Mojžíšem. S Mojžíšem – sinajská smlouva, byla smlouva pro celý národ.

Smlouvou novou nás Bůh zve do nového vztahu. Stará smlouva zanikla příchodem Božího Syna na zem a vznikla smlouva nová.

Lk 10:25-28: „Tu vystoupil jeden zákoník a zkoušel ho: „Mistře, co mám dělat, abych měl podíl na věčném životě?“ Ježíš mu odpověděl: „Co je psáno v Zákoně? Jak to tam čteš?“ On mu řekl: „Miluj Hospodina, Boha svého, z celého svého srdce, celou svou duší, celou svou silou a celou svou myslí“ a „miluj svého bližního jako sám sebe.“ Ježíš mu řekl: „Správně jsi odpověděl. To čin a budeš živ.“

V našem životě jde především o věc spásy. Život je krátký, věčnost dlouhá. Co je předpokladem této spásy? „Jak tam čteš?“ – MILUJ! Nikoliv: „Studuj, pracuj...“ Na prvním místě je „miluj“. Teprve z toho mají vycházet ostatní činy.

Být na úrovni tohoto přikázání není tak závislé na nás, ale na milosti, kterou získáme, dostaneme. Člověk je schopen lásky pouze v síle vztahu.

„Pána, svého Boha“: Židé, když poslouchali tento výraz, nezněl jim cize. „Pán“ měl jiný význam, než u nás. My vidíme „pána“ jako příkazovatele – a sebe jako služebníky. Oni to viděli jako úctu, jako vztah.

Jan 15:15: **„Už vás nenazývám služebníky, protože služebník neví, co činí jeho pán. Nazval jsem vás přáteli, neboť jsem vám dal poznat všechno, co jsem slyšel od svého Otce.“**

To už je úplně o něčem jiném. Být přítelem Mesiáše, Božího Syna. To je výzva!

„Svého Boha“: nemáš milovat cizího boha = modlu, ale svého Boha. Bůh není princip – ale OSOBA. Každý z nás máme svého Boha.

Každý jsme originál – a tak se nutně předpokládá, že každý vidí Boha jinak. Proto je důležité znát a vědět, jak se Bůh představuje člověku sám.

Žid 1:1-2: „Mnohokrát a mnohými způsoby mluvil Bůh k otcům ústy proroků; v tomto posledním čase k nám promluvil ve svém Synu, jehož ustanovil dědicem všeho a skrze něhož stvořil i věky.“

Takto máme naprosto nezkreslený obraz o Bohu. Víme KDO je, JAKÝ je, jaký je KE MNĚ. Podle toho všeho, co dělal a jak to dělal na Zemi. Tak nám Bůh zjevil svoje Srdce.

„Celým svým srdcem“: Můžeš Boha milovat polovinou srdce a dávat lásku modlám.

Nikdo tě v tom nemůže zastoupit. Bůh chce po tobě celé srdce a právě po tobě.

Celou svou myslí, silou“: tak je zastoupený celý člověk: síla psychická, tělesná, plodivá. U orientálců byla síla plodivá zvláště cenná – tou se rozmnožoval národ, tou očekávali narození Mesiáše.

Bůh se nechce o tebe dělit s nějakou modlou. Nechce se o tebe přetahovat. Jsi jeho syn a právě takového tě miluje. A jde ještě dál. Vidí tě jako ženich svou nevěstu, ve snoubeneckém stavu milosti.

Jer 2:2: „Jdi a volej, ať to Jeruzalém slyší – Tak praví Hospodin: Vzpomínám, jak jsi v mládí byla oddaná, jak jsi milovala jako nevěsta, jak jsi mě následovala pouští, v tom nehostinném kraji.“

U proroků se objevuje personifikace (zosobnění): nazývají Boží lid jako judskou dceru, síónskou nebo jeruzalémskou pannu. A mluví především o mileneckém a manželském stavu. Vždyť ani mezi lidmi není nic krásnějšího, než vztah snoubence a snoubenky, manžela a manželky.

Linie manželského svazku v Novém zákoně

Při židovské svatbě bylo zvykem, že ji připravoval ženichův přítel, byl správcem hostiny.

Do Nového zákona pronikl tento svatební kult. Jan Křtitel se stává přítelem Ženicha – Krista a připravuje mu svatební hostinu. Tou nevěstou není nikdo jiný, než Boží lid.

Mal 3:1: „„Hle, posílám svého posla, aby připravil přede mnou cestu. I vstoupí nenadále do svého chrámu Pán, kterého hledáte, posel smlouvy, po němž toužíte. Opravdu přijde, praví Hospodin zástupů.“

Jan 3:28: „Vy sami jste mi svědky, že jsem řekl: Já nejsem Mesiáš, ale jsem poslán před Ním.“

Linie manželského svazku pronikla i do Nového zákona. Smlouva byla pochopena jako manželský vztah Boha s jeruzalémskou pannou – Božím lidem.

Mk 2:19: „Ježíš jim řekl: „Mohou se hosté na svatbě postit, když je ženich s nimi? Pokud mají ženicha mezi sebou, nemohou se postit.“ Hosté jsou učedníci...“

2Kor 11:2: „Vždyť vás žárlivě střežím Boží žárlivostí; zasnoubil jsem vás jedinému muži, abych vás jako čistou pannu odevzdal Kristu.“ Sv. Pavel považuje novou církev za nevěstu a má roli podobnou, jako měl Jan Křtitel, má ji zasnoubit – připravit na sňatek.

Ef 5:25-27: „Muži, milujte své ženy, jako si Kristus zamiloval Církev a sám se za ni obětoval, aby ji posvětil a očistil křtem vody a slovem; tak si On sám připravil Církev slavnou, bez poskvrny, vrásky a čehokoli podobného, aby byla svatá a bezúhonná.“

Zj 19:9: „Tehdy mi řekl: „Piš: Blaze těm, kdo jsou pozváni na svatbu Beránkovu.“ A řekl mi: „Toto jsou pravá slova Boží.“ I naše poslední hostina má mít svatební charakter.

Ustanovení svátosti oltářní

Lk 22:14-20: „Když nastala hodina, usedl ke stolu a apoštolové s ním. Řekl jim: „Velice jsem toužil jísti s vámi tohoto beránka, dříve než budu trpět. Neboť vám pravím, že ho již nebudu jíst, dokud vše nedojde naplnění v království Božím.“ Vzal kalich, vzdal díky a řekl: „Vezměte a podávejte mezi sebou. Neboť vám pravím, že od této chvíle nebudu pít z plodu vinné révy, dokud nepřijde království Boží.“ Pak vzal chléb, vzdal díky, lámal a dával jim se slovy: „Toto jest mé tělo, které se za vás vydává. To čiňte na mou památku.“ A právě tak, když bylo po večeři, vzal kalich a řekl: „Tento kalich je nová smlouva zpečetěná mou krví, která se za vás prolévá.“

V Evangeliích nenajdeme jiné místo o smlouvě. Smlouva byla uzavřena s Ježíšem, než šel k Otcí. Smlouva v řeckém překladu dostala spíše nádech testamentu – jako odkazu, jako když odcházející zanechává majetek pozůstalým. Hebrejský termín „syntéke“ se používal pro smlouvu manželskou. Smlouva byla pochopena bytostně.

Co Ježíš udělal při Poslední večeři? „Vzal, rozlámal, rozdával.“

Zde učedníky ještě nic nenapadlo. Až postupně jim docházelo, že jde o smlouvu.

„**Vezměte a jezte**“: to je povolání k hostině. Jsme proměňováni na Kristovu nevěstu.

Ke konci svého poslání Ježíš ztrácel učedníky. Mnoho z nich nechápalo, oč tady jde: „To je tvrdá řeč. Kdo to má poslouchat?“ (Jan 6:60). „Jsou mezi vámi někteří, kdo nevěří“ (Jan 6:64), říká Ježíš. A vskutku od té doby „mnoho z jeho učedníků odešlo a už s ním nechodili“ (Jan 6:66). Zůstalo jen 12 apoštolů...

Bez Ducha Svatého nelze pochopit mystiku.

„**Toto je krev, která se za vás vylévá**“: co říci k těmto slovům? Pod pojmem „krev“ Židé chápali, že jde o celé tělo. V hebrejské mluvě lze myslet i celý kmen, národ. Při Poslední večeři byla zpřítomněna Oběť – ale krev netekla. Ježíš se vydává do rukou nevěsty...

Hebrejci používali krev jako znamení smíření. Zvířecí krví zpečetřovali smlouvu nebo pomazávali oltář při jeho posvěcení.

Mt 27:3-4: „Když Jidáš, který ho zradil, viděl, že Ježíše odsoudili, pocítil výčitky, vrátil třicet stříbrných velekněžím a starším a řekl: „Zhřešil jsem, zradil jsem nevinnou krev!“

Jakou krev Jidáš zradil? Ježíš je zde nazýván krví. Tělo + krev = lidská bytost, znak úplného bytí, plnosti.

Mt 16:17: „Ježíš mu odpověděl: „Blaze tobě, Šimone Jonášův, protože ti to nezjevilo tělo a krev, ale můj Otec v nebesích.“

Ježíš se odevzdává jako ženich manželce – to je právo na tělo. Právo se vydat člověku tělem – to je v manželství, jinak to je smilstvo. Ježíš v tomto vydání „riskuje“, že my ho pošlapeme. Ježíš nám nabízí, abychom se právně – legálně stali „jedním tělem“.

1Kor 10:17: „Protože je jeden chléb, jsme my mnozí jedno tělo, neboť všichni máme podíl na jednom chlebu.“

Ex 24:8: „Mojžíš vzal krev, pokropil lid a řekl: „Hle, krev smlouvy, kterou s vámi uzavírá Hospodin na základě všech těchto slov.“

Jan 6:56: „Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm.“ Skutečné zosobnění této oběti bytostně. Abychom my byli jedno tělo a jedna krev, bytost.

Žid 2:14-15: „Protože děti spojuje krev a tělo, i on se stal jedním z nich, aby svou smrtí zbavil moci toho, kdo smrtí vládne, totiž ďábla, a aby tak vysvobodil ty, kdo byli strachem před smrtí drženi po celý život v otroctví.!

Ef 2:13: „V Kristu Ježíši jste se nyní vy, kdysi vzdálení, stali blízkými pro Kristovu prolitou krev.“

Ježíš přišel proto, abychom měli s Bohem „jednu krevní skupinu“. Nevěsta Mesiášova + Ježíš Kristus = jedno tělo. Manželská smlouva Boha s člověkem.

Ježíš přišel uzavřít smlouvu. Na jedné straně je Bůh – na druhé straně člověk. Proto je jediným Prostředníkem mezi Bohem a lidmi (srv. 1 Tim 2:5-6).

Co udělal Bůh, aby smazal tento rozdíl? „Vzal na sebe tělo člověka a narodil se z Panny Marie“, aby „rovný s rovným“ mohl uzavřít smlouvu.

Ale ještě je třeba, aby se člověk „pobožtil“ – a to je právě skrze křest, biřmování, zpověď a svátost oltární. To je legální cesta k našemu „pobožtění“.

Řím 12:1: „Vybízáím vás, bratří, pro Boží milosrdenství, abyste sami sebe přinášeli jako živou, svatou, Bohu milou oběť; to ať je vaše pravá bohoslužba.“

To je pravá bohoslužba, když sami sebe dáváme Bohu jako dar. „Přijímám Tebe, Bože – a dávám Ti sebe.“

Svatební příslibení Ježíše

„Vezmi si mě,“ říká Pán. Co říkáme my? My tuto smlouvu často nepřijímáme. My se nevyjádříme, neřekneme své „Ano!“. Nejen že mlčím, ale jdu na hostinu. Nevěsta neřekla své „ano“.

Když jsou spolu dva lidé tělesně a nejsou sezdaní, páchají hřích. My pácháme hřích duchovně. Co máme říct? Jak je ženich zahanben, když mu nevěsta neřekne své „ano“...

„Vezmi si mě. Toto je moje tělo a toto je má krev“, to máme říkat i my, naplnit smlouvu. Chtít být jedním tělem, jednou krví.

Ezech 37:27: „Já budu jejich Bohem – a oni budou mým lidem.“

„Toto je věčná smlouva“: toto není na 20 minut..., ale na věčnost. Sváté přijímání se promítá i do mé budoucnosti.

Jan 6:54: **„Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den.“**

Je nám potom jasné, proč neděláme duchovní pokroky? Jak dlouho jsme Boha ponižovali, aniž bychom Mu dávali něco z té smlouvy ze své strany?

Sváté přijímání nemůže být jen „honba za kořistí“. Pán nám bude patřit, až my budeme patřit Jemu. Sváté přijímání je „oboustranné dávání“, to je ODEVZDÁNÍ SE.

Kdy se stáváme křesťany? Když se Bohu zcela odevzdáme.

„Synu, co je moje – je i tvoje!“ To platí i pro nás.

Abychom nebyli tím marnotratným synem, co utíká z domova za požitky – nebo nebyli tím starším synem, co sice sedí doma, ale je celý zahořklý...

Máme být jako šťastná nevěsta, kterou si bere ten nejlíbeznější Ženich... Je nad to větší radost?...

VIII. SLOVO BOŽÍ A UČEDNICTVÍ

Náš seminář je zaměřen na SEBEODEVZDÁNÍ – to je náš největší dar Bohu.

Jiné kurzy jsou na probuzení víry – pro veřejnost, chladné křesťany...

Jiné přednášky na prohloubení víry – pro křesťany, kteří už něco vědí...

Působení Ducha Svatého je jedna věc, přebývání Ducha Svatého je věc druhá. Na prvním místě je, aby v nás přebýval. Až potom aby působil. To je právě učednictví.

Mt 7:22-23: „Mnozí mi řeknou v onen den: ‚Pane, Pane, což jsme ve tvém jménu neprorokovali a ve tvém jménu nevymítali zlé duchy a ve tvém jménu neučinili mnoho mocných činů?‘ A tehdy jim prohlásím: ‚Nikdy jsem vás neznal; jděte ode mne, kdo se dopouštíte nepravosti.‘“

Charismata jsou na to, abychom jiným sloužili – ne sobě. Já jsem „hromosvod“. Bůh to činí kvůli druhému, protože ho miluje – já jsem jen nástroj. Zde se snažíme vkořenit do Krista. Až se to stane, teprve potom se starat o charismata – dary pro službu. Jinak dům stojí na písku, nikoli na skále a zlý duch může svézt z cesty.

„Kdybych neměl lásku a dělal divy, nic mi to neprospěje“ (srov. 1Kor 13). Častou chybou je, že se více hodnotí charismata (viditelné dary), než přebývání Ducha Svatého v duši člověka. První nejcennější náš dar je SEBEODEVZDÁNÍ Duchu Svatému, Synu a Otci. Potom nás nic nevytrhne z rukou Božích. Budeme s Ním pevně spojeni.

Jsou lidé, křesťané, kteří prožívají vyprahlost a mají pocit vnitřní prázdnoty. Mají za to, že se k nim Duch nehlásí, že Ježíš si jich nevšímá... Vyvedení na poušť nemusí být nutně tím, že je něco špatně. Duchovní očistu prožívali i velcí světci. Je třeba rozlišit, o co jde ve vyprahlosti!

Boha milujeme nehledě na city. Když jsou – Bohu díky. Ale moje víra nemůže stát na pocitech! Cit nás může mýlit. Cítím se fajn – ale nemusí tam být moc lásky. Někdy je tomu naopak... Bůh nám někdy poskytne „pobyt na duchovní poušti“, aby očistil naše motivace, aby se náš cit nemýlil.

Mt 10:38: **„Kdo nebere každodenně na sebe svůj kříž – není Mne hoden.“** My, co následujeme Pána, musíme počítat i s námahou a obětí. Pán na kříži, lidsky řečeno, „netriumfoval“, skončil smrtí – vítězství přišlo až POTOM... Ale to nic nemění na tom, že máme prosit o Ducha Svatého.

Probuzení lásky: jsou důležitější věci než charismata. Láska. Probudit se. Láska k Eucharistii, k Božímu slovu, láska k Církvi, zvláště autoritám. Úcta k Panně Marii, která je ikonou Církve, ke svatým...

Gal 5:22-23: „Ovoce Božího Ducha však je láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost a sebeovládání.“

Ničím jiným nemůžeš prokázat přítomnost Ducha Svatého. Nikoli tím, že někoho třeba uzdravíš – to sice Bůh může udělat skrze tebe, ale nemusí to nutně znamenat, že v sobě máš Ducha Svatého.

VEDENÍ DUCHEM SVATÝM SKRZE BOŽÍ SLOVO

Jan 8:31-32: „Ježíš řekl Židům, kteří mu uvěřili: „Zůstanete-li v mém slovu, jste opravdu mými učedníky. Poznáte pravdu a pravda vás učiní svobodnými.““

To je tajemství a jeden z předpokladů, že jsme v Bohu. Satan chce, abys žil v nevědomosti o podstatě Božího slova. Má veliký prospěch, když nám uniká podstata.

Lk 16:17: „Spíše pomine nebe a země, než aby padla jediná čárka Zákona.“

Vzpomeňme si na Emauzské učedníky, kteří byli celí smutní... Ježíš se jim nepoznán zjevil. Čím začal? Čím je tak oslovil? – Božím slovem.

Lk 24:27: „Začal od Mojžíše a všech proroků a ODHALOVAL JIM to, co se na něho vztahovalo ve všech částech Písma“.

Lk 24:32: Tu si řekli si spolu: „Což nám srdce nehořelo, když s námi na cestě mluvil a otvíral nám Písma?“ A to byli „věřící“ od malička... Dokonce chodili tři roky s Ježíšem po světě. „Znali“ Tóru, znali různé obřady, chodili do chrámu... A NIC. Až potom: po odhalení Písma a Ježíšova výkladu se něco pohnulo v jejich srdci.

Sv. Jeroným: „Neznalost Písma je neznalost Krista.“ A hotovo...

Jer 15:16: „Jakmile se objevila Tvá slova, pozřel jsem je. Tvá slova mi byla útěchou a radostí srdce.“

Slova postupují do nitra člověka. Slovo má velikou moc. Slovem dokážeme potěšit, povzbudit, naplnit nadějí... Slovem dokážeme také urazit, zarmoutit, zranit i zabít...

Jak 3:5-10: „I jazyk je malý úd, ale může se chlubit velkými věcmi. Považte, jak malý oheň může zapálit veliký les! I jazyk je oheň. Je to svět zla mezi našimi údy, poskvrňuje celé tělo a ničí celý náš život, sám podpalován pekelným plamenem. Všechny druhy zvířat i ptáků, plazů i mořských živočichů mohou být a jsou kroceny člověkem, ale jazyk neumí zkrotit nikdo z lidí. Je to zlo, které si nedá pokoj, plné smrtonosného jedu. Jím chválíme Pána a Otce, jím však také proklínáme lidi, kteří byli stvořeni k Boží podobě. Z týchž úst vychází žehnání i proklínání. Tak tomu být nemá, bratří moji.“

Jan 1:14: „***A Slovo se stalo Tělem a přebývalo mezi námi.***“ Řeč je o Vtělení Ježíše Krista. (Logos: z řeč. znamená: řeč, výrok, zvěst, učení, důvod, rozum, zákon – dle kterého probíhá světové dění.)

Slovo dostává Tělo – to je realita. Slovo bylo od věčnosti a stalo se tělem živým. Slovo Boží se vidí! Jan je reprezentantem hebrejského způsobu myšlení.

Jak Slovo chápe Církev?

Sv. Augustin: „Povězte mi, bratři, co je cennější, Slovo Boží – nebo Tělo Kristovo?“

Sv. Ignác Antiochijský: „Evangelium je mé útočiště. Pro mne je to Tělo Kristovo.“

Zj 19:13: „Má na sobě plášť zbrocený Krví a Jeho Jméno je Slovo Boží.“

Sv. Jeroným: „Jíme Jeho Tělo a pijeme Jeho Krev nejen v Eucharistii, ale také v Písmu svatém.“

Chceme-li mluvit pravdu, musíme souhlasit, že Slovo není menší, než Tělo. Kdo přijímá Slovo nedbale, činí se stejně vinným, jako kdyby se choval neuctivě ke Kristovu Tělu.

To se nám stává, když jdeme z kostela a nevíme, co četli. Co jsme tam potom dělali? Jak jsme se připravovali na nedělní bohoslužbu? Nijak? – Také způsob...

Slova dokáží změnit svět. To dokázali v tom negativním Hitler nebo marxisté. Změnili svět úplně naruby... Slovo Boží má větší potenciál, než slovo lidské.

Jan 17:17: „Posvěť je svou pravdou; Tvoje slovo je Pravda.“

Nejen konsekrovaná slova při proměňování ve mši svaté – ale každé Slovo Boží, ve kterém je pravda, posvěcuje.

Jan 17:19: „Sám sebe za ně posvěcuji, aby i oni byli vpravdě posvěceni.“

Kvůli tomu Ježíš přišel: posvětit nás pravdou.

Jan 8:32: „Poznáte pravdu – a pravda vás osvobodí.“ Takovou MOC má Boží slovo. To není ideologie, to je Hlas Boha.

Duch Pravdy

Jan 14:16-17: „Já požádám Otce a On vám dá jiného Přímluvce, aby byl s vámi navěky - Ducha Pravdy, kterého svět nemůže přijmout, poněvadž ho nevidí ani nezná. Vy jej znáte, neboť s vámi zůstává a ve vás bude.“

Duch Pravdy není „něco“ – ale „Někdo“! S pravdou na nás sestupuje Duch Svátý. Duch podněcuje toho, kdo Ho poslouchá.

Jak 2:22: „Podle slova však také jednejte, nebud'te jen posluchači – to byste klamali sami sebe!“

Litera zabíjí, duch oživuje

2Kor 3:6: „Litera zabíjí – ale Duch dává život.“ Pán z nás nechce mít duchovní mrtvolky. Litera... Slovo Boží musíme vázat na Ducha Svatého. Proto před četbou je důležitá modlitba, aby nám přišel na pomoc a pomohl věci správně chápat.

Ježíš je Pravda, neboť v Něm přebývá Duch Boží. Ježíš před Pilátem řekl: „Já jsem přišel proto, abych vydal svědectví pravdě.“ A co na to Pilát? „Co je to pravda?“ řekl s cynismem... Položil špatnou otázku. Možná kdyby se zeptal jinak: „KDO je to Pravda?“, dočkal by se možná jiné odpovědi:

Jan 14:6: „Já jsem Pravda. Nikdo nepřichází k Otci – než skrze Mne.“

Panna Maria a Slovo Boží

Lk 1:26-38: „Když byla Alžběta v šestém měsíci, byl anděl Gabriel poslán od Boha do galilejského města, které se jmenuje Nazaret, k panně zasnoubené muži jménem Josef, z rodu Davidova; jméno té panny bylo Maria. Přistoupil k ní a řekl: „Buď zdráva, milostí zahrnutá, Pán s tebou.“ Ona se nad těmi slovy velmi zarazila a uvažovala, co ten pozdrav znamená. Anděl jí řekl: „Neboj se, Maria, vždyť jsi našla milost u Boha. Hle, počneš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš. Ten bude veliký a bude nazván synem Nejvyššího a Pán Bůh mu dá trůn jeho otce Davida. Na věky bude kralovat nad rodem Jákobovým a jeho království nebude konce.“ Maria řekla andělovi: „Jak se to může stát, vždyť nežiji s mužem?“ Anděl jí odpověděl: „Sestoupí na tebe Duch svatý a moc Nejvyššího tě zastíní; proto i tvé dítě bude svaté a bude nazváno Syn Boží. Hle, i tvá příbuzná Alžběta počala ve svém stáří syna a již je v šestém měsíci, ač se o ní říkalo, že je neplodná. Neboť ‚u Boha není nic nemožného‘.“ Maria řekla: „Hle, jsem služebnice Páně; staň se mi podle tvého slova.“ Anděl pak od ní odešel.“

V celém příběhu ještě vystupuje manžel Alžběty, Zachariáš. I jemu bylo řečeno, že manželka počne syna i přes pokročilý věk. Ale on tomu slovu neuvěřil. Byl proto potrestán němotou na devět měsíců, dokud se chlapeček nenarodil – to byl pozdější Jan Křtitel.

Panna Maria se ulekla a ptala se, jak se to stane? Ale to byl úplně jiný styl! Maria se bála – ale také se ptala. Aby se plně otevřela Slovu Božímu, aby nedělala překážky! A po poučení říká okamžitě: „Staň se mi – podle tvého SLOVA.“ To je obrovský rozdíl mezi ní a Zachariášem.

Maria je Učitelkou, jak přijímat Boží Slovo.

Boží Slovo je na to – aby se tak stalo. Nevrací se do Nebe bez užitku

Iz 55:10-11: „Jako z nebe padá déšť a sníh a znovu se tam nevrací, ale zavlažuje zemi a zúrodňuje ji k plození, aby dávala zrno rozsévači a chléb tomu, kdo jí – I takové je i mé slovo, jež z mých úst vychází: nenavráť se ke mně s prázdnou, ale vykoná, co chci; úspěšně naplní své poslání.“

Jan 15:7: „Jestliže zůstanete ve mně a má slova zůstanou ve vás, prostě, o cokoli chcete, a stane se vám to.“

Slovo Boží není jen na poslouchání – ale na vykonání. Boží slovo je důležité ke spáse.

Boží slovo očišťuje

Kde jinde se ještě očišťujeme než ve zpovědi? Při Eucharistii, na začátku mše svaté v dokonalé lítosti... Při svátosti nemocných... Při četbě Písma svatého... Bohoslužbě slova... Při modlitbě...

Jan 15:3: „Vy jste již čisti pro slovo, které jsem vám mluvil.“ Nejen „číst knížku“, potom vstaneš očištěn...

1Pt 1:22: „Když jste nyní v poslušnosti přijali pravdu a tak očištili své duše k nepředstírané bratrské lásce, z upřímného srdce vytrvale se navzájem milujte.“

1Kor 1:18: „Slovo o kříži je bláznovstvím těm, kdo jsou na cestě k záhubě; nám, kteří jdeme ke spáse, je mocí Boží.“

Mt 24:35: „Nebe a Země pominou. Ale má slova nepomnou.“

Slovo Boží se stalo Tělem – a já mám podíl na tomto díle, na této smlouvě. Tak pouštím Ducha Svatého do svého života. Slovo Boží ale nejde ohočít k mým bezhlavým záměrům!

Studuj Písmo. Zapisuj, podškrtavej... cokoli ti pomůže.

Čti s vědomím Přítomnosti Boha.

Rozjímej – nejen číst, ale vstřebávat.

Pros za lásku k Božímu slovu.

Sk 20:32: „Nyní vás svěřuji Bohu a slovu jeho milosti, které má moc vás proměnit a dát vám podíl mezi všemi, kdo jsou posvěceni.“

Sv. Bacalius: „Bůh Král poslal lidstvu Písmo jako své dopisy.“

Jan 6:68: „„Pane, ke komu bychom šli?“ odpověděl mu Šimon Petr. „Ty máš slova věčného života.“

Jan 17:6-8: „Zjevil jsem tvé jméno lidem, které jsi mi ze světa dal. Byli tvoji a mně jsi je dal; a tvoje slovo zachovali. Nyní poznali, že všechno, co jsi mi dal, je od tebe; neboť slova, která jsi mi svěřil, dal jsem jim a oni je přijali. Vpravdě poznali, že jsem od tebe vyšel, a uvěřili, že ty jsi mě poslal.“

Žid 4:12-13: „Slovo Boží je živé, mocné a ostřejší než jakýkoli dvousečný meč; proniká až na rozhraní duše a ducha, kostí a morku, a rozsuzuje touhy i myšlenky srdce. Není tvora, který by se před ním mohl skrýt. Nahé a odhalené je všechno před očima toho, jemuž se budeme ze všeho odpovídat. Protože máme mocného velekněze, který vstoupil až před Boží tvář, Ježíše, Syna Božího, držme se toho, co vyznáváme.“

OVOCE MODLITBY – PRAKTICKÁ ČÁST

Sv. Terezie z Avily: „Začátek služby lásky začíná v pevném rozhodnutí kráčet v duchu modlitby.“

Sv. Irenej: „Vinný kmen zasazený do země přináší užitek v pravý čas.“

Najít si vlastní slovník v rozhovoru s Pánem. Ten tvůrčí systém nám zaručí vztah a ten nám nikdo nevezme. Do modlitby vložit všechno, co jsme se naučili v obnově.

Modlit se = myslet na Boha s láskou. Mluvit s Bohem od rána do večera o všem možném nebo na Něho jenom hledět.

Sv. Jan Maria Vianney jednou v kostele viděl sedláka, jak tam dlouho klečí a zeptal se ho, co dělá. „Nic. Jen hledím na Boha a On hledí ne mne.“

Rozjímavá modlitba

Analýza (rozbor).

Aplikace (použití).

Asimilace (přizpůsobení).

Analýza: rozebereme text Písma. Rozumová práce s Bohem. Oč jde v textu. Kdo, co, proč...

Aplikace: na náš život. Na co jsme přišli a co s tím chceme dělat...

Asimilace: připodobnění tomu, nač jsme došli. Stanu se já „tím textem“, tou postavou...

Meditace už není práce rozumu. Dostaneme se do stavu klidu. Snaha „nemyslet“. Stav pasivity, ve kterém se snažíme přerušit kontakt s okolním světem a necháme působit Ducha Svatého, Syna i Otce jako Lékaře, Pána, Průvodce, Utěšitele...

Rozumovou část nemáme přeskakovat, ani když máme emotivní zážitky s Bohem.

Meditaci máme začít četbou Božího slova, nechat ho na sebe chvíli působit a uvěřit, že je pro mne. A potom se oddat tichu a klidu. Nejde jen o mou aktivitu, že si to nějak vypočítám, vyasketizuji... Jde o dar Ducha Svatého, že On se ujme mne. Aby Bůh dostal prostor – a nezahrnoval jsem Ho celou dobu slovy... Naslouchat Bohu, to je meditace.

- 1) „Přijď, Duchu Svatý.“
- 2) Duch přijde, ještě nevím jak, ale bere mě vážně.
- 3) Podává mi dar. Třeba je to „jen“ tiché spočinutí v pokoji...
- 4) Přijímám to, co mi daroval. Třeba i usvědčení ze hříchu...

Podle toho začít odvážně žít. Meditace je překročení určitých hranic, které jsme dosavad měli. Orat, sázet, zalévat, čekat – až potom jsou plody.

Modlitba má mít nějaké schéma, zvlášť při dlouhé modlitbě. Nemohu spoléhat jen na své pocity. Spontánní (samovolná) modlitba je také někdy potřebná, ale jestli chci pokročit, měla by modlitba obsahovat: naslouchat, porozumět a poslechnout. „Zde jsem, abych plnil Tvou vůli.“ To je pravá spontaneita. Poslechnout Pána – to je pravá podstata. Toho, kdo mne nadevšechno miluje a přeje mi dobro.

Zápas o rozjímání musí začít změnou ducha – nikoli „předsevzetím“ – to mohou být vlastní projekty. Změna ducha: uspořádat svůj život podle Božího Ducha, podle Evangelia.

Pochopit, že modlitba není „povinnost“, ale výsada.

Modlitba není ztrátou času – když si uspořádám život, časově na tom ještě vydělám. Modlitba je realitou.

Volat na pomoc Ducha Svatého nebo Ježíše Krista nebo Boha Otce – nebo se dostanu do situace, kdy ukecávám sám sebe... S Duchem Svatým se stávám „jiným duchem“ Při modlitbě s Pánem jsem znovu proměňován.

Ideální si večer připravit texty modlitby. Vzít větu, která mne oslovila. Nebo si otevřít Písmo – často se stává, že Písmo hovoří k nám.

Smyslem rozjímání je praxe, uvést slovo do života. Skončit se lží... Rozjímání slouží k pochopení Pána.

- 1) Modlitba chval: centrum je Bůh – na sebe teď zapomínám. Chválím Boha za to, jaký je. Modlitba díky: v centru jsem já, kterému Pán prokázal milosrdenství. Děkuji Bohu za to, co pro mne udělal nebo pro někoho jiného. „Velebí má duše Pána...“
- 2) Vyznání vin: při poznávání Boha stejně nakonec dojdou ke svým chybám. Každý den objevíš svou novou vinu. Už se ale pod tím nehroučím, jsem rád, že poznávám pravdu – která mně má osvobodit. Mám to komu předat! Už mi dochází, kam mne hřích může dovést...
- 3) Můžu být na dně: i takové situace jsou. Zatím byl pohled na Pána do výšin, pak pohled na sebe, někdy otřesnou realitu... Tím si ale vypěstuji odpor ke hříchu! Vynáším ze sklepení duše ten neřád, to svinstvo ve mně – na světlo. Aby Duch Svatý mohl zastoupit na uvolněné místo. Nesmí chybět slovo ODEVZDANOSTI. Nemusím se toho bát, Bůh mi neublíží. Pak ať nastane „Amen“.
- 4) Čekat v tichu „Bílé soboty“, až „Anděl Boží odsune kámen z hrobu“ – a já budu moci vyjít na světlo. Dáváme prostor Bohu. V tichu, v pasivitě, v naslouchání...
- 5) Přímlybné modlitby: vzýváme Ducha Svatého a prosíme za druhé, za blízké, za různé potřeby... Je na každém jak prosí. Modlitba je osobní rozhovor, vztah s někým, kdo vážně naslouchá a bere to vážněji než já...

Po modlitbě bych měl vědět, že mne Pán vytáhl z bahna. Že mne slyšel, že ví. Že se se mnou spojil – jinak se modlitba minula účinkem.

Nenechat se odradit zdánlivým „neúspěchem“. Nepříteli jde o to, abychom nevěřili! Nebojte se, časem se to prolomí! Člověk se naučí modlit. Modlit se naučíš tehdy, až se začneš modlit.

JEDNODUCHÝ NÁVOD NA ADORACI – CHVÍLI V KOSTELE

Představte si, že Pán je přímo před vámi. Že se na vás s láskou dívá. Jste spolu jen vy dva. Hledíte si do očí a On vám položí tři otázky:

- 1) „PROČ SI ZA MNOU VLASTNĚ PŘIŠEL?“
- 2) „CO TĚ TEĎ NEJVÍC TRÁPÍ?“
- 3) „CO SI DOOPRAVDY NEJVÍCE PŘEJEŠ?“

IX. CÍRKEV KRISTOVA – Svátost jednoty

„Věřím v Ducha Svatého, svatou církev obecnou, společenství svatých...“

To vyznáváme v nedělní mši svaté a o slavnostech.

Mnozí lidé si kladou otázku, jestli Bůh chtěl mít Církev? Pochopitelná otázka...

Někdo říká: „Boha ano – ale Ježíše Krista ne.“ Jiný říká: „Boha ano, Ježíše Krista ano – ale Církev ne.“ To jsou různé postoje se závažnými důsledky... My se podíváme do dějin a na to, co o tom říká Písmo svaté, tedy Bůh sám. Tady obzvlášť platí: „Neznalost Písma je neznalost Krista“ (Sv. Jeroným).

Co znamená výraz Církev: vychází z řeč. „ekklésia“ = shromáždění.

Předobrazy Církev: Boží lid Starého zákona, národ, který vzešel z Abraháma, otce víry. Tento Boží lid, Izrael, procházel dějinami plných zkoušek, povstání i pádů. Jeho cesta dějinami předznamenává velký Boží plán s celým lidstvem, který vrcholí v Kristu.

Gal 3: 24-26: „Starý zákon byl naším vychovatelem. Vzdělával nás a vedl ke Kristu, abychom v něj uvěřili, přijali ho za svého Spasitele a tak byli před Bohem ospravedlněni. Ale nyní, po příchodu Kristově, již nejsme svěřeni tomuto vychovateli, protože jsme se stali Božími dětmi.“

Žid 1:1-2: „Mnohokrát a mnohými způsoby mluvil Bůh k otcům ústy proroků; v tomto posledním čase k nám promluvil ve svém Synu.“

Biblické symboly Církev:

Ovčinec: místo shromáždění ovcí. Jedinými dveřmi je Kristus, Dobrý pastýř, který zná své ovce, vede je, chrání je a dává za ně svůj život.

Jan 10:1-10: „Amen, amen, pravím vám: Kdo nevchází do ovčince dveřmi, ale přelézá ohradou, je zloděj a lupič. Kdo však vchází dveřmi, je pastýř ovcí. Vrátný mu otvírá a ovce slyší jeho hlas. Volá své ovce jménem a vyvádí je. Když je má všesky venku, kráčí před nimi a ovce jdou za ním, protože znají jeho hlas. Za cizím však nepůjdou, ale utečou od něho, protože hlas cizích neznají.“ Toto přirovnání jim Ježíš řekl; oni však nepochopili, co tím chtěl říci. Řekl jim tedy Ježíš znovu: „Amen, amen, pravím vám, já jsem dveře pro ovce. Všichni, kdo přišli přede mnou, jsou zloději a lupiči. Ale ovce je neposlouchaly. Já jsem dveře. Kdo vejde skrze mne, bude zachráněn, bude vcházet i vycházet a nalezne pastvu. Zloděj přichází, jen aby kradl, zabíjel a ničil. Já jsem přišel, aby měly život a měly ho v hojnosti.“

Boží pole: vinice, kde vinným kmenem je Kristus a my ratolestmi. Kmen dává plodnost větvím. Ratolest, která ztratí spojení s kmenem, hyne.

Jan 15:5: „Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese hojné ovoce; neboť beze mne nemůžete činit nic.“

Boží stavba: svatý chrám, kde základním kamenem je Kristus. On působí, že celá stavba je pevná. Každý člen Církev je kamenem.

1Kor 3:9-11; 16-17: „Vy jste Boží stavba. Podle Boží milosti, která mi byla dána, položil jsem jako zkušený stavitel základy, dále na tom staví už jiný. Každý však ať se dívá, jak na tom dále staví. Neboť nikdo nemůže položit jiný základ nežli ten, který je už položen – a tím je Ježíš Kristus. Nevíte, že jste Božím chrámem a že ve vás bydlí Boží Duch? Kdo by ničil Boží chrám, toho zničí Bůh. Neboť Boží chrám je svatý, a ten chrám jste vy.“

Nebeský Jeruzalém: Velkolepý obraz nového nebe, nové země a nebeského Jeruzaléma, sestupujícího z nebe jako Boží dar lidem.

Zj 21:1-5: „A viděl jsem nové nebe a novou zemi, neboť první nebe a první země pominuly a moře již vůbec nebylo. A viděl jsem od Boha z nebe sestupovat svaté město, nový Jeruzalém, krásný jako nevěsta ozdobená pro svého ženicha. A slyšel jsem veliký hlas od trůnu: "Hle, přibýtek Boží uprostřed lidí, Bůh bude přebývat mezi nimi a oni budou jeho lid; on sám, jejich

Bůh, bude s nimi, a setře jim každou slzu s očí. A smrti již nebude, ani žalu ani nářku ani bolesti už nebude - neboť co bylo, pominulo." Ten, který seděl na trůnu, řekl: "Hle, všechno tvořím nové."

Nevěsta okrášlená pro svého ženicha: Kristus nazývá sebe ženichem a Církev svou nevěstou.

Beránkova svatební hostina: je Poslední večeře s Apoštoly, která se jednou naplní v Nebi.

Zj 19:7-9: „Radujme se a jásejme a vzdejme mu chválu; přišel den svatby Beránkovy, jeho choť se připravila a byl jí dán zářivě čistý kment, aby se jím oděla." Tím kmentem jsou spravedlivé skutky svatých. Tehdy mi řekl: "Piš: Blaze těm, kdo jsou pozváni na svatbu Beránkovu." A řekl mi: "Toto jsou pravá slova Boží."

Odpoověď na otázku, jestli Bůh chtěl mít Církev („shromáždění“) – zní „Ano, chtěl“.

Ježíš Kristus výslovně založil Církev, stanovil její uspořádání na dvanácti apoštolech s Petrem v čele.

Jak založil Kristus Církev:

- 1) Odevzdal apoštolům moc učít Božím pravdám, posvěcovat věřící a vést je k zbožnému životu: Mt 28:18-20: „Ježíš přistoupil a řekl jim: „Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtíte je ve jméno Otce i Syna i Ducha Svatého a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.“
- 2) Ustanovil apoštola Petra za viditelnou hlavu Církve: Mt 16:18-19: „Já ti pravím, že ty jsi Petr, skála; a na této skále zbuduji svou církev a brány pekla ji nepřemohou. Dám ti klíče království nebeského, a co odmítneš na zemi, bude odmítnuto v nebi, a co přijmeš na zemi, bude přijato v nebi.“
- 3) Slíbil Církvi svou Přítomnost: Mt 28:20: „Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.“

Ježíš je těsně spojen se svou Církví: „Zůstaňte ve mně – a já zůstanu ve vás“ (Jan 15:4). „Kdo jí mé Tělo a pije moji Krev, zůstává ve mně a já v něm“ (Jan 6:56).

Církev za apoštolských dob

I když se po Vzkříšení vrátil k Otci, výslovně slíbil, že s učedníky zůstane až do konce věků. Po seslání Ducha Svatého se stalo společenství učedníků s Ježíšem Kristem ještě intenzivnějším.

Po seslání Ducha Svatého začali apoštolové působit místo Pána Ježíše. Kázali svaté pravdy a křtili ty, kdo uvěřili. Pokřtěné biřmovali. Sloužili mši svatou a podávali svaté přijímání. Ve svaté zpovědi odpouštěli hříchy. Nemocným udělovali svaté pomazání. Snoubence oddávali. Své učedníky světili na jáhny a na kněze, některé pak z kněží na biskupy. Věřící učili, čeho je ke spáse zapotřebí.

Apoštolové působili nejdříve v Jeruzalémě, později v celé Palestině a potom mezi pohany ve světě.

Ustanovování představených Církve s apoštolskou pravomocí:

Sk 14:21-23: „I v tomto městě kázali evangelium a získali mnoho učedníků. Potom se vraceli přes Lystru, Ikonium a Pisidskou Antiochii. Všude tam posilovali učedníky a povzbuzovali je, aby vytrvali ve víře; říkali jim: „Musíme projít mnohým utrpením, než vejdemo do Božího království.“ V každé té církvi ustanovili starší a v modlitbách a postech světili učedníky Pánu, v kterého uvěřili.“

Nástupci apoštolů v jejich plné moci brzy dostali jméno „episkopoi“ – biskupové. Dědicem Petrova prvenství v Církvi se stal biskup města Říma, kde byl Petr ukřižován.

Znaky, které dal Pán Ježíš své Církvi: jednotná, obecná a apoštolská

Jednotná: je jediná. Pán Ježíš řekl výslovně: „Založím svou Církev“, neřekl „založím své Církev“ (srv. Mt 16:18). Dále: Jan 10:16: „Bude jeden ovčinec, jen jeden pastýř.“ Tak věřili i apoštolové: Ef 4:5: „Jeden Pán, jedna víra, jeden křest.“

Jednotná – jediná: protože má jedno učení, jedny svátosti a jednu viditelnou hlavu.

Svatá: má svaté učení, prostředky k svatému životu a mnoho svatých, které Bůh oslavil zázraky. Panna Maria tuto svatost vykresluje nejlépe.

Projevy svatosti mají být: Jan 13:34-35: „Nové přikázání vám dávám, abyste se navzájem milovali; jako já jsem miloval vás, i vy se milujte navzájem. Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým.“

Obecná (katolická): Ježíš Kristus ji založil pro všechny národy a doby až do skonání světa. Svou podstatou je misijní, protože má šířit radostnou zvěst (Evangelium) po celém světě. Členem katolické Církve je každý pokřtěný, který se od ní dobrovolně neodloučil ani z ní nebyl vyloučen.

Apoštolská: pro svou Církev vyvolil a ustanovil Pán Ježíš apoštoly v čele se svatým Petrem. Apoštolové vysvětili za své nástupce biskupy. Tak vznikla „apoštolská posloupnost“ jako záruka předávání Kristovy moci.

Zj 21:3: „Hle, přibýtek Boží uprostřed lidí, Bůh bude přebývat mezi nimi a oni budou jeho lid; on sám, jejich Bůh, bude s nimi.“

Členové Církve

Pozvaní lidé do Církve v ní mohou zakoušet, že patří k něčemu velkolepému, co přesahuje hranice národů, dokonce hranice mezi časem a věčností, životem a smrtí.

Jsme s Bohem spojeni způsobem, který si On přál a ustanovil. Na svaté se můžeme obracet jako na své přátele, kteří nás předešli na věčnost.

V Církvi jsme spojeni i s dušemi zemřelých, kterým můžeme pomáhat v očišťování pro Nebe.

Jakého daru se nám dostalo! Jaký důvod k naději, k radosti a k plnému nasazení pro Boží království!

Lk 17:20-21: „Když se ho farizeové otázali, kdy přijde Boží království, odpověděl jim: „Království Boží nepřichází tak, abyste to mohli vypožorovat; ani se nedá říci: ‚Hle, je tu‘ nebo ‚je tam‘! Vždyť království Boží je mezi vámi!“

Jsem členem Božího království s Božími výsadami. Do nich patří také sedm svátostí, které ustanovil Ježíš Kristus.

SVÁTOSTI A SVÁTOSTINY KRISTOVY CÍRKVE

Svátosti: jsou to posvátné úkony, které ustanovil Pán Ježíš k našemu posvěcení.

Ke každé svátosti náleží tři věci: 1) ustanovení od Pána 2) posvátný úkon 3) milost Boží.

Svátostí je sedm: křest, biřmování, svátost oltářní, svátost smíření, kněžské svěcení a svátost manželství.

Svátostiny: jsou posvátné úkony a věci, kterými nás Církev doporučuje k ochraně Boží.

O Církvi jsme mluvili, že je „svatá“. Protože ji založil sám Pán. A že má také svaté prostředky ke spáse.

Zároveň v ní jsou lidé svatí, vlažní i hříšní. A to je problém. Neděláme si iluze... Mnoho lidí do ní nechce vstoupit, protože zažili od někoho z věřících nějakou bolest. Nebo jim ublížil dokonce kněz nebo biskup...

Jak se na to dívat? Vždyť problémy se nevyhýbají ani Církvi – a přitom to je to nejdokonalejší společenství, protože ho založil sám Boží Syn.

Podobenství o koukolu v pšenici

Ježíš promlouval k apoštolům a dal jim toto skvělé podobenství.

Mat 13:24-30; 36-43: „S královstvím nebeským je to tak, jako když jeden člověk zasel dobré semeno na svém poli. Když však lidé spali, přišel jeho nepřítel, nasel plevel do pšenice a odešel. Když vyrostlo stéblo a nasadilo na klas, tu se ukázal i plevel. Přišli sluhové toho hospodáře a řekli mu: ‚Pane, cožpak jsi nezasel na svém poli dobré semeno? Kde se vzal plevel?‘ On jim odpověděl: ‚To udělal nepřítel.‘ Sluhové mu řeknou: ‚Máme jít a plevel vytrhat?‘ On však odpoví: ‚Ne, protože při trhání plevele byste vyrvali z kořenů i pšenici. Nechte, ať spolu roste obojí až do žně; a v čas žně řeknu žencům: Seberte nejprve plevel a svažte jej do otýpek k spálení, ale pšenici shromážděte do mé stodoly.‘“

Potom opustil zástupy a vešel do domu. Učedníci za ním přišli a řekli mu: „Vylož nám to podobenství o pleveli na poli!“ On jim odpověděl: „Rozséváč, který rozsívá dobré semeno, je Syn člověka a pole je tento svět. Dobré semeno, to jsou synové království, plevel jsou synové toho zlého; nepřítel, který jej nasel, je ďábel. Žeň je skonání věku a ženci jsou andělé. Tak jako se tedy sbírá plevel a pálí ohněm, tak bude i při skonání věku. Syn člověka pošle své anděly, ti vyberou z jeho království každé pohoršení a každého, kdo se dopouští nepravosti, a hodí je do ohnivé pece; tam bude pláč a skřípění zubů. Tehdy spravedliví zazáří jako slunce v království svého Otce. Kdo má uši, slyš!“

Jaký mám já postoj k Církvi? Co se mi vybaví, když se řekne „Církev“?

Zažil jsem něco špatného od věřících? A co? Co to ve mně způsobilo?

Mluvil jsem o tom s Bohem?

Zažil jsem něco pozitivního od věřících? A co? Co mi to přineslo?

Jaký je můj postoj k Církvi dnes?

X. CHARISMA VZTAHU – Manželství a celibát

SVÁTOSTNÉ MANŽELSTVÍ

Gen 2:18: „I řekl Hospodin Bůh: „Není dobré, aby člověk byl sám. Učiním mu pomoc rovnou.“

Gen 5:2: „Stvořil je jako muže a ženu, požehnal jim a v den, kdy byli stvořeni, jim dal jméno.“

Gen 1:28: „A požehnal jim Bůh, a řekl jim Bůh: Plod'te a rozmnožujte se, a naplňte zemi. Podmaňte si ji, a panujte nad rybami mořskými, a nad ptactvem nebeským, i nade vším živým, co se na zemi hýbe.“

Mt 19:5-6: „A řekl: „Proto opustí muž otce i matku a připojí se k své manželce, a budou ti dva jedno tělo; takže již nejsou dva, ale jeden. A proto co Bůh spojil, člověk nerozlučuj!“

1Kor 11:11-12: „V Kristu ovšem není žena bez muže ani muž bez ženy, vždyť jako je žena z muže, tak i muž skrze ženu – všechno pak je z Boha.“

„Už nejsou dva, ale jeden“: manželská smlouva to je něco jako Boží láska, kterou jsou sjednoceni v Duchu Svatém.

V Novém zákoně se nezměnila podstata manželství – ale „změnil se Bůh“ tím, že se vtělil. Bůh jde do svátosti se svým tělem. Můžeme doplnit: „Jsou jedno tělo a to Tělo Kristovo.“

Gaudium et spes: „Křesťanští manželé jsou posilováni a jakoby svěceni k povinnostem a důstojnosti svého stavu, zvláštní svátostí a jsou prodchnuti Kristovým duchem. Spějí k vzájemnému posvěcení a společné oslavě Boha.“

Ef 5:31-32: „Proto opustí muž otce i matku a připojí se k své manželce, a budou ti dva jedno tělo.“ Je to velké tajemství, které vztahují na Krista a na církev.“ Manželé jsou „minicírkví“.

Tak jako kněz konsekruje hostii na Tělo a Krev Páně, tak partner „konsekruje“ (proměňuje) druhého.

Křesťanské manželství je vlastně „kněžské manželství“.

1Pt 2:9-10: „Vy jste však vyvolený rod, královské kněžstvo, svatý národ, lid získaný do vlastnictví... Kdysi jste ani nebyli lidem, ale teď jste lid Boží.“

Máme královské kněžství a manželé se posvěcují v síle tohoto kněžství. Z tohoto důvodu musí být oba křesťané – z důvodu kněžství. Proto smíšená manželství (věřící – nevěřící) – i když to Církev toleruje – nejsou svátostí. Nemůže se posvětit nepokřtěná strana.

Takové manželství se vrací do „starozákonního manželství“. Bohem je sice požehnané, ale není to svátost – není tam Tělo Kristovo.

Svátost manželství je nerozlučitelné

Svátost manželství je nerozlučitelné – je to Tělo Kristovo.

1Kor 7:10-11: „Manželům však nařizuji — ne já, ale Pán — aby žena od muže neodcházela. Když by však přece odešla, ať zůstává nevdaná nebo ať se s mužem smíří. Také muž ať neopouští ženu.“

Kdo by se rozváděl ze svátosti – trhá Tělo Kristovo. Neshody v takovém manželství bičují Kristovo Tělo.

Svátost manželství je svou podstatou zaměřena ke spáse manželů a dětí.

„Manželství je posvátná role, v níž muž a žena smí zahrát lásku Boha ke světu a lásku Krista ke své Církví“ (F. G. Friml).

Manželství je největším nástrojem spasení Bohem. Manželství je škola umírání svému egu. Je to veliká oběť – to znamená také zdroj velkých milostí. Prodchnuti Kristovým duchem spějí k vzájemnému posvěcení.

Mt 18:20: „Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich.“

Kristus je mezi manžely ustavičně. Jedná se o dva křesťany. V obou duších stále trvá určité zmocnění a z tohoto vztahu s Kristem se navzájem posvěcují.

Podobně jako při setkání dvou životů: spermie + vajíčka. V okamžiku setkání je to zcela něco jiného – JEDNOTA.

Manželé: tyto dvě bytosti se setkávají a stávají se jedním tělem, a to tělem Kristovým.

Manželská smlouva

V posvátné smlouvě je důležitý Ježíš – nikoli pouze manželé. „Vezmi si mě – toto je moje tělo, moje krev“... Manželská „konsekrace“, proměnění. Tímto slibem se manželé posvěcují navzájem – mají výsadu „posvěcení darů“. Konsekrují se na Kristovo mystické Tělo. Ježíš má dost moci, aby je proměnil „na své Tělo a Krev“.

Manželství je obecné kněžství, kdy manželé navzájem konsekrují svá těla. Dva lidé mají nesmazatelné znamení křtu ve své duši. Křesťanský obřad, slib, má královskou sílu.

Není manželská svátost, když je jeden pohan. Nemohou se navzájem posvětit. Církev je pouze účastná jako svědek. Nepokřtěný člověk tedy nemůže přijmout svátost, ani ji udělit. Proto svazek není svátostný.

Svatý Pavel se vyjadřuje docela drsně:

2Kor 6:15-16: „Nedejte se zapřáhnout do cizího jha spolu s nevěřícími! Co má společného spravedlnost s nepravostí? A jaké spolužití světla s temnotou? „Jaký souzvuk Krista s Beliálem? Jaký podíl věřícího s nevěřícím? Jaké spojení chrámu Božího s modlami? My jsme přece chrám Boha živého.“

Tělo Páně je nerozdělitelné – proto se nemají křesťané rozvádět.

Ef 5:31: „Proto opustí muž otce i matku a připojí se k své manželce, a budou ti dva jedno tělo.“

Svátost manželství je udělena speciálně, aby si navzájem pomohli ke spáse své a spáse dětí. Od počátku se tomu Církev věnovala. V manželství může člověk sehrát roli vztahu Boha k Církvi, lásku Ježíše ke člověku a lásku vzájemnou.

IX. příkázání: „Nepožádáš manželky bližního svého...“

Protože je to krádež. V pohanském manželství je to krádež, v křesťanském je to svatokrádež = znesvěcení Kristova Těla. Ježíšovo Tělo trháme na kusy... Hříchem je Ježíš raněn, rozchodem ukřižován.

Jednotu vztahu zajišťuje Duch Svatý. Vznešenost jednoty se vytváří ve svátosti, v „celebrování Jeho vzkříšení“. Každý křesťan, který obětuje své těžkosti do Kříže – může také požadovat vzkříšení. U manželů je rozdíl v obětování – sebeobětování své vůle pro druhého. Tak se Pánova přítomnost dává najevo aktuálně – neboť ten druhý je pro něho Ježíšovým Tělem. Toto je „posvěcující bohoslužba“.

Řím 12:1-2: „Pro Boží milosrdenství vás vyzývám, bratři, abyste vydávali své životy Bohu jako živou, svatou a příjemnou oběť; to bude vaše pravá bohoslužba. Nenechte se formovat tímto světem – raději se nechte proměňovat obnovou své mysli, abyste dokázali poznat, co je Boží vůle – co je dobré, náležité a dokonalé.“

Toto mohou křesťané praktikovat po celý den mnohokrát: vyhovět druhému, aby on byl šťasten.

J.V. Mooser: „Kdo miluje, dává se druhému. Kdo je zamilovaný, ten si druhého bere.“

To je rozdíl: 1) „se dává“ 2) „si bere“ = to je sobectví.

K lásce se musíme vychovat skrze zamilování. Pedagogika Boží je, abychom do lásky dokázali vstoupit. „Láska je tedy láskou, která neočekává od druhého žádnou lásku“ (Antoine de Saint-Exupéry). To je silné kafe...

„Ty už mě nemáš rád!“ kolikrát slyšíme s podtextem citového vydírání. Člověk chce druhého vlastnit. Chce ho mít pro sebe. Nechce dávat, ale brát.

Být pro druhého a nemyslet jen a jen na sebe. Nežádat víc, než dávat. „Kdo můžeš slyšet, slyš.“

Když to udělá i ten druhý – dostane okamžitě to samé. Především to platí o Ježíši: když ty se vydáš – On určitě! A hned. Jak rozrazíš vrata své odevzdanosti – tak těmito vraty projde Jeho milost. Jak budou otevřeny a nakolik – tak přijde a natolik Boží láska, která všechno vynahradí.

Jan 13:20: „Amen, amen, pravím vám, kdo přijímá toho, koho pošlu, mne přijímá. A kdo přijímá mne, přijímá toho, který mě poslal.“

Přijímáme „svaté přijímání Těla“, kterého se smíme dotýkat. Manžela a manželky. Církev hovoří vždy o JEDNOM tělu. Oba se odevzdali navzájem. Nemají už své tělo – dali ho partneru. Nemají ho pro sebe, ale pro druhého.

Jak 1:17: „Každý dobrý dar a každé dokonalé obdarování‘ je shůry, sestupuje od Otce nebeských světél.“

Shůry sestupuje dokonalý dar. „Ženo: tvůj muž je dokonalý.“ „Muži: tvá žena je dokonalá.“ Protože v tom daru vidíme Boží obraz. Domyslet to do důsledku.

Ježíš by pro tvou spásu udělal to samé, jako pro celý svět. Taková je cena člověka. Bůh by duši člověka nevyměnil za celý Vesmír. Vždy ho stvořil pro člověka. A takovou cenu má tvůj partner. Víš o tom? To lze vidět pouze očima víry, ne světskýma očima, ty mají zákal...

Nevidět druhého povrchně. Nehledět na „obal“, ale na „obsah“ – Kristovu duši.

Dětem říkat: „Jednou dostaneš dar od Boha, až budeš veliký – bude to tvá nevěsta.“ Naučit děti očekávat dar s vlastním odevzdáním. S obětováním, darováním se Božimu daru. Za dar se děkuje. A přijímá se s věrností, s odevzdaností.

Důvěra je hodna královských dětí. Nedávat si zlaté klece a zlaté okovy. Partner není božstvo! Pozor na to. Bůh trvá na svobodě člověka. Bez svobody bychom Boha nemohli milovat. Stejně tak partnera. Svoboda je riskantní. I když tušíš, že ji druhý může zneužít. V tom musíš Boha následovat. Jen tak tě bude druhý opravdově milovat.

Neutiskovat „ve jménu jednoty“ svým žárlením, vydíráním – to je cesta zotročení. Otrok neoplácí láskou, nikdy... Strach zahání lásku – to je konec...

Věrnost: manželé neuzavírají věrnost jen druhému – ale Bohu – skrze druhého.

Milovat partnera nejen proto, jaký je – ale jaký by mohl být. Milujte možnosti, nejen výsledky. Milovat pro sledování ideálů. Milovat i snahu, touhu... Milovat i chudobu v tom druhém, aby ji on mohl milovat ve mně. Chudoba tělesná: vzhled, síla, krása. Chudoba duševní: chytřejší, nadání, intelekt. Když se dokáže zamilovat do chudoby partnera, mám vyhráno, protože mne nebude rozčilovat, dráždit... Stářím té chudoby přibývá: pleš, vrásky...

Není důvod se stydět za partnera, že je hloupější než já. Jakmile připustíš pohrdnutí chudším partnerem – zkrachuješ. A kolikrát jsi nespravedlivý, protože ses zaměřil jen na jednu vlastnost. Ježíš by ho miloval. Ať se do vztahu nevlíží stud za partnera, pocit zklamání... Kdo jsem, abych druhým pohrdal? Kristus jím nepohrdá!

Vztah něžnosti a lásky. Bez manipulace, vydírání, zesměšňování, ironie... Nenutit druhého do něčeho podle svého: do vzdělání, zaměstnání... Nutit pouze do milování – ale SEBE!

MANŽELÉ JSOU POVOLÁNI

Manželství je Boží dar a povolání, ke kterému Bůh volá.

Povolání je charakteristické tím, že něco OPOUŠTÍ.

Mt 19:5: „A Ježíš řekl: „Proto opustí muž otce i matku a připojí se k své manželce.“

Charisma manželství: Manželství je dar i charisma. Brát i sloužit. Nádech a výdech. Duch působí neustále a Jeho působení slouží k posvěcení manželů ale i ke spasení v okolí. Příklad svatých manželů mnohokrát zachránil jiné manželství! Nemohou hledat jen sami sebe. Štěstí se nachází ve společenství Kristově.

Francesco de Osuna (učitel sv. Terezie Veliké): „Svatý stav manželství, je také řeholí, řádem, který nebyl založen Františkem či Petrem nebo Dominikem – ale Bohem samým skrze věčné Slovo v pozemském ráji.“

MANŽELSKÁ POSLUŠNOST

1Kor 11:3: „Rád bych, abyste si uvědomili, že hlavou každého muže je Kristus, hlavou ženy muž a hlavou Krista je Bůh.“

Charakterizován je tedy domácí „miniklášter“. Postoupanost autority dané Bohem.

1Pt 3:1-2: „Stejně i vy ženy, podřizujte se svým mužům; i když se někteří z nich vzpírají Božímu slovu, můžete je beze slov získat svým jednáním, když uvidí váš čistý život v bázni Boží.“

1Tim 2:12: „Nedovoluji, aby žena sama poučovala, ani aby měla nějakou moc nad mužem; má se v tichu držet zpátky.“

Manželství můžeme chápat jako „řeholi“. Muž je představeným – „není ale takového blázna, který by mu záviděl, ani takového, který by záviděl opatu.“

MANŽELSKÁ ČISTOTA

Manželé, když spolu žijí tělesně – je to čistota.

Manželé, kteří se sexuálně odpírají – je to nečistota.

Sv. Klement Alexandrijský: „I to je stav, když žije se svou zákonitou manželkou.“

Sv. Augustin: „Nejen zdrženlivost, ale i vztah manželský je dar Boží.“

Vstupování do vztahu jako k potěšení druhého. Nesledovat jen vlastní ukojení. Být otevřen možnému početí. (Sobectví se může projevit i vůči zatím neexistující bytosti – že jí nedám šanci, nedovolím jí vstoupit do života, ani když si to Bůh přeje.)

1Kor 7:4-5: „Žena nemá své tělo pro sebe, ale pro svého muže. Podobně však ani muž nemá své tělo pro sebe, ale pro svou ženu. Neodpírejte se jeden druhému, leda se vzájemným souhlasem a jen na čas, abyste byli volni pro modlitbu. Potom zase buďte spolu, aby vás satan nepokoušel, když byste se nemohli ovládnout.“

Sv. Pavel nepovažuje za perspektivní nebýt spolu. Sexuální vztah za těchto okolností je silná zbraň proti satanu.

MANŽELSKÁ CHUDOBA

Nemám nic, ani vlastní tělo – vše věnuji partneru.

Posvěcování vztahu je silnou zbraní proti satanu. Pro něho je manželství, které nefunguje, šancí plivnout Kristu do Tváře. Dnes je 50% manželství rozvedeno. Trhání Kristova těla. To satan dobře ví. Útočí a sklízí úspěchy...

Může působit ve jménu nějakého divného „ctnostného života“. Ale co s tím, když je partner sexuálně odmítán, je pokoušen k nevěře a neunese požadavky svého těla? To by bylo „divné náboženství“...

„Aby vás satan nepokoušel.“ Pozor na pseudoctnosti! Zlý dokáže napodobit všechno. Kromě lásky a poslušnosti.

Chudoba manželství: darovat se druhému, v kterém vidím Krista.

Když se navzájem odevzdávají. Když si odevzdal své tělo a nezbylo ti nic – tak co si vynucuješ?

1Kor 7:14: „Nevěřící muž je totiž posvěcen manželstvím s věřící ženou a nevěřící žena manželstvím s věřícím mužem, jinak by vaše děti byly nečisté; jsou však přece svaté!“

Ovšem za předpokladu, že si okamžitě nebereme zpět, co jsme dali.

Manželství je povolání. Celibát je vyšší stav. Ale subjektivně je vyšší to, k čemu tě povolává Bůh. To je pro Boha cennější. I malá funkce, kterou žádá Bůh – než vlastní „velká role“. „Quo vadis? – Kam kráčíš?“

Řád lásky pro manžely

1) Bůh.

Dt 6:4: „Slyš, Izraeli, Hospodin je náš Bůh, Hospodin jediný.“

Mt 6:32-33: „...po tom všem se shánějí pohané. Váš nebeský Otec přece ví, že to všechno potřebujete. Hleďte především jeho království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno.“

Mt 10:37: „Kdo miluje otce nebo matku víc nežli mne, není mne hoden; kdo miluje syna nebo dceru víc nežli mne, není mne hoden.“

2) Po Bohu manžel-ka.

Gn 2:24: „Proto opustí muž svého otce i matku a přilne ke své ženě a stanou se jedním tělem.“

Ef 5:28: „Proto i muži mají milovat své ženy jako své vlastní tělo. Kdo miluje svou ženu, miluje sebe.“

3) Děti, ne rodiče.

1Tim 3:4-5: „Má dobře vést svou rodinu a mít děti poslušné a počestné; nedovede-li někdo vést svou rodinu, jak se bude starat o Boží církev?“

1Tim 5:8: „Kdo se nestará o své blízké a zvláště o členy rodiny, zapřel víru a je horší než nevěřící.“

4) Rodiče, ne příbuzní.

Vždyť ti nám dali život.

Máme k nim povinnou úctu a co splácet.

5) Práce pro obživu.

Mt 6:25: „Proto vám pravím: Nemějte starost o svůj život, co budete jíst, ani o tělo, co budete mít na sebe. Což není život víc než pokrm a tělo víc než oděv?“

6) Odpočinek, zábava.

Mk 6:31: „Řekl jim: „Pojďte sami stranou na pusté místo a trochu si odpočiňte!“ Stále totiž přicházelo a odcházelo mnoho lidí, a neměli ani čas se najíst.“

Časté chyby v manželství

Chodit do kostela ve všední dny, když je partner proti? Zvážit, spíše nechodit. V neděli však ano, i kdyby byl partner proti.

Pozor na společenství a naše úkoly v něm – aby nerozvracely rodinu.

Manželky: častá chyba, že upřednostňují děti před manželem. Děti netvoří tajemnou jednotu! Nezbožňovat dítě – jinak se bortí manželství. To je praxe. Maminka se motivuje láskou k dítěti, manžel někde v pozadí – tím uráží Krista v manželu! Děti jsou určeny, aby jednou vyletěly z hnízda – ale manžel zůstane. Nepodřezávat pod sebou větve! Tolik se starala o děti, že zapomněla na manžela – Krista. Manžel je více než děti – to je svátost! Jinak je POHŘEB manželství.

Táta: chodí apoštolovat. Myslí, že manželka nemá pochopení – ale on se staral více o ostatní, než o své. Extrém. Porušena hierarchie hodnot, to se časem vymstí.

Badatelé, kumštýři, vědci: Bohu se nelíbí, když jsi našel vynález – a přitom tvoje děti tě neznaly. Kdyby Bůh chtěl, nápad ti dá i v autobusu, ve snu... Nezaměňovat Boží hodnoty a Jeho vůli za vůli vlastní, nebo pohřbíváme manželství, výchovu, vztahy. Tím vším, tou zkeslenou obětavou láskou pro jiné hodnoty, než ty pravé. Tím nahráváme satanu na smeč a ten boduje naším rozkladem svátostí – trháním Kristova Těla.

Práce: makám tolik, že ani v neděli nemůžu chodit do kostela. To není pravda. Takto se nám vztah dařit nebude – bez posvěcování svátostmi. Neboť konám já – a Boha konat nenechám.

Mk 10:29-30: „Ježíš jim řekl: „Amen, pravím vám, není nikoho, kdo opustil dům nebo bratry nebo sestry nebo matku nebo otce nebo děti nebo pole pro mne a pro evangelium, aby nyní, v tomto čase, nedostal spolu s pronásledováním stokrát více domů, bratří, sester, matek, dětí i polí a v přicházejícím věku život věčný.“

CELIBÁT

Celibát je stav duše provdané nejmilejšímu Ženichovi.

Jedná se o amputaci vášni. V síle darů Ducha Svatého se člověk rozhodne žít nesexuálně – pro Království Boží.

Mt 19:10-12: „Učedníci mu řekli: „Jestliže je to s mužem a ženou takové, pak je lépe se neženit.“ On jim odpověděl: „Ne všichni pochopí to slovo; jen ti, kterým je to dáno. Někteří nežijí v manželství, protože jsou k tomu od narození nezpůsobilí; jiní nežijí v manželství, protože je nezpůsobilými učinili lidé; a někteří nežijí v manželství, protože se ho zřekli pro království nebeské. Kdo to může pochopit, pochop.“

„Pochopení“: není to něco jako „kdo na to má“... Je to povolání pro neobvyklý stav. Přírozené povolání je manželství. Celibát je povolání „nepřírozené“, ale není na hlavu, je charakteru „nadpřírozeného“, protože volajícím je Nebeský Ženich. Bůh nejdříve hovoří k srdci člověka. Bůh hodlá do tohoto stavu povolávat.

Je ovšem více důvodů, proč jsou lidé svobodni:

- 1) „Kdo se takto narodil“: nemocní tělesně i duševně, mrzáci, nevyvinutí...
- 2) „Učinění druhými“: dříve např. eunuši v harému, lidé zmrzačení druhými na těle i na duši...
- 3) „Rozhodli sami“: rozhodnutí svobodné vůle přijmout Boží dar

Vulgáta, původní překlad: „Kterí sami sebe vykastrovali pro Království Boží“. Amputace sexuální vášně. Vzorů pro tento stav je mnoho: sv. Jan Křtitel („nenarodil se z ženy nikdo větší“), sv. Pavel nebo nakonec sám Ježíš Kristus – vzor celibátníka.

Ježíš měl svou Nevěstu – Církev. Nejdražší Církev, nejdražší Nevěstu, pro kterou byl a je a bude vždy ochoten učinit VŠE.

Celibátník musí mít srdce otevřenější, než manžel. Po něm se bude žádat, aby si vzal Nevěstu o tisíci hlavách a jí se zcela vydal.

1Kor 6:17: „Kdo se oddá Pánu, je s Ním jeden duch.“

1Kor 7:35: „To vám říkám, abych vám pomohl, ne abych na vás hodil smyčku, ale abyste žili důstojně a věrně lnuli k Pánu bez rozptylování.“

1Kor 7:32-33: „Já bych však chtěl, abyste neměli starosti. Svobodný se stará o věci Páně, jak by se líbil Bohu, ale ženatý se stará o světské věci, jak by se zalíbil ženě, a je rozpolcen.“

„Rozpolcen“: rozdělen svou pozorností. Když mluvíme o celibátu, tak mluvíme POUZE jako o člověku, který je zdravý a odhodlaný se nasadit pro Boží Království, pro spásu druhých.

Tento člověk je plně ochoten jet kamkoliv – do Japonska, do Afriky... kam Církev potřebuje. Je OCHOTEN a SVOBODEN. V tom je jeho poslušnost i chudoba, hlavně od sebe...

Mk 12:25: „Až lidé vstanou z mrtvých, nebudou se přece ženit ani vdávat, ale budou jako Andělé v Nebi.“

Celibátník není jako Boží Anděl, ale je připomínkou toho, co bude v Božím Království.

Kdo může přijmout celibát?

Má to být člověk, který bere člověčenství vážně. Ne „antičlověk“, který nenávidí lidskou přirozenost, je plný mindráků, nesnáší druhé pohlaví atd.

Celibátník, který je sám, nemůže být nikdy „ÚPLNÝ“, chybí mu druhá část: ŽENA. Je to člověk „invalidní“

Gen 2:18: „Není dobré, aby byl člověk sám.“ Celibátník musí přiznat, že mu v životě něco schází.

Předpoklady dobrého celibátníka: měl by být lidsky zralý – nikoli ten, který nenávidí ženy, pohrdá jimi, nebo nesnáší manželství (buď že mu v životě ženy ubližovali nebo rodiče měli odstrašující manželství a on si manželství zhnusil apod.).

Kdo se dívá na manželství přes prsty, něco v sobě potlačuje a je ve velkém pokušení, že to stejně někdy praskne... Proto shazuje tento stav. To by Sigmund Freud přímo jásal!

„Já se nebudu v životě otravovat s fakanama nebo s nějakou babou!“ – věru „ukázkový“ celibátník, jen „takových víc“ – ať jása i satan...

Může předstírat svatost ze všech sil, svou „zbožnost“, dokonalost... Čas stejně jednou ukáže, jaké kdo má základy. Takové atributy nemá Boží celibátník.

Boží celibátník přijme sebe za člověka se vším všudy, i se sexem apod. Se všemi obtížemi biologickými, fyzickými, duševními. Žádný úzkostlivý blázen bojící se sexu a pohlavního styku, impotent...

Pozor na motivace! Žádné: „Já bych manželství nezvládl!“ – tak šup do řehole, chyba! Ze strachu z pohlavního života nebo ze sobectví atd. Zakrýt svou ubohost celibátem, kněžstvím = NESMYSL!

Děvče vidělo špatné manželství, domácí teror: „Raději se nevdám – abych nezažila to, co maminka!“

Takoví lidé jsou neuzdravení a na místě celibátníků NAPROSTO NEVHODNÍ. Napáchají v životě víc škody, než užitku. Jak mají vést druhé? Dobře zpovídat?...

Charles de Foucauld o celibátu: „Stav duše provdané nejmilejším Ženichem.“ Není to stav „svobodného“, na volné noze – ale „ženatého“.

Gen 1:28: „Plod'te, množte se a naplňte zemi.“

Všichni jsme povoláni ke stavu plodnosti. Na to uzavíráme sňatek Ať už s ženichem, nevěstou nebo Ženichem.

Rodit nové potomstvo, rodit vírou nové potomstvo. Plodným svazkem. Nemyslet si, že zalezu jako jezevec do nory (kláštera) a budu celibátník – to je neplodnost! Celibát lze uplatnit ve vztahu, v odevzdanosti druhým. To je „být plodným duchovně a rodit nové potomstvo“. Jezevec sám v noře ho nezplodí.

Sv. Řehoř Naziánský: „Ať si druzí ovládají dokonale tělo – dělají-li to bez lásky, neříkám tomu čistota.“ Čistotu čistotou dělá LÁSKA, nikoli sama zdrženlivost. To je andělská zdrženlivost.

Sv. Kateřina Sienská: „Nechtít zlo, ale ani dobro, které není ve shodě s Boží vůlí.“

Čistý je ten, který přemáhá lásku láskou. Kdo uhasí oheň těla ohněm ducha. Tak se řeší pojem celibátu. Zavoláme do svého srdce více lásky. Nehasit „vodou“, když nám hoří tělo – ale Duchem Svatým.

Sv. Jan Klimak: Čistý je ten, kdo přemáhá lásku láskou, kdo uhasí oheň těla ohněm Ducha.“

Celibát je jako uříznutá noha: Ježíš ani Panna Maria ti nedají protézu – ale dají ti něco jiného: křídla. „Bože, nemám na to. Ale s Tebou ano!“ Nenaparovat se, uznat: „Nemám na to!“ Ne jóga, askeze, ale ještě více se radikálně otevřít Duchu Svatému, Lásce. Otevírat se lásce.

Řeholník je viditelným znamením pro volitele Božího Království. Problém s celibátem souvisí s problémem lásky k Bohu. Iluze rozkládají oba stavy, manželský i celibátní.

Řád pro celibátníka

- 1) Bůh (příbuzní jsou zaopatřeni).
- 2) Dílo Boží.
- 3) Obživa.
- 4) Rekreace.

Řád pro manžely

- 1) Bůh.
- 2) Partner.
- 3) Děti.
- 4) Práce.
- 5) Rekreace

Běda všem, když začneme něco z posvátné hierarchie přehazovat...

Problém člověka odešlého z řeholního života

Po svatbě ochladl cit – to se stává každému manželství.

Ale reakce člověka odešlého z řeholního stavu je taková: „Bůh mne trestá! Zvolil jsem špatně. Teď se to už nedá vrátit! Jsem ubohý a v trestu. Měl jsem zůstat řeholníkem!“ A sám sebe uzavře do smutku. Jako když se nemůže ukázat na oči Otcí, kterého zradil.

Na takovém poli pak zdárně může působit satan jako Trapič duše.

Dokonce někomu zemře dítě; samovolný potrat atd. A tito chudáčkové se trápí, vyčítají si odchod z řehole, myslí, že je Bůh postihl trestem... „Měl jsem být tam – a ne tady...“

To nevádí. Už se to stalo. Nezoufat. Bůh s námi půjde vždy, po každé cestě. Bůh bude doprovázet i toto manželství. Budou přicházet nemoci, úrazy... stejně jako na ostatní. Nemyslet ani na „svaté babky a spol.“, kteří takového člověka pomlouvají jako největšího zrádce. Manželské soužití by mohlo velice trpět tím vyčítáním sobě. Bůh netrestá za to, že jsme nešli do celibátu!!!

XI. MODLITBA V JAZYCÍCH

Nástroj jazyka – spojení s Bohem

Evropan ztratil smysl pro tajemství. Materialismus to do nás přímo vtouká. Ale ono existuje. Člověk, který ztratí smysl pro tajemství – je kupodivu vykořeněn ze sebe. Člověk – to je největší stvořené tajemství.

Glosolálie řec. = dar jazyka.

Dar, jako dar modlitby. Je to směr od nás k Bohu. Je to „telefonní linka k Bohu“. Charismatem se stává, když Bůh využije této linky a z obráceného konce jde k nám.

Dar promlouvání: to není od nás k Bohu – ale od Boha k nám. S výkladem v případě, že je překladatel nebo člen tomu sám rozumí.

Dar modlitby: nabízí Duch Svatý k upevnění spojení s Pánem.

1Kor 14:14: „Kdybych se modlil ve vytržení, modlil by se můj duch, ale má mysl by toho nebyla účastna.“

Duch Boží se modlí v člověku. To buduje člověka samotného, jeho spojení s Bohem, které je pravé tajemství. Modlitba má dva kanály: 1) rozumem, 2) duchem, srdcem.

Rozumem: můžeme přemýšlet o všem

Duchem: modlíme se v jazyku a můžeme zároveň velmi dobře naslouchat druhému, dokonce lépe! Je to proud, který se line z nás – aniž by rozum se musel zabývat tím, co říkáme, jak artikulujeme.

Kdo má tento dar, přiblíží se Božímu tajemství. Nerozumíme jazyku – ale k tajemství blíže, ono se přiblížením prohlubuje. Za celý život neprozkoumáme Boží tajemství. Je to nástroj pro užší spojení s Bohem. Mluvíme k Bohu, ne k lidem. Promlouvání k lidem je charisma.

1Kor 14:2: „Vždyť kdo ve vytržení mluví jazyky, nemluví k lidem, nýbrž k Bohu, a nikdo mu nerozumí. Je puzen Duchem, ale to, co říká, zůstává tajemstvím.“

„Řeč rodiny Boží“: Bůh nám přibližuje dětství, že jsme se narodili pro nový vztah, nové řeči. Prohlubuje Boží synovství. Řeč lásky Božích dětí.

Výhodou je, že satan této řeči nerozumí, neumí ji přeložit. Satan nemůže rozumět lásce.

„Je to už existující jazyk. Je to jazyk národů, které teprve přijdou“ – není to pravdy! Slova v jazyku nepředstavují pojmy. Jazyk je abstraktní, ale má obsah.

Výklad jazyka: není překladem slov, ale obsahu.

Dar jazyka: Duch Svatý si bere schopnost našeho hrdla a dovoluje nám promlouvat jinak. V takové situaci, kdy člověk má dar jazyka, si je 100% vědom, že to není z něho. Hrdlo se stalo nástrojem Ducha Svatého. Hrdlo intonuje samo. Proud slov se řine...

Promlouvají z vytržení: ekumenický překlad, ale špatný. Bůh s námi nemanipuluje. Jazykem se mohou modlit vždy tak, já sám chci, nejsem donucen.

Touha po ustavičné modlitbě.

Řím 8:26: „Tak také Duch přichází na pomoc naší slabosti. Vždyť ani nevíme, jak a za co se modlit, ale sám Duch se za nás přimlouvá nevyslovitelným lkáním.“

Křesťané ustavičně řešili problém ustavičné modlitby. Východní Církev, poustevníci začali říkat dokola: „Ježíši, Synu Boží, smiluj se nade mnou!“ Po celý den, tisíckrát... Dar jazyka nevyžaduje takovou námahu. Člověk se někdy probudí v noci svým hlasem jazyku.

Duch Svatý si bere hrdlo do služby. On sám vnuká melodie, jako když ptáci chválí Pána. S vědomím, že se s námi modlí Duch Svatý.

To je jazyk, kterým jsme nehřešili!

Jím budujeme sebe. Do uzdravení našeho nitra a do odstranění nedůvěry vzroste důvěra v Boží pomoc. Bůh využije, že z mého nitra vyplave nevyslovitelné, zapadlé věci, které ani

nedokážeme vyjádřit, na které jsme zapomněli. Čistíme tím nitro, vnášíme světlo. Podporujeme nastavení Duchem Svatým. Nezdráhat se mluvit něco náročného, nesrozumitelného.

Bůh si nás připravuje k práci, k vnuknutí... Nemusí jít o něco tak důležitého, jako třeba u sv. Bernadetty. Ale bortí se bariéra, kterou nastavil do cesty rozum. Ale rozum „nemůže“ pochopit Boha. Mluvíme jako dítě, které si brouká v kočárku. Mezi a matkou je kontakt, i když nerozumí všemu, co dítě říká.

„Mluvením v jazycích nebraňte, neuhášejte“: tento dar je významný. Jako dveře pokoje: je tam přijímací místnost, ale důležité projít dveřmi. Není to jediná cesta, ale je důležitá.

Cvičíme se v pokoře, poslušnosti i v minibláznovství.

Řím 8:26-27: „Tak také Duch přichází na pomoc naší slabosti. Vždyť ani nevíme, jak a za co se modlit, ale sám Duch se za nás přimlouvá nevyslovitelným lkáním. Ten, který zkoumá srdce, ví, co je úmyslem Ducha; neboť Duch se přimlouvá za svaté podle Boží vůle.“

Je to přímlovná modlitba. Duch Svatý se přidružuje a je to ve shodě s Boží vůlí. Nevíme, za co se správně modlit – modlíme se tedy v jazyku. Nemáme dojem, že jsme Bohu diktovali – ale plnili Boží vůli.

Zpěv v jazycích

Dáváme hrdlo k dispozici Duchu. On využívá naši nabídku. Přijímat s odevzdaností. Nekladu Bohu podmínky. Předpoklad: touha chválit Boha a pocit vděčnosti.

Terezie z Avily: „V takové chvíli chce člověk Boha chválit všemi jazyky.“

Znovuotevření zasypaného pramene – to je v každém z nás. Je třeba otevřít průduch.

V katolické Církvi se o tom moc nemluví, ale jsou známy zprávy z deníků svatých. Sv. Ignác zaznamenával dar jazyku a dar slz. Slzy jsou produkt našich očních váček, ale vypudí je Duch Svatý. To jsou slzy radosti, nejen emocí, radost ducha. Slzy chval a touhy, vděčnosti.

Obnova v nekatolických církvích zdůrazňovala na prvním místě dary – ale bez základů. To nejsou světci!

PANNA MARIA

Lk 1:39-49: „V těch dnech se Maria vydala na cestu a spěchala do hor do města Judova.

40Vešla do domu Zachariášova a pozdravila Alžbětu. Když Alžběta uslyšela Mariin pozdrav, pohnulo se dítě v jejím těle; byla naplněna Duchem svatým a zvolala velikým hlasem: „Požehnaná jsi nade všechny ženy a požehnaný plod tvého těla. Jak to, že ke mně přichází matka mého Pána? Hle, jakmile se zvuk tvého pozdravu dotkl mých uší, pohnulo se radostí dítě v mém těle. A blahoslavená, která uvěřila, že se splní to, co jí bylo řečeno od Pána.“ Maria řekla: „Duše má velebí Pána a můj duch jásá v Bohu, mém spasiteli, že se sklonil ke své služebnici v jejím ponížení. Hle, od této chvíle budou mne blahoslavít všechna pokolení, že se mnou učinil veliké věci ten, který je mocný. Svaté jest jeho jméno.“

Zvolili jsme si k úctě Marii jako osobu plnou Ducha Svatého. Ona se nechala vodit Duchem Svatým. První Mariiny kroky po Vtělení Slova jsou pro nás důležité, velice poučné.

„Blahoslavená, která jsi uvěřila“: jí říká samotný Archanděl Gabriel. Víra je sebeodevzdání. Maria se spojila s Bohem takovým způsobem, který na zemi nebude překonán. Sv. František: „Maria se Bohu stala vším: Otci – dcerou, Duchu – nevěstou, Synu – matkou.“ Lépe to snad vystihnout ani nejde...

Maria měla jako první zkušenost s Tělem a Krví, první křesťanka! Maria putuje s Tělem Páně v sobě. Nosila Boha v sobě v podobě ztělesněné. Přítomnost Boží v člověku. Ona se Mu odevzdala: své tělo a svou krev, všechno. Matka Slova Božího. „Život ze života.“

Máme být nositeli Krista mezi lidmi. Ne dary na prvním místě, ne charismata – ale posvěcení naší duše, svatosti na prvním místě!

Maria žila běžný život – ale v plnosti Ducha Svatého. Na obyčejný její pozdrav „se pohnulo i dítě v lůně“ sv. Alžběty. V tom okamžiku bylo dítě Jan plno Ducha. Nemusí být žádných magických gest – ale blízkost milujících osob a Ducha Svatého.

Blízkost odevzdávajícího a přijímajícího. Rozsévát Ducha kolem sebe bytostně, radostně – ne nějakým vnučováním, „evangelizováním“ na sílu... Pozor na nabízení „nezralého ovoce“. Čekejte, až se sami zeptají na naše chování. Na zdroj naší radosti a pokoje. Nic nevnučovat – to budí agresivitu, nezám, odpor vůči nám (to dělají Jehovisté a tím v lidech pěstují odpor)... Naše vlídné chování – nejen řeči. Naše láska – ne slova.

„Požehnaná jsi nade všechny ženy“: Alžběta ovšem pozdravuje i Plod. Zde je spolehlivý základ: SKZE MARIÍ K JEŽÍŠOVI. To dělá Alžběta – „naplněna Duchem Svatým“, proto poznává, co má dělat a dělá to. Zdraví Marii a Ježíše. Matku a Dítě.

„Čím jsem si zasloužila, že ke mně přišla Matka mého Pána?“: Čím jsme si zasloužili, že Bůh přichází k nám?

„Matka mého Pána“: „Jen v Duchu Svatém můžeš říci“ Ježíš je Pán“, píše sv. Pavel. Toto je charisma. Alžběta to nemohla říci bez Ducha Svatého.

Efezský koncil prohlásil Marii za Matku Boží. To samé řekla už Alžběta – v síle Ducha Svatého.

„Radostí se pohnulo dítě“: to je reakce ducha. Naše reakce na přítomnost Ducha Svatého.

„Blahoslavená“: máme i my být blahoslavení, když uvěříme. To je nejdůležitější. Alžbětino nadšení přechází i na Marii. Maria je jako člověk ovlivněna proctvím své tety. Alžbětě neřekl nikdo z lidí tyto hlubiny – ale Duch Svatý jí to sdělil v srdci. Otevírají se nové možnosti působení Ducha – přesakování jiskry z člověka na člověka.

Hierarchie hodnot je jako při stavbě domu:

Základy	Bůh
Zdi	Svatosti
Strop	Služba
Střecha	Charismata

Mt 7:22-23: „Mnozí mi řeknou v onen den: ‚Pane, Pane, což jsme ve tvém jménu neprorokovali a ve tvém jménu nevymítali zlé duchy a ve tvém jménu neučinili mnoho mocných činů?‘ A tehdy jim prohlásím: ‚Nikdy jsem vás neznal; jděte ode mne, kdo se dopouštíte nepravosti.‘“

Je možné tedy dělat spoustu věcí a divů – a být přitom úplně vedle.

Starat se především o to, aby „naše jména byly zapsány v Nebi“, v Knize života. Charisma je Boží slitovnost nad člověkem, kterého Bůh skrze mne může uzdravit – já jsem jen prostředník, ne divotvůrce. Já jsem na druhé koleji – Bůh to dělá pro něho, nikoli k mé oslavě!

Střed života musí být Ježíš Kristus – nikoli charismata! Ježíš je můj Pán a Jeho cesta je mou cestou. Zapalovat charismatem druhé lidi – ale jiskrou musí být Duch Svatý. Jinak mne satan dostane na pýchu a přivlastnění si darů! „Velké hvězdy padají z velké výšky.“ Pozor na to. Začalo to mimořádnostmi – končilo to odpadem. „Kdo chce být brzy Andělem – nakonec skončí jako prase“ – středověké přísloví.

„Držte se lásky a usilujte o duchovní dary, nejvíce o dar prorocké řeči. Vždyť kdo ve vytržení mluví jazyky, nemluví k lidem, nýbrž k Bohu, a nikdo mu nerozumí. Je puzen Duchem, ale to, co říká, zůstává tajemstvím. Ten však, kdo má prorocký dar, mluví k lidem pro jejich duchovní užitek, napomenutí i povzbuzení. Kdo ve vytržení mluví jazyky, mluví k svému užtku, ale kdo mluví prorocky, mluví k užtku církve.

Chtěl bych, abyste všichni mluvili jazyky, ale ještě více, abyste měli prorocký dar. Neboť ten, kdo mluví prorocky, znamená víc než ten, kdo mluví ve vytržení – ledaže by jeho řeč byla vykládána, aby z toho církev měla užitek. Vždyť kdybych k vám, bratří, přišel a mluvil jazyky, a nepřinesl vám žádné zjevení od Boha ani poznání ani prorocké slovo ani naučení – jaký prospěch byste z toho měli? Je to jako s hudebními nástroji, třeba s flétnou nebo kytarou: kdyby nevydávaly odlišné tóny, jak by bylo možno rozeznat nápěv, který se na nich hraje? A kdyby polnice vydala neurčitý zvuk, kdo by se připravoval k bitvě?

Tak i vy: Jestliže ve vytržení nepromluvíte jasné slovo, jak se má poznat, co bylo řečeno? Budete mluvit jen do vzduchu! Na světě je mnoho různých řečí a každá má svá slova. Jestliže však neznám význam těch slov, budu pro mluvícího cizincem a on zase bude cizincem pro mne. Tak i vy: Když tak horlivě usilujete o duchovní dary, snažte se, abyste měli hojnost těch, které slouží růstu celé církve. A proto ten, kdo mluví jazyky, necht' prosí, aby je dovedl také vykládat. Kdybych se modlil ve vytržení, modlil by se můj duch, ale má mysl by toho nebyla účastna. Co tedy? Budu se modlit ve vytržení ducha, ale budu se také modlit s vědomou myslí. Budu zpívat chvalozpěvy ve vytržení ducha, ale budu zpívat také s vědomou myslí. Kdybys děkoval Bohu ve vytržení, jak by ten, kdo do toho není zasvěcen, mohl říci Amen k tvému díkůvzdání, když nerozumí tomu, co říkáš? Ty sice dobře vzdáváš díky, ale druhý z toho nemá žádný užitek. Děkuji Bohu, že mám dar mluvit jazyky více než vy všichni, ve shromáždění však – abych poučil i druhé – raději řeknu pět slov srozumitelně než tisíce slov ve vytržení.

Bratří, ve svém myšlení nebud'te jako děti. Ve zlém bud'te jako nemluvnata, ale v myšlení bud'te dospělí. V Zákoně je psáno: „Jinými jazyky a ústy cizozemců budu mluvit k tomuto lidu, ale ani tak mě nebudou poslouchat,“ praví Hospodin. Mluvení jazyky není tedy znamením k víře, nýbrž k nevěře, prorocká řeč však nevede k nevěře, nýbrž k víře.

Kdyby se celá církev sešla ve shromáždění a všichni by mluvili ve vytržení a přišli by tam lidé nezasvěcení a nevěřící, cožpak neřeknou, že blázníte? Budou-li všichni mluvit prorocky a přijde tam člověk nevěřící nebo nezasvěcený, bude vším, co slyší, souzen a usvědčován, vyjdou najevo věci skryté v jeho srdci, takže padne na kolena, pokoří se před Bohem a vyzná: „Vskutku je mezi vámi Bůh!“

Co z toho plyne, bratří? Když se shromažďujete, jeden má žalm, druhý slovo naučení, jiný zjevení od Boha, ještě jiný promluví ve vytržení a další to vyloží. Všecko ať slouží společnému růstu. Pokud jde o mluvení jazyky, ať promluví dva nebo tři, jeden po druhém, a někdo ať vykládá. Kdyby neměli vykladače, ať ve shromáždění mlčí, každý ať mluví ve vytržení jen pro sebe a před Bohem. Z proroků ať promluví dva neb tři a ostatní ať to posuzují. Dostane-li se zjevení jinému ve shromáždění, necht' ten první umlkne. Jeden po druhém můžete všichni prorocky promluvit, aby všichni byli poučeni a všichni také povzbuzeni. Prorok přece ovládá svůj prorocký dar. Bůh není Bohem zmatku, nýbrž Bohem pokoje.“